

HALTON

Vested Interest #6

MELANIE MORELAND

Table of Contents

[copyright](#)

[titul](#)

[Věnování](#)

[Kapitola 1](#)

[Kapitola 2](#)

[Kapitola 3](#)

[Kapitola 4](#)

[Kapitola 5](#)

[Kapitola 6](#)

[Kapitola 7](#)

[Kapitola 8](#)

[Kapitola 9](#)

[Kapitola 10](#)

[Kapitola 11](#)

[Kapitola 12](#)

[Kapitola 13](#)

[Kapitola 14](#)

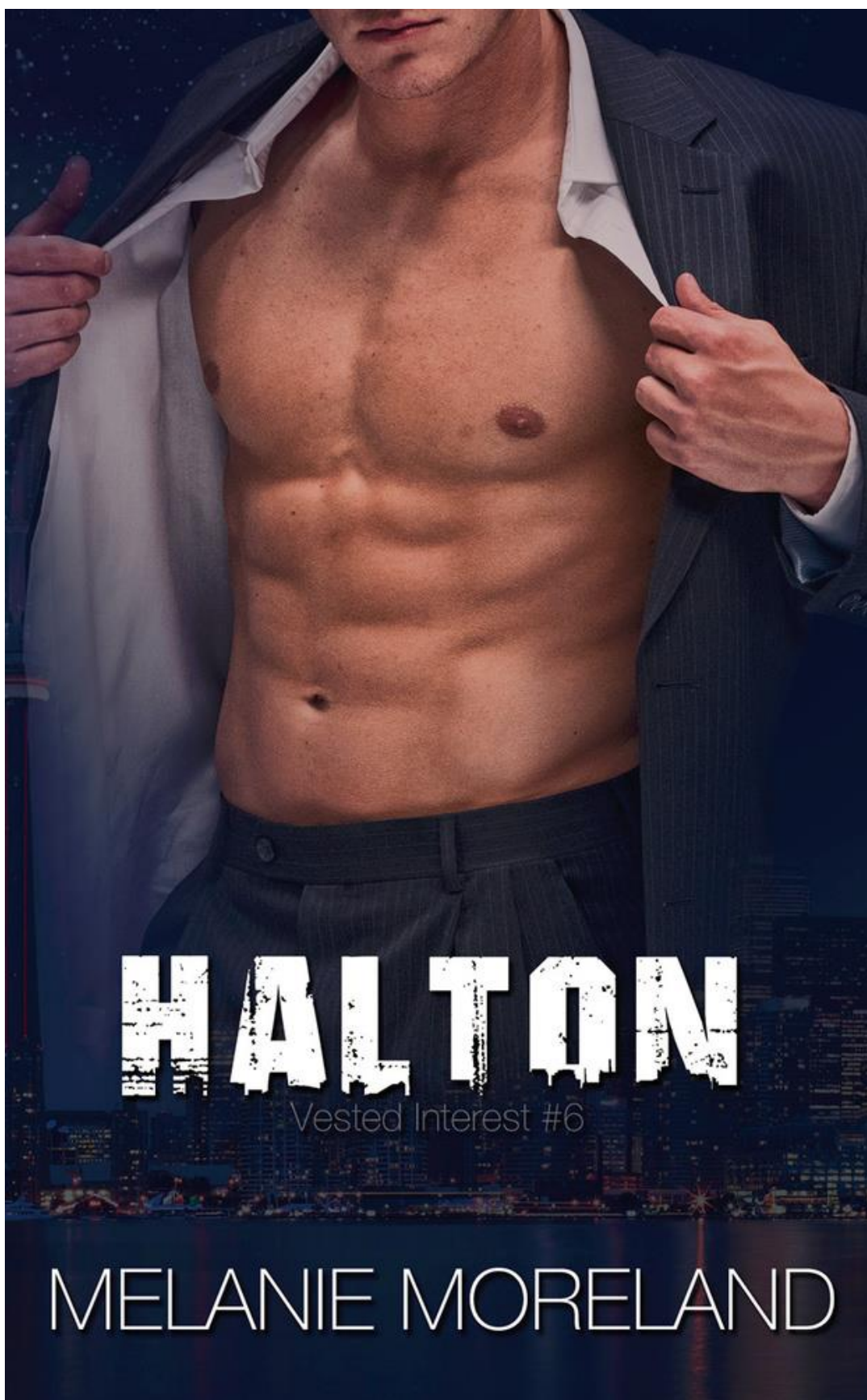
[Kapitola 15](#)

[Kapitola 16](#)

[Kapitola 17](#)

[Epilog](#)

[Poděkování](#)

HALTON

Vested Interest #6

MELANIE MORELAND

Přeložil:**MARTIN KÖNIG**

Melanie Moreland: Halton

Vydání první

Copyright © 2019. Halton by Melanie Moreland.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2021 jako svou 2466. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Halton vydaného v roce 2019

Český překlad © 2021 Martin König

Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design by Melissa Ringuette, Monark Design Services

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-1686-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-269-1687-1 (Formát MobiPocket)

BARONET

Praha 2021

Melanie Moreland

HALTON

Věnování

Mým čtenářům, kteří se ptali,
a pro Melissu.
Tahle je pro vás.
Díky.

Kapitola 1

Halton

„Řekněte svému klientovi, že má na rozhodnutí dvanáct hodin.“

V telefonu bylo chvíli ticho.

„Slyšíte mě?“ vyštěkl jsem.

„Je devět hodin, Hale. Fakt čekáte, že se rozhodne ještě večer?“

„Je to jeho dítě, kurva! Jestli je fakt takový rodič, jak pořád tvrdí, tak mu rozhodování potrvá pět minut.“

Praštil jsem telefonem a otočil se v židli směrem k oknu. Zhluboka jsem se nadechl tolik potřebného kyslíku. Dlouhé a pravidelné nádechy, které mě měly uklidnit.

Nepomohlo to.

Natáhl jsem se ke stolku a do křišťálové whiskovky jsem si nalil trochu skotské. Krátce jsem sklenici podržel proti světlu a obdivoval zlatavý odstín tekutiny, kterou jsem pak do sebe hodil. Pálení v krku mi dělalo dobře, bohatě hladká chuť skotské mi zaplnila chuťové pohárky a zahřála v hrudi. Nalil jsem si dalšího panáka, opřel se a hleděl jsem do noci.

Časně podzimní večer byl jasný. Všude kolem zářila světla města. Tady nahoře v rohové kanceláři ve čtyřicátém patře jsem měl krásný výhled na torontský přístav i centrum. Často se mi stávalo, že jsem při pohledu z okna přemýšlel o svém dni nebo se snažil vymyslet nejlepší řešení nějakého problému.

Nebo jsem proklínal mizerné rodiče, kteří si mysleli, že si zaslouží být součástí života svých dětí, protože to prostě chtějí.

S povzdechem jsem si opřel hlavu o podhlavník kancelářského křesla ze silné kůže a napil se skotské. Současně jsem zatáhl za uzel kravaty a povolil ho.

Tenhle případ mě nekonečně štvál. Rozvedený pár – matka dostala plné opatrovnictví, otec měl typický každý druhý víkend a občasnou večerní návštěvu.

Když se mu to hodilo – což nebylo často.

Jak jeho exmanželka, má klientka, prokázala, na návštěvy chodil asi tak často, jako držel slovo. Dokud nepotkala někoho jiného, kdo vstoupil do děje a stal se jejím partnerem a otcovskou autoritou pro dceru.

A ten kretén teď najednou chtěl být součástí dceřina života, požadoval víc návštěv a tvrdil, že před ním exmanželka dceru zapírá a že ji navádí a podněcuje proti němu.

Klientka naštěstí pečlivě zaznamenává veškeré zmeškané návštěvy, všechny SMS a e-maily, které mu poslala, aby mu připomněla nadcházející narozeniny, důležitá data a časy návštěv. Všechno to, co ignoroval, dokud nezjistil, že ho někdo nahradil.

Nejlepší na tom byla velkorysost mé klientky. Místo toho, aby svou dceru zapojila do boje o opatrovnictví, který se mohl ošklivě zvrtnout, se snažila najít řešení. Její nabídka stálých návštěv

byla víc než férová – hlavně proto, že on to celé dělal jen z čirého sobectví. Jeho ego mu nechtělo dovolit, aby se nechal nahradit. A i když to Janet věděla, přesto mu dopřávala výhodu pochybnosti.

„Nechci, aby Kimberly tátu neznala,“ vysvětlovala mi. „Když jsme byli spolu, byl to dobrý otec a ona ho zbožňovala.“

„Ale to bylo tehdy,“ namítl jsem. Chtěl jsem jít po něm, nebrat si vůbec žádné servítky a nechat ho z jejich životů úplně vymazat. „Jeho dosavadní činy mluví samy za sebe.“

Zatvářila se smutně. „Já vím, ale doufám, že když mu to nabídnu, bude se snažit a fakt to zkusí. Abych mohla Kimmy, kdyby se mě někdy zeptala proč, upřímně říct, jak moc jsem se snažila, aby byl součástí jejího života.“ Vzdychla a podívala se k oknu za mnou. „George ji má taky rád, ale otcem je Hank.“ Rezignovaně pokrčila rameny. „Jak říká George, žádné dítě nemůže mít lásky přebytek. Kdyby je mohla mít oba, bylo by to jenom dobře.“

Její slova mi stále zněla v hlavě. Žádné dítě nemůže mít lásky přebytek.

Některé děti nemají lásku žádnou. Někdy jsou z nich obyčejní pěšáci lapení ve hře, kterou nikdy hrát nechtěli.

Ve hře, v níž jsou v roli poražených – pokaždé.

Potřásl jsem hlavou, abych si pročistil myšlenky, uzamkl ty vzpomínky a své pocity zastrčil tam, kam patří.

Do minulosti.

Polekal jsem se dveří, které se za mnou otevřely, ale vzápětí jsem promluvil, aniž bych se otočil.

„Proč jsi ještě tady?“

První část odpovědi tvořil dlouhý povzdech, následovaný slovy: „Protože je tady pořád můj tyranský šéf, takže tady jako dobrý voják zůstávám taky.“

Otočil jsem se a setkal se s upřeným pohledem svého asistenta. „Takže teď jsi voják?“

René se zasmál a kolem očí se mu zavlínily vrásky. I když byl o dvacet let starší než já, většinou míval víc energie. Oženil se hodně brzy, takže má syna v mém věku – ten je ženatý a má dvě děti, které René slepě miluje. Manželka mu před deseti lety zemřela a od té doby je samozvaným sukničkářem. Je vysoký a hubený, má pleť v barvě bílé kávy a naleštěnou holou hlavu; ten den byl oblečený ve svém obvyklém okázalém stylu. Nějakou dobu mi trvalo si na jeho šatník zvyknout. Kdybychom byli v nějaké velké advokátní kanceláři, trčel by tam jako pěst na oko, ale protože se jedná o mou soukromou praxi, toleroval jsem to.

Jeho představu o firemní uniformě zřejmě naplňovaly tmavé kalhoty od obleku, jasně modrá košile, divoká vesta a pestrobarevná kravata. Jindy zase míval saka s veselými vzory a kapesníčky v živých a jasných barvách. Na nohou měl vždycky ty nejmódnější boty. V uchu se třpytila zlatá náušnice. Podle šatníku byste nejspíš řekli, že tak docela normální nebude, ale výsledky jeho práce říkaly něco úplně jiného a byl bych bez něj úplně ztracený. Kancelář mi vedl bezchybně a s mou vyčerpávající pracovní dobou se smířil bez jediné stížnosti.

„Určitě na to mám oblečení.“

„To rozhodně,“ ušklíbl jsem se.

Položil mi na stůl hromadu složek. „Aktualizoval jsem ti kalendář, zkontroloval, jestli máš všechny rešerše, odepsal jsem na všechny tvé zprávy a odpověděl na e-maily, na které jsem mohl. Taky jsem tu večeri se specialitou měsíce odložil na čtvrtek. Ve středu večer máš totiž novou klientku a vím, jak našťvaná slečna Molly bývá, když ji necháváš čekat.“

„Dobrý nápad,“ zvlnily se mi rty úsměvem.

„Dělá mi starosti.“

„Ale ne?“ snažil jsem se nesmát. „A jakým způsobem?“

„Svým chováním. Přijde mi jako rozmazlený spratek. A nechtěj, abych začal o tom jejím hlase. Zní, jako když škrábeš nehtama po tabuli.“

„Díky za komentář.“

„Říkám ti, že až to s ní skončíš – a my oba víme, že to uděláš –, ponese to těžce. Nenechá se odkopnout jenom tak.“

„Beru na vědomí.“

„Musíš si najít nějakou milou holku. Usadit se. Přestat s těmahle náhodnýma známostma.“

„Díky, nemám zájem.“

Zkřížil ruce na prsou a prohlížel si mě. „Ale ty máš co nabídnout, Haltone. Jenom najít tu pravou.“

„Leda tak na sex,“ odfrkl jsem si. „To je tak všechno, co mě zajímá.“

„To je všechno, co sám sobě dovolíš, aby tě zajímalo.“

Mávl jsem rukou, čímž jsem jeho slova zamítl. „Do tohohle ti prostě nic není, René. Nepleť se do toho.“

„Kdybych si nemusel pamatovat, kdo je kdo a s kým spíš tenhle týden, měl bych život mnohem jednodušší.“

„Platím ti dost dobře na to, abys sledoval i tyhle detaily. Tak dělej svou práci.“

„Dělám ji dobře, díky moc.“

Zvedl jsem jedno rameno. „No jo. Teda asi.“

„No, ne že mě někdy přechválíš,“ odsekl René. „Chtěl bych vidět, jak ti někdo ten tvůj vznešený zadek kryje jako já.“

Měl pravdu a oba jsme to věděli, ale já jsem si ho prostě moc rád takhle dobíral. Rozhodně mi k tomu dával všemožné příležitosti.

Rozvalil jsem se v židli a našpulil rty.

„Tak proč pro mě pracuješ, jestli jsem takový mizerný parchant?“

„Protože nosíš oblek jako nikdo jiný v téhle branži, a když tě vidím producírovat se po kanceláři, mé spodní partie jenom zpívají,“ pronesl se smrtelně vážnou tváří.

Zamrkal jsem. „Netuším, jak na to reagovat.“

René obrátil oči v sloup a zvažněl. „Pracuju pro tebe kvůli tomu, co děláš, Haltone.“

„Přestaň mi tak říkat,“ přerušil jsem ho netrpělivým mávnutím ruky. „Víš, že dávám přednost

Halovi.“

Zavrtěl hlavou. „*Hal* je tvé druhé já. Je to ten kretén, s nímž se musí ostatní právníci a soudci každodenně potýkat, chlap, který v hádce odmítá ustoupit. Ten, který se světu ukazuje jako lhostejný člověk. Ale já znám skutečného Haltona, muže, který bojuje za děti. Za ženu, která se snaží opustit svého násilnického manžela. Za otce, který by byl svému dítěti lepším rodičem. Bojuješ za slabší.“

„Ty srdcervoucí kecy si nech pro sebe. Já jenom rád vidím, když vítězí spravedlnost, to je všechno. Je to jednoduché. A rád vyhrávám.“

René se otočil na podpatku a zamířil ke dveřím. „Říkej si, co chceš. Pod vším tím pozérstvím a nabručeným postojem se skrývá dobrý člověk.“

„Vypadni z mé kanceláře!“

René se s úšklebkem zastavil. „Neboj se, šéfičku. Mám svou práci až moc rád, tak si tuhle část nechám pro sebe.“

„Prosím tě.“

Zavřel dveře a mně zazvonil telefon.

Při pohledu na číslo jsem se ušklíbl. „Hal Smithers,“ vyštěkl jsem do telefonu.

„Přijmeme dohodu.“

„Dám své klientce vědět.“

Zavěsil jsem a pozvedl skotskou.

Vítězství!

Kapitola 2

Halton

„Nedáváš pozor,“ vyštěkla Molly.

Zamračeně jsem zvedl hlavu od telefonu. „Říkal jsem ti, že jsem uprostřed důležitého případu. Moje práce má přednost, to jsme si přece vyjasnili hned na začátku tohotohle... jakkoli chceš nazývat to, co spolu máme.“

„Myslela jsem si, že to byl vztah,“ popotáhla.

S povzdechem jsem odložil telefon a zvedl skotskou. S uznáním jsem se zlatavé tekutiny napil. V šeru restaurace jsem si Molly prohlížel. Byla krásná – jestli jste na vysoké a štíhlé brunety s velkýma kozama.

Což já jsem.

Její výraz však vyjadřoval nespokojenost. Dlouhými nehty ťukala na skleničku a pozorovala mě se zamračeně našpulenými ústy, ty její tmavé oči se přitom zúžily. Byl jsem v pokušení jí připomenout, že z mračení vznikají vrásky, ale ovládl jsem se.

„Já vztahy nemívám, Molly, to jsem ti řekl naprosto otevřeně. Moc rád tě vezmu na večeři nebo na nějakou divnou společenskou akci, nebo s tebou i někam zajedu na víkend, ale to je tak všechno, co ti můžu nabídnout.“

„A sex,“ dodala. „Sex máš rád.“

„Jo. To jsem říkal taky. Nikdy předtím sis na to nestěžovala.“ Odmlčel jsem se a pečlivě volil slova. „Nejsem tvůj šťastně až do smrti, Molly. Tyhle kraviny já nedělám, to přece víš.“

„Jsi ten citově nejnedostupnější chlap, jakého jsem kdy potkala.“

Úplně se mi chtělo protočit panenky. Tohle nebylo nic nového. Na emoce jsem nevěřil – pokud to nebyl vztek, který jsem mohl nasměrovat tak, aby mi pomohl vyhrát případ. Nebo zlost, frustrace, nenávist – tyto emoce pro mě byly užitečné, na nich jsem postavil své podnikání a také jsou pravdivější než přesně ty emoce, kterým jsem se vyhýbal. *Láska*. Ta z nich všech byla nejnebezpečnější. Těch pět malých písmen, která mají moc zničit všechno, co jim stojí v cestě. Potřásl jsem hlavou, abych si pročistil myšlenky. Molly se zase mračila a byla evidentně našťvaná, že jsem na její slova nereagoval. Znovu jsem vzal do ruky drink.

Měl jsem pocit, že se mi dnes večer bude hodit.

„Myslím, že když se podíváš dost pozorně, tak do toho city netahá žádný chlap, Molly. Aspoň ne

ten typ chlapů, které máš tak ráda ty.“

„Co to má znamenat?“ Založila paže na hrudi a už tak vyčnívající ňadra zatlačila k sobě, takže vynikla ještě víc.

„Máš ráda bohaté chlapy, jako jsem já, kteří ti kupují věci a berou tě na večeře.“

„A co?“ Pohodila vlasy.

Pokrčil jsem rameny. „Nic, jenom že ten typ mužů, kteří si můžou dovolit *tebe*, obvykle nehledá nějaké vážnější vztahy.“

„Jsi tak sprostý!“

„Říkám ti, jak to vidím já. Kromě toho jsi věděla, jak to všechno je. Brávám tě na večeře, máme sex, občas ti koupím dárek. Jestli to fungovalo doted', tak v čem je problém?“

Opřela se, zkrřížila nohy a odhalila lýtka v krátké sukni. Všiml jsem si, jak jí stehny cuká nervózní tik.

„Neviděla jsem tě skoro dva týdny. A proč vypadáš tak unaveně? Ty pytle pod očima jsou horší než obvykle. Nevypadají hezky, Hale.“

Nechtělo se mi jí vykládat, jak tvrdě jsem pracoval – pro ni to byl příliš vzdálený koncept na to, aby ho chápala. Nebo mou přetrvávající nespavost, o které nevěděla, protože jsem s ní nikdy nestrávil noc – ani s nikým jiným. Tuhle záležitost jsem uchovával v soukromí. Místo toho jsem zvedl telefon. „Práce. Momentálně žongluju s pěti případama a všechny jsou ošklivé. Ale dneska večer jsem všechno zrušil, abych s tebou mohl na večeři.“

„Ale celou dobu visíš na telefonu,“ fňukala. Její hlas mi brnkal na nervy, až jsem si vzpomněl na ten Reného komentář. Měl pravdu – hlas měla nosový a vysoký, ale já jsem si toho až doted' nikdy nevšiml. Zahleděl jsem se na ni o něco pozorněji. Taký jsem si nikdy nevšiml, jaké vrstvy make-upu obvykle používá nebo jejích poněkud pochybných voleb v oblékání. Byl jsem si jistý, že kdyby se nad stolem sklonila, restaurace by si užila docela pěknou show. Výstřih měla tak hluboký, že jí prsa prakticky visela ven. Tohle i nevhodná délka sukně přímo křičely: „Koukejte na mě!“

Na co jsem myslel?

V duchu jsem nad sebou zakroutil hlavou. Asi jsem jako obvykle, když došlo na ženy, nemyslel tou správnou hlavou. Ty obrovské kozy mi ovlivnily soudnost a znovu mě dostaly na scestí.

„Ale já potřebuju víc pozornosti,“ dodala. „Chci jet tenhle víkend pryč.“ Zvedla bradu. „A chci dárek, který by mi vynahradil čas, kdy si mě nevšímáš.“

Měl jsem toho dost. S povzdechem jsem odložil sklenici. Škoda že jsme se ještě nenajedli – tak jsem se na ten biftek těšil. Ztišil jsem hlas a nasadil tón, který jsem si vypracoval za ta léta, kdy mluvím se soudci, porotami a klienty – vemlouvavý a konejšivý, který lidi navede směrem, jakým potřebuju.

„Myslím, že bysme tuhle večeři měli pojmenovat podle toho, čím doopravdy je, srdíčko. Naše poslední společné jídlo na rozloučenou.“

Všem ženám, se kterými jsem chodil, jsem říkal srdíčko. Byla to taková pojistka pro případ, že

bych při sexu chtěl vykřikovat jména.

„Cože?“ obočí jí vylétlo až k vlasům.

„Každý z nás chce něco jiného,“ řekl jsem a spustil naučené shrnutí při rozchodu. „Jsi skvělá, Molly, a zasloužíš si chlapa, který dokáže ocenit všechno, co nabízíš. Někoho, kdo ti může věnovat veškerý čas a pozornost. Já to nejsem. Myslím, že bychom se už neměli vídat.“

„Ty se se mnou rozcházíš?“

„Ano.“

Prsty sevřela sklenici s vínem a já jsem jí úplně dokázal číst myšlenky.

„Já bych to nedělal.“ Ukázal jsem na skleničku, kterou pomalu zvedala. „Moje skotská by páčila mnohem víc, kdyby letěla tvým směrem.“

„To bys neudělal,“ vydechla tiše. Obezřetně si mě prohlížela a nebyla si jistá, zda věří vlastním slovům.

Měla pravdu. Ať už by udělala cokoli, nikdy bych ženě alkohol do tváře nechrstl. Jsem vychovaný a mám dobré způsoby.

A také bych nechtěl plýtvat skotskou. „Zkus to,“ popichoval jsem ji.

„Jsi idiot.“

„Vinen v plném rozsahu.“

Její prsty se znovu pohnuly a já jsem čekal a proklínal skutečnost, že jsem si ten den vzal svůj oblíbený šedý oblek. Červené víno na něm zcela jistě zanechá flek.

Sakra!

A potom, pohybem, který jsem nečekal, zvedla sklenici vody a vychrstla na mě její obsah. Uhnul jsem hlavou a ona naštěstí špatně mířila, takže mi většina té studené tekutiny přeletěla přes rameno a dopadla na stěnu za mnou. V tiché restauraci to způsobilo hodně hlasitý zvuk, načež ještě na podlahu spadl led a na koberec stékaly potůčky.

Vstala a zaječela: „Se mnou se nikdo nerozchází!“

Zvedl jsem ubrousek a otřel si tvář.

„Myslím, že v tom se pleteš, srdíčko. Právě jsem to udělal.“

Dupla si nožkou jako malá holka a naštvaně z restaurace odkráčela, přičemž velmi nedámským způsobem používala mé jméno k nadávkám.

Musel jsem uznat, že takto to pro mě bylo poprvé. Obvykle jsem se s nimi rozcházel v soukromí a druhý den jim posílal květiny s přáním všeho dobrého. Molly ale byla výjimečná od chvíle, kdy jsem ji poznal. Byla to chyba – obrovská chyba v úsudku z mé strany.

Objevil se číšník, aby ze stolu odnesl její prostírání. Další číšník se rychle postaral o nepořádek, který nadělala za mnou. „Ještě skotskou, pane?“

Chtěl jsem odmítnout a požádat o účet, ale překvapeně jsem si uvědomil, že se všichni kolem po počátečním zírání vrátili ke svému jídlu a ani v nejmenším je to nerozhodilo.

Byl jsem si jistý, že bych se měl cítit mnohem trapněji, ale vnímal jsem jenom úlevu. Ta scéna vlastně představovala jen malou cenu, kterou jsem zaplatil, abych se jí zbavil. Jakmile mi ta slova vylétla z úst, uvědomil jsem si, že jsem na její odchod připravený. Byla únavná a náročná.

Neustále mi vyprávěla o každém detailu svého života – z nichž většina mě vůbec nezajímala. Vyžadovala dárky – a to jak toho druhu, který se dodává v krabicích, tak i v podobě mého času. S těmi, které se daly koupit, to bylo jednodušší, ale čas jsem měl omezený a už jsem jí měl dost. A vůbec všeho. Potřeboval jsem si od žen úplně odpočinout a soustředit se na kariéru.

„Ano, prosím. Rád bych povečeřel co nejdřív, mám hlad. Přineste mi i její salát. Sním to všechno.“

„Velmi dobře, pane,“ přikývl moudře.

Zvedl jsem telefon a potěšilo mě, že ho voda nezasáhla. Bez něj bych byl ztracený. Poslední dobou pro mě byl stejně nezbytný jako třeba dýchání. Suše jsem se ušklíbl a byl jsem rád, že zvolila vodu. Měl jsem pocit, že i to červené víno by štípalo, kdyby měla dost štěstí a trefila mě. Vrátil jsem se k e-mailům a byl jsem za to rozptýlení vděčný.

Aspoň jí nebudu muset posílat kytky. Musel jsem ale zablokovat její číslo a říct Renému, že už nechci přijímat její hovory a že v kanceláři není vítána.

Až mu to povím, bude se dlouho a radostně smát.

Parchant.

Kapitola 3

Halton

Prošel jsem dveřmi a potom kolem Reného do soukromé kanceláře, jejíž dveře jsem za sebou zabouchl. Hodil jsem kufrík na pohovku, ztěžka na ni dosedl a zaklonil hlavu na chladivý kožený potah. Na hněvem zarudlou kůži na krku mi to dělalo dobře. V hlavě se mi stále rozléhala slova z případu, který se projednával dnes dopoledne.

„Ale, Vaše Ctihodnosti, to není v nejlepšímu zájmu dítěte!“ namítal jsem s vědomím, že má slova zůstanou nevyslyšena, stejně jsem však byl rozhodnutý to zkusit.

Soudkyně Sparksová směrem ke mně pozvedla jedno obočí a hlasem plným posměchu pronesla: „Pane zástupce, to já rozhoduju, co je v nejlepšímu zájmu dítěte.“

„No, matka to není,“ odsekl jsem a ukázal na svého klienta, sedícího se svěšenými rameny vedle mě. „Její otec je velmi znepokojen tím, jaký vliv na ni matka má. Nechce jí upírat návštěvy, ale má pocit, že by bylo nejlepší, kdyby byl hlavním pečovatelem on.“

„Nesouhlasím,“ zavrtěla soudkyně hlavou. „Domnívám se, že dítě patří k matce. Váš klient dostane návštěvy. Navrhuju, aby je využil co nejlépe.“

Soudní síní se rozlehl hlasitý úder kladívka, oznamující konec případu a její odchod. Setkal jsem se s Ericovým zklamaným pohledem.

„Můžeme se odvolat. Zkusit jiného soudce.“ Když jsme dostali soudkyni Sparksovou, byl jsem nešťastný. Vždycky stranila matce. V kombinaci s tím slizkým právníkem, kterého najala Ericova bývalá manželka, mě rozhodnutí nešokovalo, ale doufal jsem, že by to mohlo být jinak.

Zavrtěl hlavou. „Já už tím Maddy nemůžu dál vláčet, Hale. Zkusili jsme všechno,“ povzdechl si a ohlédl se k místu, kde stála jeho exmanželka, mluvila s tím druhým právníkem a ve tváři jí evidentně zářilo vítězství. „Jediné, v co můžu doufat, je, že ji ta zodpovědnost rychle unaví. Že až bude mít pocit, že už jsem dost potrestaný, tak mi Maddy nechá,“ dodal, zatímco si exmanželku prohlížel. „V to ale můžu jenom doufat a mezitím tady budu, když mě bude Maddy potřebovat, a budu se snažit zvrátit ten negativní vliv, který na ni má Audrey.“

Podíval jsem se na to, co svým ustaraným pohledem viděl on. Jeho exmanželka byla cvok. Místo toho, aby své dceři dovolila být holčičkou, zbytečně se soustředila na to, aby byla vychrtlá a aby se kamarádila s „těmi správnými dětmi“. S Maddy zacházela jako s kamarádkou, a ne jako s dítětem, osmileté dítě přitom používala jako partnerku pro diskuse o svých problémech. Pro Audrey nebylo nikdy nic dobře a donekonečna si stěžovala.

Ta její neustálá kritika od ní Erica odehnala a teď bojoval o to, aby si mohl Maddy nechat,

protože nenáviděl, jak jeho exmanželka nutí Maddy, aby se cítila a chovala podle ní. Jak ji matka ovlivňuje, jsem viděl na vlastní oči. S matkou byla odtaziť a nervózní, vždy tichá a vzorná, ale světlo z očí bylo pryč. Přijala plášť matčina smutku, jako by byl její vlastní. S Ericem však byla šťastná a milovaná. Smála se a hrála si – zamazala se a chtěla se objímat. On do ní nevkládá žádná očekávání kromě toho, aby byla malá holčička, protože přesně to potřebovala. Aby byla bezpodmínečně milována. Ne aby s ní bylo zacházeno jako s miniaturoou dospělé a aby na svých bedrech nesla tíhu světa.

Matčin právník ale všechno otočil. Provinilost, již Maddy cítila, použil k tomu, aby zajistil, že bude chtít zůstat s matkou. Nějak se mu podařilo dostat soudkyni, kterou chtěl. Vytasil se s místopřisežnými prohlášeními od přátel a kolegů, v nichž stálo, jak blízké si Maddy a Audrey jsou. Neměl jsem ponětí, jak to ten její právník, Scott Hutchings, dokázal, že přiměl tolik lidí lhát v její prospěch, nicméně se mu to podařilo. Dělal to tak vždycky. Byl mou Nemesis a já jsem nenáviděl všechno, co ztělesňoval.

V podstatě se jednalo o to, že vítězství je všechno – bez ohledu na to, co musíte udělat, abyste ho dosáhli.

Bez ohledu na to, komu poděláte život.

Z úvah mě vytrhl zvuk otevíraných dveří. Vstoupil René s podnosem, který položil na nízký stolek před sebou.

„Přinesl jsem ti kávu a sendvič. Sněz to, prober si to v hlavě a potom se na to vykašli. Udělal jsi všechno, co se dalo, Haltone. Já to vím, ty to víš, i tvůj klient to ví. Aspoň jsi získal víc návštěv, než nabízeli, a přísnější pravidla pro spolurodičovství.“

Vzdychl jsem a přijal kouřící šálek, který mi podával. „Já vím. Eric si myslí, že zase sklouzne do svých starých zvyků a zjistí, že je jí Maddy víc na obtíž než k užitku. Řekl jsem mu, aby schovával záznamy, e-maily a zprávy a aby nahrával všechny jejich telefonáty.“

„Tak to ji necháme, ať si podřízne větev sama. Eric si své dítě ohlídá. Na to, aby to neudělal, ji má až moc rád.“ Odmlčel se. „A máš další klienty, kteří tě potřebují.“

„Vím. Jeden je zase proti Hutchingsovi. Já toho zmetka nesnáším. Je to přesně ten typ, kvůli kterému mají právníci špatnou pověst.“

René ke mně po stole posunul složku. „Našel jsem nějaké informace, které by ti v tomhle případě mohly pomoci. Otec podlehl lásce k hazardu a sáhl na úspory, které měli ve fondu na vysokou pro syna.“

Hvízdl jsem. „Ten byl na tenkém ledě – Hutchings Nehutchings.“

„Já vím,“ zasmál se René. „Amy se do toho účtu ani nepodívala. Já jsem si toho rozdílu všiml a požádal ji, aby mi dala záznamy. Mám tady kontakty na lidi, se kterými nás Reid Matthews spojil, aby pro nás dělali nějaké další průzkumy.“ Poklepal na složku. „Wyatt našel pár zajímavých věcí.“

„Vynikající. Reid nám dost pomohl s tím, že ho našel. Když nemůžu mít mistra, snad ho nahradí některý z jeho učedníků.“

René se zasmál. Párkrát jsem ve zvláštních případech Reida použil. Tenhle brilantní IT génus

pracuje pro firmu BAM mého známého Bentleyho a je neocenitelný.

A taky naprosto loajální vůči Bentleymu bez ohledu na to, kolik jsem mu nabízel, aby přešel do mé firmy. Nakonec mi doporučil svého kamaráda, který je skoro tak dobrý jako on sám. Byl skvělý v získávání informací, které jsem mohl v případech použít. Dokázal zjistit dokonce i věci, které jsem použít nemohl, ale pomohl mi se pohybovat po legálnější cestě. Jeho jedinou podmínkou bylo, že bude pracovat z domova – nenáviděl všechno, co zavánělo „šéfovstvím“, a korporátní svět obecně.

Samozřejmě kromě té velké výplaty, kterou jsem mu dával. Tu přijímal šťastně a já jsem musel respektovat jeho poctivost. Nikdy mě nezklamal a byl jsem rád, že jeho služby mám.

Zvláště když jsem stál proti někomu tak podlému jako Scott Hutchings. Povzdechl jsem si a promnul si oči.

„Že tys vůbec nespal?“ zeptal se René.

Mávl jsem rukou, protože jsem s ním o tom nechtěl mluvit. „Jsem v pohodě.“ Čekal a jenom mě probodával tím svým přísným pohledem.

„Dobře,“ řekl jsem rezignovaně. „Ta nespavost se momentálně zhoršila.“

„Vážně s tím musíš za někým zajít, Haltone.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nic nezabralo, nikdy. To nejlepší, co se mi většinu nocí podaří, je pár hodin trhaného spánku, pokud vůbec.“

„Dneska to nevypadá, že by se ti podařilo aspoň tohle.“

Měl pravdu, ale nehodlal jsem mu to říkat. Maximum, čeho jsem v poslední době dosáhl, bylo patnácti- nebo dvacetiminutové zdřímnutí. Byl jsem vyčerpaný.

Otevřel pusu, aby něco řekl, ale já jsem zvedl ruku. „Jestli se mi to nepodaří brzo překonat, tak znovu zkusím léky.“

Sevřel ústa, ale mlčel. René věděl, jak moc prášky nenávidím. Mnohem horší byly vedlejší účinky, jež jsem pociťoval. Byl jsem ale už dost zoufalý na to, abych si přiznal, že snesu tu netečnost, která léčbu doprovází. Pořád by mohla být lepší než to vyčerpání, ale zatím jsem se tomu bránil.

Přisunul mi ták blíž, došel ke dveřím a tam se zastavil. „Musíš se o sebe líp starat.“

Nenapadla mě žádná rychlá odpověď, kterou bych za ním vykřikl. Věděl jsem, že má asi pravdu, ale netušil jsem, jak to zlepšit.

Vzal jsem si sendvič a zakousl se.

Myslel jsem na to, co řekl o případu. Dal jsem mu za pravdu, pro Erica jsem udělal všechno, co bylo v mých silách. Mohl jsem jenom doufat, že svou ženu a to, jak funguje, zná dobře a že se to brzy prokáže.

Maddy se k němu vrátí na trochu trvalejší bázi, já půjdu znovu k soudu a budu bojovat o právní dokumenty, aby to bylo navždy.

Otevřel jsem složku, kterou mi René podal, a rozhodl jsem se, že můj klient tentokrát vyhraje. Prohry jsem snášel těžko, protože pro mě byly osobní.

Jeden každý případ.

Promnul jsem si unavené oči a podíval se na hodiny. Když jsem uviděl, že už je po deváté, nijak mě to nepřekvapilo. Venku už byla tma, jediné světlo v kanceláři pocházelo z lampy na čtení za mnou. Linkovaný poznámkový blok jsem měl plný „čmáranic“, jak jim říkal René. Wyatt v chování nastávajícího exmanžela mé klientky našel hodně špatných věcí, z nichž některé určitě pomohou vyvrátit jeho verzi příběhu, a žádný soudce se asi nebude moc dlouho rozmýšlet, než mu povolí maximálně dozorované návštěvy.

Vstal jsem, vzal si z lednice láhev s vodou a upíjel ji, zatímco jsem se zamyšleně díval z okna. Beru jenom takové případy, jimž věřím. Bojoval jsem za znevýhodněné partnery, za děti příliš malé na to, aby jejich hlas byl vyslyšen, za teenagery, kterým systém zničil život. Štáral jsem a hledal, dokud jsem si nebyl jistý, že mí klienti jsou připraveni, a odmítal jsem zastupovat kohokoli, u koho jsem cítil, že lže. Jednou mi žalžete a končím, vzdávám se případu. Pravda se dá zvládnout, dokážu s ní pracovat a vymyslet způsob, jak ji nechat napáchat co možná nejmenší škody, pokud by byla špatná. Ale jediná lež to všechno skončí. Už jako malé dítě jsem se naučil, že lži můžou člověka úplně zničit.

Když mi někdo lže, druhou šanci už nedostane – nikdy.

V břiše mi zakručelo tak, až mi to přerušilo tok myšlenek. Vzal jsem kabát a opustil kancelář tak, jak byla. Bez mého svolení do ní nikdo nevstoupí, ani uklízeči. Ti chodí jen tehdy, když je tam René a dohlíží na ně. Jsem velký puntičkář a nechci, aby mi do kanceláře někdo chodil, když je prázdná. Je to jeden z mých vrtochů.

Jeden z mnoha, jak by řekl René.

Pospíchal jsem po ulici a vítr mě švihal do obličeje. Ochladilo se a začalo pršet. Podzimní déšť – takový ten, který vám zmáčí oblečení a dostane se vám pod kůži bez ohledu na to, co na sobě máte. Při vstupu do nedalekého baru jsem se otrásl chladem. Sundal jsem si kabát, vytřepal z něj alespoň trochu vlhkosti a potom jsem zamířil ke svému oblíbenému rohovému boxu. Na páteční večer bylo v baru překvapivě prázdné, což mi vyhovovalo. Objednal jsem si malého čepovaného guinnessu a jejich domácí hamburger. Potřeboval jsem maso a sacharidy. Kromě sendviče před několika hodinami jsem nic jiného nejedl.

Posadil jsem se na hodně osezenou lavici s tenkým čalouněním na sedadle a se dřevem hluboko zjizveným nejrůznějšími vyřezanými iniciálami, daty a srdíčky dávno mrtvých lásek. Vzal jsem do ruky telefon a přepnul profil na osobní. Měl jsem tam několik e-mailů od prodejců reklam, ale ty jsem vymazal. Pár osobních zpráv od přátel, kteří chtěli zajít na večeři nebo na nějakou show, na něž jsem rychle odpověděl, že už bohužel něco mám, a nakonec jeden od matky.

S palcem vznášející se těsně nad hlavičkou e-mailu jsem se zarazil, protože jsem si nebyl jistý, jestli ho chci číst zrovna teď, počkat s ním na později nebo smazat bez čtení. Přišel jsem do baru kvůli uvolnění a odpočinku. E-mail od matky by na mě asi účinkoval úplně opačně.

Odložil jsem telefon, vzal guinness a dlouze se napil. Rozhlédl jsem se po místnosti a zachytil

pohled jedné ženy u baru. Ani na okamžik pohledem neuhnula a pevně se mi dívala do očí. Na ramena jí ve vlnách spadaly stříbrošedé vlasy, které volně visely podél pěkného obličeje. Na špičce nosu seděly brýle, které jí dodávaly rozpustilý vzhled. Jestli jsem to mohl posoudit ve srovnání s rozměry baru, byla malá. Na sobě měla modrý kabát, který si přehodila přes ramena, jako by se chtěla chránit před chladem. Stejně jako já před sebou měla guinness. Pozvedla jej k přípitku beze slov a já jsem s úsměvem zvedl svou sklenici, ale potom jsem se zase vrátil k telefonu. O sexuální dobrodružství se starší ženou jsem zájem neměl – ani s takhle atraktivní. Pak jsem se rychle podíval znovu, protože mi připadala povědomá, ale nedokázal jsem ji zařadit. Přinesli mi burger a já jsem matčinu zprávu vymazal bez čtení a zaplašil myšlenky na tu pěknou ženu u baru. Měl jsem hlad.

Znovu jsem přepnul profily a zkontroloval ten pracovní, i když jsem věděl, že cokoli důležitého by už předtím zvládl René. Spíš jsem chtěl zkontrolovat, co se stalo během dne, a podívat se, jestli nepřišlo něco nového, co by vyžadovalo mou pozornost.

Při jídle jsem roloval na displeji. Pořádný burger byl plný sýra a slaniny a uspokojil můj hlad. Zhltl jsem salát a hranolky, načež jsem talíř odstrčil a objednal si další malé pivo. Během čekání jsem dopsal zprávy.

Když přede mnou přistál guinness, zvedl jsem pohled a chtěl poděkovat. Ke svému překvapení jsem však uviděl tu ženu, jíž jsem si všiml u baru a která teď stála u mého stolu s rukou stále ještě na sklenici, kterou přede mě postavila.

„Je alkohol nejlepším způsobem, jak získat vaši pozornost?“ zeptala se. Hlas měla jemný, skoro až lyrický – prostě příjemný.

Zavrtěl jsem hlavou. „Omlouvám se, ale svou pozornost zrovna teď zaměřuju na práci.“

Posadila se do boxu naproti mně. „Výborně. Doufala jsem, že to řeknete.“

Opřel jsem se a prohlížel si ji. Trochu šokovaně jsem si uvědomil, že to vůbec není starší žena. I když měla vlasy stříbrošedé, obličej byl mladý. Určitě byla mladší než já – bylo mi šestatřicet –, odhadoval jsem ji spíš tak ke třicítce. Její pleť měla barvu slonové kosti, ale tváře byly lehce zardělé – jenom jsem nevěděl, jestli alkoholem nebo rozpaky. Teď neměla brýle, takže jsem viděl jasně zelené oči – čisté a ostře kontrastující s barvou vlasů a pleti. Nebyla vysoká – odhadoval jsem to spíš na podprůměr, i když jsem neviděl, jak vysoké má podpatky. Byla tak nějak křehká, podle mého názoru možná až moc hubená. Přesto však něco v jejím pohledu a křivka úst naznačovaly inteligenci, vtip a sílu pod povrchem.

Povzdechl jsem si. „Poslyšte, zlatíčko, sice mi to lichotí, ale momentálně nejsem k mání.“

Promnul jsem si zátylek. „Byl to dlouhý týden a přišel jsem v klidu na pivo a něco k snědku.“

Barva ve tvářích ztmavla, ale nehodlala ustoupit. „Teda, vy ale máte ego! To po vás vyjedou všechny ženy, které vidíte?“

„Obvykle jo,“ pokrčil jsem rameny.

Tiše se zasmála a přitáhla si kabát pevněji kolem ramen. „Nepřišla jsem vám dělat žádné nemravné návrhy, pane Smithersi.“

Vyzývavě jsem zvedl obočí. „Teď jsem ale v nevýhodě. Vy víte, kdo jsem já, ale já vás neznám.“ Natáhla ke mně ruku. Byla malá a snadno by se vešla do mé mnohem větší. „Fiona.“

„Těší mě, Fiono. Můžu k vám být upřímný?“

Zvážněla. „Upřímnost preferuju, pane Smithersi.“

„Protože jste mě ujistila, že jste mi nepřišla dělat návrhy, nejsem si jistý, co chcete nebo co potřebujete, ale dnes na to není vhodný večer.“ Posunul jsem jí po stole vizitku. „Jestli chcete, abych něco daroval na nějakou charitu, tady je odkaz na mé webové stránky, které vás nasměřují. Jestli jste reportérka, o svých případech nemluvím. A jestli máte nějaký právní problém, tak navrhuju, abyste zavolala do mé kanceláře na číslo na vizitce. Já vám pak zavolám hned, jakmile to bude možné. Popravdě to bude nějakou dobu trvat, protože momentálně mám úplně plno. Mému asistentovi řekněte, co potřebujete, on to předá dál a já vám někoho doporučím.“

„Nejde mi o peníze nebo o rozhovor. Potřebuju právníka a nechci nikoho jiného. Chci – *potřebuju* – vaše služby.“

Pocítil jsem záblesk hněvu. Byl jsem unavený. Měl jsem za sebou těžký týden a dlouhý víkend a ještě víc práce před sebou. Případy jsem byl zavalený a už před několika týdny jsem se rozhodl, že pokud by to nebyla nějaká krizovka, žádné nové brát nebudu. S Reném jsme vždycky nové potenciální klienty probírali, a když to bylo možné, seznámili jsme je s jinými, dobrými a váženými právníky, jimž jsem důvěřoval. Ale protože jsem si nemohl vzpomenout, že by se zmiňoval o někom, kdo se jmenuje Fiona, pochyboval jsem o tom, že by mě vůbec zkoušela kontaktovat. Prostě se rozhodla, že to vezme zkratkou, což mě nekonečně štvalo.

Vstal jsem, hodil na stůl nějaké peníze a pivo jsem tam nechal nedotčené. „Jak jsem řekl, kontaktujte mého asistenta.“

Vyšel jsem z baru, aniž bych se obtěžoval ohlédnout. Přešel jsem přes ulici a rozhodl se to odpískat a jet domů. Vydal jsem se po nájezdu na parkoviště k autu, a i když jsem si pod vousy mumlal něco o vlezlých ženských, uslyšel jsem to.

Zvuk běžících nohou za sebou.

Prudce jsem se otočil. Přes parkoviště za mnou uháněla Fiona. Zastavila se přede mnou a přerývaně dýchala. Byla malá, přinejmenším o třicet čísel menší, než bylo mých 190 centimetrů. Deštěm zvlhlé vlasy se jí přilepily k hlavě a pevně k sobě tiskla kabát.

„Prosím,“ lapala po dechu. „Nechtěla jsem vás naštvat, pane Smithersi. Prostě jsem nevěděla, co jiného mám udělat. Celý večer jsem čekala venku před vaší kanceláří, až vyjdete ven.“

Prohrábl jsem si rukou vlasy, a když jsem poznal, že je opravdu v nouzi, má zlost se pomalu rozplývala. Zblízka jsem v její tváři viděl až příliš dobře známé příznaky vyčerpání, bezesných nocí a starostí, které měla vtisknuté hluboko do kůže.

„Zavolejte mi v pondělí do kanceláře, Fiono,“ řekl jsem klidnějším hlasem. „Povězte Renému, že jsem řekl, aby vás někam protlačil.“ Alespoň vyslechnout bych ji mohl.

Zavrtěla hlavou. „Zkoušela jsem to. Ten pitbul, co máte za asistenta, mě nenechal projít.“

Reného popsala přesně, ale stejně jsem se zamračil. René nikdy nerozhodoval, ta zodpovědnost byla na mně.

„Promiňte, tomu nerozumím. Vy jste volala?“

„Ano. A taky jsem přišla do kanceláře. Řekl mi, že máte plno a že o rozhovor se mnou nemáte zájem.“

Mou pozornost upoutalo něco v jejím hlase. Znovu mě zasáhl ten povědomý pocit. „My jsme se už potkali?“ zeptal jsem se.

„Jednou,“ odpověděla. „A nebylo to tak úplně, ehm, příjemné.“

„Ale?“

„Byla jsem s manželem, s tím mužem, který se se mnou teď rozvádí. S mužem, proti němuž potřebuju vaši pomoc.“

Kdesi na okraji mozku se začala vynořovat vzpomínka. Večeře před pár lety, místnost plná právníků. Jeden konkrétní.

Přimhouřil jsem oči. „Kdo že je váš manžel?“

Otřásla se. „Scott Hutchings.“

Kapitola 4

Halton

Když takto odpálila bombu, stáli jsme na parkovišti a upírali na sebe pohledy.

Ted' už jsem věděl, proč mi byla tak povědomá.

„Dobrý pokus, paní Hutchingsová. Ale ať vy a váš manžel rozehráváte jakoukoli hru – nemám zájem.“

Obrátil jsem se k odchodu, ale chytila mě za ruku. „Prosím, pane Smithersi! Já nehraju žádnou hru.“ Otočil jsem se a setřásl jsem její sevření. Když jsem se na ni podíval, tentokrát rozzlobeně, v očích jsem viděl upřímnost.

„Scott se chce rozvést. Ukončil naše manželství, pane Smithersi. Pomozte mi, prosím.“

„Proč já? Ve městě je spousta dalších právníků, zkuste některého z nich.“

„Ne, já chci vás.“

„Proč?“

„Protože Scotta nenávidíte skoro stejně jako já a protože vím, že odvedete dobrou práci.“

Toto prohlášení mě překvapilo. „Nenávist je silný cit.“

„Přesně to ted' cítím – konečně.“

Pozorně jsem si ji prohlížel. „Tak já se na ten váš příběh podívám.“

Bojovně zvedla bradu. „Na rozdíl od Scotta nemám co skrývat.“ Otřásla se, jak jí tělem proběhlo dlouhé zamrazení, a já jsem si vzpomněl na její předchozí slova.

„*Celý večer jsem čekala venku před vaší kanceláří, až vyjdete ven.*“

Celý večer se ochlazovalo a před několika hodinami začalo pršet. Budova se zamykala v šest.

„Kde jste na mě čekala?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Ve dveřích na druhé straně ulice, abych viděla, až vyjdete. Nebo abych viděla auto.“

„Chtěla jste mi skočit před auto?“

„Kdybych musela...“ Všiml jsem si dalšího mrazivého zachvění.

Rozhlédl jsem se po téměř prázdném parkovišti. „Kde jste zaparkovala?“

Zavrtěla hlavou. „Nemám auto. Jela jsem autobusem.“

Rozhodl jsem se a uchopil ji za loket. „Pojďte se mnou.“

„Kam jdeme?“

„Odvezu vás domů.“

„Ale můj případ –“

Přerušil jsem ji zavrtěním hlavy. „Paní Hutchingsová, já neúraduju v pátek pozdě večer na parkovišti, zatímco mi potenciální klientka umrzá. Odvezu vás domů, v pondělí můžete přijít do kanceláře a promluvíme si.“

V kapse mi klikla funkce automatického odemykání na dálkovém ovladači, a tak jsem otevřel dveře spolujezdce a naznačil jí, aby nastoupila. Jakmile vklouzla dovnitř, dveře jsem zavřel a se zmatkem v hlavě obešel auto.

O tom, že by se Hutchingsovo manželství rozpadalo, jsem neslyšel ani šeptat. Dokud si to nepotvrdím, chtěl jsem postupovat opatrně. Nechtěl jsem ale nechat ženu samotnou a prokřehlou chladem, i když to byla manželka někoho, koho nemám rád.

Vzpomněl jsem si na setkání s Fionou Hutchingsovou na té večeri, které jsem se zúčastnil. Scott tam byl, hodně pil a mluvil příliš hlasitě, stejně jako když byl v soudní síni. Zbožňoval, když na sebe mohl upozorňovat. Byl to chvastoun a lhář a já jsem se musel hodně přemáhat, abych mu neřekl, ať tu hubu zavře.

Seděli jsme u jednoho stolu a na mě vyšlo místo naproti němu. To, že jsem byl vystaven jeho společnosti, jsem málem nerozchodil. Fiona nějak skončila vedle mě, ale já jsem napřed nevěděl, že je to jeho žena. Představila se jenom křestním jménem a mluvili jsme spolu pouze krátce. Byla elegantní a noblesní, vlasy – tehdy byly víc blondáté – měla spletené do uzlu v úrovni ramen, šaty měla střídme. Vzpomínám si na to, že jsem si z těch několika okamžiků, kdy jsme spolu mluvili, odnesl dojem, že je okouzující a vtipná. I když nepředstavuje můj obvyklý typ, uvědomoval jsem si také, že je atraktivní. Potom jsem ale na prstu uviděl úzký snubní prsten a do ničeho dalšího už jsem se nepouštěl – s vdanými ženami jsem se nikdy nezaplétal, to bylo další z mých pravidel. Ať už šlo o někoho, koho jsem potkal v baru, na některé z takových večerí, nebo zejména o klientky – když byla vdaná, šel jsem od toho.

V následujícím okamžiku z druhé strany stolu zaburácel Scottův hlas, tak hluboký, až zněl skoro jako zavrčení. „Fiono! Takže teď lámeš chléb s nepřítelem?“

Zrudla, a když jsem si uvědomil, za koho že to je vdaná, měl jsem co dělat, abych se neotrásl hnusem. Tolik tedy k prvnímu dojmu.

„Ale, ale, Scotte!“ zasmál se jiný právník u stolu. „Tohle je společenská akce. Když nejsme v soudní síni, můžeme spolu všichni vycházet, ne?“

Scottův výraz mluvil za všechno, i když se smál se všemi ostatními, nicméně trval na tom, aby si vyměnila místo. Potom předvedl velkou show kolem toho, jak jí přehodil ruku kolem ramen a líbal ji. Byl jsem si jistý, že přesně v tom okamžiku trochu natočila hlavu, takže polibek přistál spíš na tváři než na ústech. Po zbytek večera jsem Scotta záměrně ignoroval, i když jsem se přistihl, že čas od času na Fionu prachsprostě civím.

S ostatními lidmi mluvila jen málo a zdálo se mi, že je v rozpacích a nesvá. V některých případech se jí na tváři objevil bolestivý výraz a mě napadlo, jestli ji Scottovo chování nepřivádí do rozpaků. Vzpomínám si, jak mi přišlo, že vedle něj vypadá tak nějak nepatřičně – jako by byla příliš vznešená na to, aby byla spojována s ním. Potom mě ještě napadlo, jak může s někým tak

bezohledným, jako je on, vydržet žít, pokud není ze stejného těsta. Až příliš dobře jsem věděl, že zdání může klamat. Mohla vystupovat jako sladká holčička, ale klidně to mohla být chladnokrevná mrcha, která výhodu toho, jak vypadá, používala ke svému prospěchu. Vtip a šarm zakrývající spoustu hříchů.

A přitom to byla žena, která mě před několika okamžiky prosila o pomoc – žena, která několik hodin stála v chladu, protože se zoufale snažila se mnou promluvit. Nepřipadala mi jako chladnokrevná mrcha. Něco hluboko v těch utrápených zelených očích a v prosebném tónu jejího hlasu mi říkalo, že to myslí upřímně.

Nasedl jsem do auta, stiskl tlačítko pro nastartování motoru a na její straně jsem nastavil topení silněji. „Za chvíli budete v teple,“ ujistil jsem ji.

„Díky.“

„Kde bydlíte?“

„Vyhodte mě u metra, bude to stačit.“

Při zapínání bezpečnostního pásu jsem si povzdechl. „Teď začalo pršet silněji. Odvezu vás domů, jenom mi řekněte adresu.“

„Mississauga, pane Smithersi. Je to pro vás dlouhá cesta. Fakt by mi stačilo vyhodit u metra. Můj... *pokoj* je jenom pár bloků od konečné.“

„Pokoj?“ zeptal jsem se zmateně. Proč bydlí v nějakém pokoji? A proč až někde v Mississauze? Vzpomínal jsem si, že Hutchings bydlí v jedné z lepších čtvrtí Toronta.

„Odjela jsem tam potom, co Scott...“,“ polkla, „... když to všechno skončilo.“ Podívala se z okénka, aby se nemusela dívat na mě. „Bydlím u jedné kamarádky.“

„Jste s ním v kontaktu?“

Otočila hlavu s jasně patrnou bolestí v očích. „Ne. Když mu volám, nebere to ani nezavolá zpátky, kromě toho, aby mi řekl, že mi zruší tarif, aby za něj už nemusel platit. Vykopl mě, pane Smithersi. Ukončil naše manželství, dal mi nějaké peníze a odvezl mě do hotelu. Skoro mi ani nedal čas sbalit si tašku – bylo to, jako by mě tam už nemohl vystát. Vzal mi klíče od domu. Byla jsem v šoku a neměla jsem kam jít, takže jsem Joanne vděčná za velkorysost.“

Zatímco jsem její slova zpracovával, chvíli bylo slyšet jen předení motoru a tiché hučení ventilátoru.

Ať už se stalo cokoli, ať už došlo k čemukoli, tak jestli mluvila pravdu, Scott Hutchings se ke své ženě choval jako naprostý parchant. To zjištění mě ani trochu nešokovalo, ale chtěl jsem znát celý příběh.

Sevřel jsem prsty na volant. „Hal,“ informoval jsem ji.

„Promiňte?“

„Mám raději, když mi klienti říkají Hale, ne pane Smithersi.“

„Takže teď jsem vaše klientka?“

„V pondělí za mnou přijďte a rozhodneme se.“

Když René v pondělí ráno přišel, už jsem byl v kanceláři. Tentokrát byl celý v černém, ale vesta hrála všemi barvami, jako jasný ohňostroj v noci. Oblečení doplňoval motýlek. Pleš se mu leskla. Potřásl jsem hlavou. „Navoskoval sis hlavu? Ježíši, já z toho oslepnu!“ Zasmál se a přejel si rukou po lebce. „Dámy to milují.“

Nechal jsem to být, protože jsem neměl náladu na příběhy z jeho osobního života.

Postavil mi na stůl kávu. „Jsi tady brzo. Pořád nespíš?“

Tu otázku jsem ignoroval, ale ukázal jsem na židli před sebou. „Musím s tebou mluvit.“

Zamračeně se posadil. „To zní zlověstně.“

„Fiona Hutchingsová.“

Pozvedl obočí. „Co s ní je?“

„Proč jsi mi neřekl, že volala?“

„Protože mi odmítla říct, proč volá. Je to Scottova manželka a ty toho člověka nenávidíš.“

Nenapadl mě žádný důvod, proč bys s ní měl chtít mluvit. Předpokládal jsem, že je to kvůli nějaké charitě, které dělávají manželky různých právníků. Řekl jsem jí, ať to pošle písemně.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nešlo jí o příspěvek. Potřebuje právní pomoc.“ Vydechl jsem z plic všechny vzduch. „Je to potenciální nová klientka.“

„Cože?“

„Scott Hutchings vystěhoval manželku z domova a žádá o rozvod. Bydlí v nějakém pokojíčku u kamarádky v Mississauze a potřebuje advokáta.“ Odmlčel jsem se. „Mě.“

„Proč mi to neřekla? Pořád trvala na tom, že bude mluvit jenom s tebou, ale odmítala mi říct proč. Předpokládal jsem, že to je osobní, a vzhledem k tvým citům k manželovi jsem si nemyslel, že bys s ní chtěl mluvit.“

„K nastávajícímu exmanželovi. Ale měl jsi ji přepojit nebo mi o tom aspoň říct a dát mi tu možnost.“

„Jsi hotový, Haltone. Pálíš svíčku z obou konců a teď tě to vyčerpání dohání. Chtěl jsem tě před ní uchránit. Kdyby řekla, o co jde, udělal bych to, ale odmítla. Neměl jsem tušení – o rozpadu jejich manželství jsem nic neslyšel.“

To mi přišlo zajímavé. René vždycky slyšel všechny drby, takže jestliže nevěděl nic, Hutchings to musel držet pod pokličkou.

Jeho slova jsem si převaloval v hlavě. „Podle toho, co řekla, to přišlo znenadání. Zatím ještě neznám celý příběh, ale je ztracená. Její svět zmizel a ona má potíže s chápáním – neuvažuje jasně.“ Už jsem to viděl mnohokrát s ostatními klienty. „Myslím, že jí věřím, ale musím si být jistý. Potřebuju ty tvé drby.“

René se zamračil. „Zavolám pár lidem.“

„Dobře, potřebuju to rychle. Dnes přijde.“

„Kdy ses s ní potkal?“

Povyprávěl jsem mu o tom, co se stalo v baru a jak za mnou přišla. Se zájmem naslouchal. „Je

vytrvalá," zamumlal.

„A taky zoufalá," odpověděl jsem. „Jestli mluví pravdu, Hutchings to dělá všechno špatně. Zrovna on by měl vědět, jaké správné kroky se dělají pro ukončení manželství. Nemůžeš přece někoho vykopnout z domu a nechat bez peněz. Tím si zadělává na obrovské problémy.“

„Problémy, které ty moc rád ještě zhoršíš," ušklíbl se René.

„Už se těším, až toho parchanta přitluču ke zdi.“

René otevřel tablet a přelétl obrazovku. „Dopoledne máš úplně plné a odpoledne jsi u soudu.

Kam máš v plánu ji upíchnout?“

„Sežeň mi nějaké informace, a jestli její příběh bude odpovídat, tak jí zavolej a řekni, ať přijde ke konci dne. V šest bych měl být zpátky. Pak se s ní sejdu, poslechnu si její verzi a rozhodnu se pro další krok. Pošlu ti její číslo.“

Vstal. „Omlouvám se, Haltone. Měl jsem ti něco říct.“

Odmítavě jsem mávl rukou. „Uvidíme, co zjistíš.“

René se vrátil ani ne za dvacet minut. „Takže říká pravdu. Zatím se to jenom šušká, ale on má nějakou aférku. Někdo je zaslechl v jeho kanceláři, jak se hádali. Jeho milenka mu dala ultimátum: buďto ona, nebo jeho žena, a my už, myslím, víme, koho si vybral. A potom jsou tam taky nějaké neshody mezi partnery. Takové věci nejsou pro firmu dobré.“

Pohládl jsem si vousy; zjištění, že mluvila pravdu, mě zase tolik nepřekvapilo. Na to, aby vypadala tak zoufalá a plná úzkosti, jakou jsem ji viděl, by musela být skvělá herečka. Ty zprávy z kanceláře byly taky zajímavé.

„To by taky mohlo vysvětlovat, jak mizerně tu situaci zvládá. On reaguje, neplánuje. Jsi si jistý, že ten tvůj, ehm... kontakt mluví pravdu?“

Sevřel rty a zavrtěl hlavou. „Haltone, v zákulisí existuje celý samostatný svět, o kterém nic nevíš. Právníci se scházejí s právníkama, porovnávají si případy, vytahují se s vítězstvíma a stěžují si na zaměstnance. Jejich zaměstnanci mají vlastní malou komunitu, kde si stěžují na všechnu tu práci, kterou dělají a za kterou jim právníci ani nepoděkují, na to, co za kretény většina z nich je. Samozřejmě že jsem si jistý.“

Obočí mi reflexivně vystřelilo vzhůru. „Ty lidem říkáš, že jsem kretén?“

„Pochopitelně že ne," ušklíbl se. „Říkám jim, že jsi ten nejmladší bručoun, jakého jsem kdy potkal.“

„Ale já nejsem bručoun.“

„Můžeš být buďto bručoun, nebo kretén.“

„Máš padáka.“

„Ale ne.“

„Dobře. Tak mi jako omluvu přines kafe.“

Zasmál se a já jsem se zašklebil. Takhle my pracujeme.

„Dobře. Zavolej Fioně a domluv tu schůzku na večer.“

„Zavolám jí hned.“

„Možná nám objednej nějaké sendviče. Celý den mám plný, takže budu muset něco sníst.“ Když jsem si vzpomněl, jak je Fiona štíhlá, napadlo mě, že by asi možná taky chtěla něco zakousnout.

„A konvici kávy.“

„Chceš, abych tady zůstal?“

Zamyslel jsem se a zavrtěl hlavou. „Ne. Promluví si s ní a udělám poznámky. My se můžeme sejít zítra a já ti řeknu, co potřebuju. Myslím, že je...“ hledal jsem správné slovo, „... zmatená a převálcovaná pocity. S čím méně lidma bude muset mluvit, tím líp.“

„Dobře. Tady nebo v knihovně?“

Svou advokátní knihovnu a zasedací místnost jsem spojil v jeden velký prostor. Na jednom konci jsem měl konferenční stůl pro schůzky a na druhém se od podlahy ke stropu tyčily police s knihami. I když už jsem k citaci případů většinou používal internet, pořád jsem měl mnoho právnických svazků. Všechny ty knihy patřily právníkovi, jehož jsem považoval za svého učitele a přítele. Nechal jsem si je jako památku na něj, navíc v tom prostoru vypadají dobře, tak jako právnícky. Mám tam dokonce i žebřík na kolečkách, abych mohl vylézt až k nejvyšším policím. Knihovna je z tmavého dřeva na tlustém koberci a doplňují ji dvě hluboká a pohodlná křesla se širokými područkami, na které si můžu odložit notebook, když vyhledávám nějaká fakta nebo případy, jež potřebuju. Tu místnost používám hodně.

„V knihovně.“ Měl jsem pocit, že by ji příjemná atmosféra místnosti mohla uvolnit, takže by na oplátku mohla být klidná a soustředěná.

„Jdu na to, šéfe.“ Vstal a zhluboka se nadechl. „Fakt se moc omlouvám, neměl jsem to rozsekávat sám. Když jsem slyšel její jméno, rozhodl jsem se nepřidávat ti do tvého už tak rušného života žádné další rozčilování.“

Setkal jsem se s jeho vážným pohledem. „Já vím, René. S tou opatrností jsi měl pravdu. Ale teď se pojďme pohnout dál. Příště necháš rozhodnutí na mně, jo?“

„Domluveno,“ přikývl.

Po cestě do kanceláře jsem tiše nadával. Soud se táhl dlouho, a i když jsem tentokrát úspěš a klientka byla spokojená, den to byl úmorný. Dnes to byla zneužívaná manželka, která bojovala za svou svobodu, aby mohla s dítětem začít nový život. Bývalý manžel byl neomalený a arogantní osel, který se rozhodl, že si ti dva nezaslouží jeho čas ani peníze. Dnešní rozsudek to změnil. Trvali jsme na jednorázové sumě. Až ty peníze pro ni budu mít, měla v plánu zmizet a žít někde, kde ji nikdy nenajde. Měl jsem v úmyslu jí s dosažením tohoto cíle pomoci. Byla mladá, stále slušná a milá. Doufal jsem, že si někde jinde najde lepší život.

Momentálně ale seděla v knihovně Fiona Hutchingsová a čekala na mě a já jsem měl víc než hodinové zpoždění. Když jsem vstoupil, René zvedl hlavu. Ukázal jsem na dveře knihovny.

„Je tam?“

Vstal a narovnal si vestu. „Je. Vysvětlil jsem jí, že máš zpoždění, a ona tomu rozumí. Řekla, že

má s sebou tablet a bude si číst, dokud nepřijdeš. Dal jsem jí kávu a pokecali jsme.“

Zvedl jsem obočí. „Pokecali jste?“

Přikývl. „Omluvil jsem se jí za své mylné předpoklady a chvíli jsme si povídali. Je velice krásná.“

Zavrtěl hlavou a oblékl si sako. „Je inteligentní a okouzlující.“ Nad dalšími slovy se zamyslel.

„Nevypadá jako někdo, od koho bych čekal, že si vezme Scotta Hutchingse.“

Naklonil jsem hlavu a zůstal zticha, ale vyměnili jsme si chápavé pohledy. René má skvělé instinkty. Když někomu věřil, mělo to pro mě velkou váhu.

„Tvé sendviče a káva jsou tam na stole, stejně jako tvůj oblíbený zápisník a tužky. Založil jsem složku v systému a taky tu papírovou, která je připravená. Potřebuješ ještě něco?“

„Ne, běž domů. Mám notebook a diktafon, kdybych potřeboval.“

„Myslel jsem, že bys mohl. Kdybys cokoli potřeboval, zavolej mi. Zamknu za sebou.“

„Díky, René.“

V kanceláři jsem si sundal kabát, vzal si věci a do druhé místnosti jsem vstoupil dveřmi, spojujícími mou kancelář s knihovnou. Tiše se otevřely a dopřály mi chvíli, abych si mohl Fionu Hutchingsovou prohlédnout.

Seděla schoulená v jednom z těch hlubokých křesel, v jehož kyprém polstrování vypadala velice maličká. Lampa za ní jasně ozařovala tmavé dřevo stěn. Vlasy měla zase rozpuštěné a jejich fascinující barvy pod světlem ožily. Hlavu měla skloněnou a zdálo se, že je úplně ponořená do čtení. Až na to, že jsem si všiml, že jí kniha volně visí v rukou a ty ruce jsou malátné. Nedokázal jsem zadržet pobavení a z úst mi uniklo tiché zachichotání.

Spala.

Posadil jsem se naproti ní a dbal na to, abych se pohyboval tiše. Spánek je vzácný a já jsem jí schopnost usnout záviděl. Přál jsem si, abych mohl udělat totéž. Sám jsem své tělo vnímal jako pytel cementu a myšlenkové procesy jsem měl pomalejší než obvykle. Potřeboval jsem strávit nějakou dobu v pořádném bezvědomí, ale věděl jsem, že se toho budu muset vzdát, vzít si pilulku a doufat, že zabere. Vedlejší účinky jsem nesnášel, ale bylo načas.

Chvilku jsem si ji prohlížel. Dlouhé řasy jí spočívaly na tvářích, ústa měla pootevřená a ty plné rty měla ve spánku našpulené. Svetr jí byl trochu velký a ve tváři jsem jí viděl únavu. Ve spánku vydávala takové podivné hrdelní zvuky – jako by jejímu dechu určovaly stálý rytmus. Svým způsobem to bylo roztomilé. Pod očima měla světle modré stíny – jako když pod mraky vykukuje obloha. Nehty měla okousané a pokožku kolem kůžičky drsnou a surovou. Dokonce i v klidu měla zaťaté pěsti. Kdybych měl nějaké pochybnosti, tak by se během tohoto pozorování rozptýlily. Prožívala citový zmatek a mně se z toho tak nějak zvláště sevřela hrud'. Chtěl jsem tu její bolest vzít a zmírnit stres.

Zavrtěl jsem hlavou. To ale byla divná myšlenka!

Budu jejím právníkem. Zjednat jí spravedlnost byla moje práce – a přesně to jsem měl v plánu udělat. Prostě jsem měl obavu o duševní pohodu svého klienta, jako by měl mít každý dobrý zástupce.

Odkáshal jsem si a oslovil ji jménem. „Fiono?“

Probudila se a trhla hlavou. Vytřeštěnýma a překvapenýma očima se setkala s mým pohledem. Měla je v té nejzářivější zelené barvě, jakou jsem kdy viděl.

Zvedl jsem ruce. „Promiňte. Nechtěl jsem vás polekat.“

Do tváří se jí nahrnula krev a rychle vstala. „Moc se omlouvám, asi jsem usnula. Poslední dobou moc dobře nespím a to křeslo bylo pohodlné a v kanceláři klid... Bože, to je tak trapné! Prosím, odpusťte mi mé chování, pane Smithersi!“

Zamračil jsem se. Na to, že si jen trochu zdřímla, se omlouvala až moc. „To není vůbec žádný problém, Fiono. Jsem rád, že jste se mohla uvolnit.“ Předklonil jsem se a ztišil hlas. „Tahle křesla jsou na spaní skvělá. Sám už jsem v nich párkrát usnul.“ Nechal jsem si pro sebe, že to někdy bývá jediný spánek, který se mi podaří urvat. Místo toho jsem mrkl, abych uvolnil napětí ve vzduchu. „Protože jsem váš právník, vaše tajemství je u mě v bezpečí.“ Opřel jsem se a přehodil nohu přes nohu. „A řekl jsem vám, že jsem Hal.“

Zase se zabořila do křesla a ze rtů jí unikl dlouhý povzdech. „Děkuju, Hale. Máte hezkou kancelář. Cítla jsem se tady docela... v bezpečí.“

Ta slova mě zarazila. „Vy nemáte pocit bezpečí, Fiono?“

Uhnula pohledem. „Jsem trochu nervózní.“

„To je pochopitelné.“ Protože jsem vycítil, že tohle je asi tak všechno, co z ní momentálně dostanu, ukázal jsem na talíř s jídlem na stole naproti nám. „Co kdybychom něco snědli a potom probrali váš případ?“

„Fajn.“

Usmál jsem se a doufal, že ji to uklidní. „Skvělé, mám děsný hlad.“

Fiona

Pohled na Hala při jídle mě fascinoval. Byl jako hladový vlk, ještě ani nedosedl, a už měl v ruce sendvič a zakousl se do něj. Bylo to stejné, jako když jsem ho v pátek viděla jíst v baru ten hamburger; s gustem, olizoval si prsty, a když snědl všechno na talíři, ve tváři se mu jasně zračilo potěšení.

Beze slova jsem mu nalila kávu, vzala do ruky smetanu a tázavě nakrčila obočí. S plnou pusou přikývl, a tak jsem mu tam tu smetanu lila, dokud káva neměla barvu tmavého karamelu. Vzal si šálek, pořád kousal, ale to už měl druhý sendvič. Pak mým směrem posunul talíř, já jsem si jeden sendvič vzala a chvilku ho oždibovala, protože poslední dobou jsem vůbec neměla chuť k jídlu.

Scott by byl šťastný, kdyby to slyšel. Kvůli jídlu do mě neustále ryl. Co bych měla nebo neměla jíst. Kolik toho mám na talíři. Pořád mě popichoval kvůli tomu, jak jsem zpustla, ale jak úžasně pořád vypadají manželky jeho partnerů. Nezáleželo na tom, co jsem uvařila, prostě mou volbu zkritizoval. Kritizoval mě ve všem. Jíst s ním se hodně podobalo trhání zubu – šlo o bolestivý proces. Jeho strava byla stejně přísná jako on a vůbec jsem si nedokázala představit, že by si vychutnal něco tak obyčejného jako sendvič, tak jako to Hal dělal právě teď. Všechno, co Scott při jídle cítil, vyjadřoval jakýmsi pohrdavým výrazem, jako by ho to jídlo snad nějak urazilo. Asi urazilo.

Hal se opřel o opěradlo židle; pořád jedl, ale už trochu zpomalil. Netlačil na mě, ani nekladl žádné otázky, takže mi dopřával prostor, který jsem potřebovala. Zdálo se, že je ztracený ve svých myšlenkách, což mi dalo šanci si ho znovu prohlédnout.

Muž to byl pohledný. Tmavě hnědé vlasy měl vyčesané vysoko z čela, na bocích byly krátké a vyčesané tak, až se leskly. Měl knírek a krátkou bradku, pečlivě zastřiženou a úhlednou. Zdůrazňovala ostré úhly brady a plná ústa. Oči měl v barvě námořnické modři – byly tak tmavé, že jsem si napřed myslela, že jsou hnědé, ale zblízka bylo vidět, jak se ve světle odráží modrá. Tvářil se vážně, celou dobu byl napjatý a ty stíny, které vypadaly, že má pod očima vyryté natrvalo, přidávaly jeho výrazu na vážnosti. Dokonce i když se usmál, nevypadal uvolněně. Ale na rozdíl od mého nastávajícího exmanžela, to Halovo napětí nevyjadřovalo ono obecné pohrdání vším kolem něj. V jeho očích jsem jasně vnímala laskavost – což bylo něco, co mi zoufale chybělo.

Hal byl nejméně o třicet centimetrů vyšší než já. Měl široká ramena, která se zužovala ke štíhlému pasu a dlouhým nohám – rozhodně věděl, jak se správně nosí obleky. Podle toho, jak mu sako sedělo na širokých ramenou, jsem nepochybovala o tom, že si je nechává šít na zakázku. A měl krásné ruce – dlouhé, elegantní prsty s dobře ostříhanými nehty. Používal je pro zdůraznění mluveného projevu, což mi připadalo fascinující.

Nicméně jsem nad svými neobvyklými myšlenkami musela zavrtět hlavou. Byl to můj právník, nebo jsem alespoň doufala, že jím bude. Scott ho nenáviděl, pohrdal jím ve všech ohledech. Proč, to jsem nikdy nepochopila. S jinými právníky bojoval a přitom zůstával netečný, ale u Hala to vypadalo, že se mu dostal pod kůži, takže když mě Scott vyhodil a já jsem se z toho šoku vzpamatovala, věděla jsem, že můžu mít jen jediného zástupce.

Hal mi zpočátku nevěřil, ale pak si to nějak rozmyslel. Ať už k tomu měl jakýkoli důvod, byla jsem za něj vděčná. Abych zajistila, že mě můj nastávající exmanžel nerozne na kopytech, potřebovala jsem jeho zkušenosti a fakt, že nemá Scotta rád.

Když jsem zvedla hlavu, viděla jsem, že Hal popíjí kávu a na oplátku si prohlíží mě. Talíř měl prázdný; vlastně byl pryč celý ten tác se sendviči a zbyl jenom ten jeden téměř netknutý na mém talíři.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem a odstrčila talíř.

„Ztratila jste se ve vlastních myšlenkách, nechtěl jsem rušit.“

Jeho slova mě přinutila se tiše zasmát. „Scott by vám řekl, že se mi to stává často. Víc než jednou mi řekl, že jsem patetický snílek.“

„Scott je narcistický pitomec. Jeho názory pro mě nic neznamenají a pro vás by taky neměly.“ Povytáhl obočí. „Zvlášť teď.“

Pokrčila jsem ramenem.

„A to je všechno, co sníte? Můžu vám objednat něco jiného.“

„Ne, jsem v pohodě. Jenom nemám moc hlad.“

Poklepal prsty o stůl. „Odpustte, že to říkám tak neomaleně, Fiono, ale jste až moc hubená. Jestli mám váš případ vzít, tak musíte vědět, že to bude drsné. Už jsem proti vašemu manželovi stál mockrát a on nebojuje fér. Teď bude obzvlášť zlý, protože bojuje za sebe. Musíte být zdravá a silná, abyste se mohla bránit.“

Vybuchla jsem drsným smíchem, a když jsem promluvila, můj hlas také zněl jako rašple.

„Podle Scotta dost hubená nejsem.“ Vstala jsem a začala přecházet po místnosti, protože jsem najednou byla příliš napjatá na to, abych dál seděla. „Nikdy jsem v ničem nebyla dost dobrá. Nebyla jsem dost hezká, dost chytrá, dost hubená nebo dost silná. Prostě jsem pro něj nikdy nebyla dost dobrá.“

Hal na mou tirádu nereagoval, jenom se předklonil a opřel se lokty o stůl. „Přesně tohle je to, co od vás potřebuju – váš vztek. Chci všechny podrobnosti, které potřebuju k tomu, abych ho zlomil.“

„Nenávidíte ho stejně, jako on nenávidí vás. Proč?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Protože jsme protiklady. Já bojuju za klienta. Za to, co je správné. Beru případy, ve které věřím, a pomáhám lidem. Scott jenom chce vyhrát. Pokud v tom jsou peníze, nezáleží mu na tom, koho zastupuje. Nemá žádný problém použít jakoukoli taktiku, se kterou může přijít, bez ohledu na to, jak špinavá nebo nečestná je – pokud by to znamenalo, že může vyhrát. Chce slávu, pozornost a peníze.“

Na okamžik jsem se na něj zahleděla. „Ale to všechno máte taky. Máte pověst žraloka rodinného práva.“

„Jeden rozdíl tam je, Fiono. Já chci to nejlepší pro svého klienta. Chovám se jako kretén *pro ně*, ne vůči nim.“

Byla to dobrá analogie. Přikývla jsem a zamračila se, protože jsem cítila napětí a úzkost.

On se s úšklebkem zase opřel. „Jenom se zeptejte mých bývalých přítelkyň, ať vám svůj názor na mě řeknou ony.“ Podíval se mi do očí a zamrkal. Musela jsem se smát, protože jsem věděla, že se snaží prolomit napětí. I když jsem nějaké zvěsti slyšela, do jeho osobního života mi nic nebylo.

„A jsem vaše klientka?“ musela jsem se zeptat.

Než odpověděl, odmlčel se. „Mám jedno pravidlo – pravdu. Vy mi řeknete, co potřebuju vědět – dáte mi fakta – a já váš případ vezmu a udělám všechno, co budu moct, abych vyhrál. Ale když mi zalžete nebo když vynecháte nějaké detaily, protože se budete stydět nebo budete doufat,

že na to nepřijdu – skončili jsme. Protože já na to přijdu. Jestli mi můžete slíbit, že budete upřímná, tak ano, jsem ochoten vás jako klientku přijmout.“

Posadila jsem se. „Budu upřímná.“

Zvedl tužku. „Tak začněme.“

Kapitola 5

Halton

„Kde chcete, abych začala?“ zeptala se Fiona.

Přítáhl jsem si blok blíž. „Od začátku. Nechci slyšet všechny detaily z toho, jak jste spolu chodili, ale musím znát vaši historii.“

Přikývla, a zatímco se rozhlížela po místnosti, třela si dlaněmi paže. „Seznámili jsme se, když mi bylo devatenáct. Byl starší a studoval právnickou fakultu. Začal pozdě, takže mezi náma byl rozdíl šesti let, ale to mi vůbec nevadilo. Připravovala jsem se na doktorát z anglické literatury. Chtěla jsem učit.“ Smutně se zamračila. „Nedokončila jsem to.“

„Proč?“

„Scott byl jako větrný vír nebo spíš tornádo. Vřítel se mi do života a všechno zachvátil. Chvilku předtím, než jsem se s ním seznámila, mi umřel táta a já jsem se ještě nevzpamatovala. Bojovala jsem s tím. Scott svým příchodem tu prázdnotu tak nějak zaplnil.“ Povzdechla si a přejela si rukou přes oči. „Rád rozhodoval a já jsem občas byla úplně ztracená, tak jsem ho nechala. Rok po tom, co jsme se seznámili, jsme se vzali. Přestala jsem chodit do školy a našla si práci. Dohodli jsme se, že budu pracovat, dokud se nestane zavedeným právníkem, a potom se do školy vrátím a získám diplom a on bude podporovat mě.“

„Ale předpokládám, že se to nikdy nestalo?“

„Ne. Měla jsem dvě práce, abych mohla Scottovi pomáhat. Dělal jsem skvělé rešerše, což se mu líbilo, když jsem pracovala s ním. Řekl, že je díky tomu lepší.“ Náhle se jí do hlasu vloudil smutný tón. „To bylo ještě tehdy, když byl Scott mladík se sny o budoucnosti – jejíž součástí jsem byla.“

„Co se stalo?“

Pokrčila rameny. „Život, řekla bych. Odpromoval a přijali ho do jedné firmy. Trval na tom, abych mu pořád pomáhala. Slíbil, že až se etabluje, budu se moci vrátit do školy, ale že mě potřebuje. Řekl, že ho znám líp než kdokoli jiný a že nikomu víc nevěří.“

„Byla to placená pozice?“

„Ano i ne. Řekl mi, že kvůli daním bude nejlepší to nechat vyplácet na něj. Dával mi peníze na účet. Říkal, že je ve firmě úplně nejniž, takže na asistenta pro něj peníze nejsou, ale že nechce využívat ty asistenty, které ve firmě měli.“ Zvedla jedno rameno. „Vím, že to zní bláznivě, ale

věřila jsem mu. Udělala jsem to proto, že mě o to požádal. Byla jsem mladá a Scott byl celý můj život. On mě potřeboval a já jsem potřebovala, aby mě někdo potřeboval.“ Neklidně se zavrtěla. „Byla to moje identita – byla jsem Scottova žena. Jeho potřeby byly mnohem důležitější než ty moje. Pořád sliboval, že se mé sny už brzo vyplní.“ Smutně se usmála. „Ale to brzo nikdy nepřišlo.“

Přikyvoval jsem a dělal si poznámky. Tohle jsem slýchal i od jiných klientů. Sliby, které nikdy nebyly dodrženy. Sliby, jež byly porušeny. Naprosté lži, které byly čím dál hlubší a složitější, až byla důvěra narušena a ztracena.

„Měl mě úplně pod palcem a já jsem byla moc hloupá na to, abych si to uvědomila.“ Vstala, a než znovu promluvila, vykročila po místnosti. „Nějakou dobu bylo všechno v pořádku. Začal si dělat jméno a šel na to dobře. Ale začal se měnit. Začal být hrozně povýšenecký a naštvaný. Víc křičel a začal kritizovat všechno, co jsem dělala. Rozhodl, že mám do kanceláře chodit jenom občas. Když jsem mluvila o návratu do školy nebo o dokončení studia, odmítal vůbec i jenom poslouchat. Říkal, že to probereme, až bude vhodná doba.“ Smutně se usmála. „Vhodná doba samozřejmě nikdy nebyla. Začal chodit domů později, mluvil míň, byl odtazitější, čím dál víc kontroloval všechno, co jsem dělala nebo řekla – nebo i to, co jsem si myslela. Jeho názory byly moje názory, já jsem o ty své přišla.“ Nervózním, trhaným pohybem se zatahala za rukáv halenky. „Jednoho dne přišel a odpálil bombu. Říkal, že z firmy odchází a otevře si praxi s pár dalšími právníky. Tvrdil, že je na to vhodná doba a že ho firma brzdí, že tam není šťastný.“ Odmlčela se a já jsem čekal. Zatím to byl typický příběh – nic, co bych neslyšel už dříve.

„Jakmile měl vlastní firmu, Scott se změnil ještě víc. Nelíbili se mi ti lidé, které měl za partnery. Byli drsní a pomstychtiví a on se začal chovat jako oni. Byl chladný. Jediné, na čem mu záleželo, byla kariéra. Image. Firma. Mě odsunul na velice vzdálenou kolej – možná i na tu nejnižší příčku. Začal být ještě manipulativnější a agresivní. Už jsem pro něj nebyla vítanou pomocí – nebyla jsem *řádná* asistentka. Najal někoho jiného. Těch nějakých jiných je dlouhý seznam.“

„Podváděl vás?“

„Ano. Předtím jsem to nikdy nebyla schopná dokázat, ale řekl mi, že má poměr a že už nechce být ženatý.“ Pokrčila rameny. „Říkal, že bychom to s tím rozvodem mohli urychlit, protože věděl, že mu podvádění neodpustím.“

„V tom má pravdu. Je to jeden z mála způsobů, jak v Ontariu rozvod urychlit a nemuset čekat rok. Pokud se mu nerozhodnete odpustit a zkusit to znovu.“ Nechal jsem ji to vstřebat a potom jsem se zeptal: „Takže, Fiono? Odpustíte mu?“

„Ne.“

Posadila se a zadívala se na mě utrápenýma očima. „On mě izoloval, Hale. Ztratila jsem samu sebe. Ovládal každíčký aspekt mého života. Kam jsem chodila, s kým jsem se vídala, co jsem dělala. Škola byla naprosto vyloučena. Neměli jsme děti, ani žádnou šanci je někdy spolu mít.“ Odmlčela se, protože se jí hlas lámal emocemi.

„Byla to vaše volba?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděla stručně a já jsem se rozhodl nechat toto téma na jindy. „Dobře, tak pokračujte,“ povzbuzoval jsem ji.

„Dům, firma a všechno, co jsme měli, bylo na jeho jméno. Měla jsem kapesné, mobil a auto. Bylo mi řečeno, že mám být vděčná za to, co mám. Někdy mě vyvedl na večeři, ale potom mě zase ignoroval.“ Soustředila se na stolní desku a sledovala strukturu dřeva. „Jako pár jsme spolu nebyli víc než čtyři roky.“

„Proč jste s ním zůstala?“

Chvilí byla zticha. „Myslím, že nejdelší dobu proto, že jsem doufala. Doufala, že si vzpomene na to, jak se nemohl dočkat, až za mnou přijede domů. Že najde tu jiskru, kterou jsem v něm viděla, když jsme se setkali poprvé. Pořád jsem si myslela, že bude lepší. Dělal jsem všechno, co jsem mohla. Nějak jsem se zaměstnávala dobrovolnictvím a s jinými ženami ve firmě jsem dělala charitativní práci, protože škola už nepřipadala v úvahu. Pomáhala jsem na večeřích a společenských akcích, dokud mě Scott neinformoval, že už se jich účastnit nehodlá. Udržovala jsem dům v čistotě a snažila se být dobrou ženou. Udělala jsem, cokoli po mně chtěl, ale zřejmě to nikdy nebylo dost. Prostě nějak letěl čas, zatímco jsem na něj čekala. Ztratila jsem tolik let!“ Dlouze vydechla. „Moje identita byla natolik spojená s jeho, že jako bych bez něj ani neexistovala.“

Přikývl jsem, ale zůstal zticha. I tentokrát mi byl její příběh povědomý.

„Při pohledu zvenčí by se zdálo, že mám všechno. Velký dům, úspěšného manžela. Jezdila jsem v novém autě, měla jsem pěkné oblečení a žádné finanční starosti. Ale život byl prázdný. Já jsem byla prázdná a příšerně dlouhou dobu jsem byla moc slabá na to, abych s tím něco dělala.“ Cítil jsem rostoucí emoce, tak jsem změnil směr rozhovoru. „Dobrá. Zkusme se posunout do současnosti. Co se stalo?“

„Jednou večer přede dvěma týdny přišel domů. Řekl mi, že končí. Že mě nemiluje, že chce naše manželství ukončit a že má někoho jiného.“ Naklonila hlavu na stranu. „Abych byla upřímná, úplně mě to nešokovalo. Už ho netěšilo vůbec nic, co mělo něco společného se mnou, a já jsem se na oplátku přestala snažit. Jestli mám být upřímná, tak mi prostě bylo trapně.“

Přestal jsem si psát poznámky. „Trapně?“

„Nelíbil se mi ten člověk, který se z něj stal. Zlý, pomstychtivý, nečestný,“ ztišila hlas, jako by se vyznávala z velkého hříchu, „už bych nemohla vystát, kdyby se mě někdy měl dotknout.“

„Věděla jste něco o té jeho advokátní kanceláři? Třeba na jakých případech pracoval?“

„Nikdy o tom nemluvil, ale čtu noviny. Viděla jsem, jaký druh lidí zastupoval.“ Zavrtěla hlavou.

„Nebyl to ten Scott, kterého jsem si brala; popravdě tím mužem přestal být už před lety.“

„Přesto jste zůstala.“

„Neměla jsem kam jít. Žádné peníze, žádná práce, žádné zkušenosti. Všichni přátelé kromě Joanne se mi postupně odcizili. Ta kontakt udržovala, ale obvykle když u toho nebyl Scott. Pohrdali sebou navzájem.“

„To je ta, u které bydlíte?“

„Ano.“

„Takže vám řekl, že manželství skončilo. Co bylo pak?“

„Prohlásil, že majitelem domu je on a já musím odejít. Dal mi obálku s bankovní kartou k novému účtu s dvaceti tisíci dolary. Řekl, abych si našla právníka a že zajistí, aby o mě bylo „postaráno“.“

„Postaráno? Co to přesně znamená?“

„Prý nemám na nic moc nárok, protože jsem nikdy nepracovala, ani jsem do manželství nic nepřinesla, ale že mi dá dost, abych měla z čeho žít, dokud si nenajdu někoho jiného, kdo mě bude živit.“ Ruce, jimiž se opírala o stehna, zaťala v pěst. „Dokonce měl tu drzost a řekl, že mi někoho doporučí.“

„No to se vsadím, že jo,“ vyštěkl jsem smíchy.

„Před několika lety mě nechal podepsat něco, v čem bylo, že nikdy nepůjdu po jeho společnosti.“

Promnul jsem si oči. „Ten dokument můžu vždycky napadnout. Řeknete, že jste to podepsala pod nátlakem.“

„Taky mi řekl, že v poslední době šly zisky dolů, ale že něco vymyslíme.“ Zavrtěla se v křesle.

„Potom mě přinutil sbalit si tašku a zavezl mě do hotelu. Oznámil mi, že je zaplacený na týden a potom že je to na mně. Zavolala jsem Joanne, která přijela a hned mě odvezla.“

Odfrlk jsem si a odložil blok. „Fajn, povím vám to rovnou. Tak za prvé vám lhal. Na svůj podíl z rodinného jmění právo máte. Rozhodně jste k němu přispěla. Pomáhala jste mu, když byl na škole, a v podstatě jste pro něj celé roky pracovala zadarmo. Co se týče firemních zisků, tak se vás snaží podvést, Fiono. Chystá se všechno bagatelizovat, aby zajistil, že dostanete tak málo, jak je to jen možné. Ta jeho nabídka, že vás pošle k nějakému právníkovi, nejspíš znamená, že to bude nějaký jeho pokoutný kamarád, který má Scottovi pomoci vás ojet. Přejel jsem si rukou po obličeji. „Je to takové hovado! Až po něm půjdu, pořádně si to užiju. Oberu ho o všechno. Až s ním skončím, bude mít štěstí, jestli mu zůstane firma.“

„Tady nejde o peníze, Hale.“

„Tak o co jde, Fiono? Řekněte mi, co chcete.“

Zavrtěla hlavou a do očí jí vstoupil smutek. „Vzal mi deset let života. Dal mi sliby, které porušil. Každý z nich. Nemohla jsem chodit do školy. Nemohla jsem mít děti. Nedostala jsem manžela, který by mě miloval a podporoval mě po celý zbytek života. Ukradl mi nezávislost, ducha a důvěru. A nejhorší na tom je, že jsem mu to dovolila.“ Setkala se s mým pohledem, v očích se jí leskly slzy a zatínala a rozevírala prsty na klíně. „Udělal ze mě *nulu*. Ukradl mi: ‚Šťastně až do smrti‘, Hale. Za to všechno mi dluží.“

Při těch slovech se mi hrudí zalil divný pocit. Pohled na její slzy se mnou něco udělal – něco, co jsem nikdy předtím nezažil. Zaplavila mě nesmírně silná potřeba být tím, kdo to pro ni všechno napraví.

Musel jsem to být já. Musel jsem to pro ni udělat. Když jsem se k ní naklonil, automaticky se mi

zvedla ruka, tak silné jsem měl nutkání utřít jí slzy. Ta reakce mě samotného překvapila, takže jsem se hned zarazil a místo toho jí podal krabici s papírovými kapesníčky. Když jsem však viděl její úzkost a to, jak v klíně zatíná a rozevívá pěsti, už jsem se zase nemohl udržet.

Zakryl jsem jí ty neklidné ruce svými. Byly chladné a trásly se. Ovinul jsem je dlaněmi a stiskl je, protože jsem jí chtěl přinejmenším nabídnout podporu.

„Vy, Fiono, rozhodně nejste *nula*. A za to, co ukradl, zaplatí. To vám slibuju.“ Od toho, jak se snažila ovládnout emoce, se jí třásl i hlas.

„Jak?“

Mnul jsem jí ruce ve snaze je zahřát, abych jí dal alespoň malou útěchu.

„To nechte na mně. Jestli mi věříte, dokážu zajistit, aby zaplatil. Ale budete muset následovat mé vedení. Dovolit mi udělat to, co udělat musím. Připravte se na boj.“ Odmlčel jsem se. „Až si uvědomí, že ta jedna věc, na kterou sázel – na to, že to prostě skousnete a přijmete, že všechno to, co říká, přijmete jako pravdu a vezmete si drobky, které je ochoten vám dát – se nestane, může to být ošklivé. Až se dozví, kdo je váš právník, nikdo neví, co se stane. Jste na to připravená?“

Dlouze a přerývaně vydechla. Oči upírala na naše spojené ruce a já jsem ji nechal přemýšlet. Věděl jsem, že má strach a je nervózní, ale kdyby nebyla ochotna čelit tomu, co se mohlo stát, byli bychom ztraceni.

„Nevěřte mu, Fiono, jste silná. On doufá, že nebudete bojovat. Ale vy jste přišla za mnou. Abyste dostala, co jste chtěla, čelila jste i mému hněvu. To samo o sobě dokazuje vaši sílu. Ukažte mu, jak se plete. Bojujte proti němu.“

Zvedla ke mně hlavu a v očích jí plálo odhodlání. „Ano, Hale, budeme bojovat. Cokoli budete potřebovat.“

„Dobrá, Fiono, to je dobře.“

„Fee.“

„Nechci po vás zálohu,“ zamračil jsem se. „Můžeme probrat všechny náklady a dohodnout se na tom, co nám bude vyhovovat oběma. Já své klienty neokrádám.“

Zachichotala se, což u mě v kanceláři znělo tak nějak nečekaně.

„Vám to přijde legrační?“

„To ne,“ řekla a kousla se do rtu, aby se nerozesmála znovu. „Já jsem nemluvila o placení vašeho *fee*, čili honoráře. Rodiče a přátelé mi vždycky říkali *Fee*, což se mi líbí víc než Fiona. Scott si myslel, že je to hloupé, a říkal mi Fiono. Chtěla bych se vrátit ke jménu, které mám ráda. Chci zase být osobou, kterou jsem měla ráda.“

Musel jsem se k jejímu smíchu nad tím nedorozuměním připojit a zároveň jsem také jejímu rozhodnutí souhlasně přikyvoval. Byl to malý krok k obnovení její nezávislosti.

„Dobře, Fee.“

Fee znovu seděla v křesle a já jsem dělal seznam toho, co budu potřebovat. Dokumenty, které jsem musel získat, kopie bankovních výpisů, daně – stovky dílčích informací, které budu potřebovat, abych na nich mohl případ vystavět.

„Jak je mám získat?“ zeptala se na další schůzce.

„Můžu je nechat úředně vyžádat. Ale rád bych se podíval i na bankovní výpisy. Říkáte, že vám zrušil veškerý přístup k vašemu starému bankovnímu účtu?“

„Ano.“ Zarazila se. „Ale měla jsem on-line bankovníctví a to heslo pořád funguje. Asi si neuvědomil, že tam mám přístup. A mám taky náhradní klíč. Neví, že ho mám – nechala jsem si udělat duplikát, když jsem si jednou omylem zabouchla a on musel přijet domů dřív, abych se dostala dovnitř. Udělal mi obrovskou přednášku o tom, jak jsem neopatrná a jak jsem mu narušila den. Potom jsem ho nosila na jiné klíčenice v kabelce, aby se to neopakovalo. Víím, že v kanceláři doma nějaké soubory má.“

„Dobře, takže potřebuju, abyste se přihlásila k tomu bankovnímu účtu a získala co nejvíc výpisů, kolik dokázete. To by mohlo věci rozhýbat.“ Odmlčel jsem se. „V domě musí být nějaké věci, které chcete – třeba osobní věci?“

„Pár. Já jsem se tam ani nikdy jako doma necítila. Scott ho vybral a koupil bez toho, že by se mě zeptal. Dokonce ho i nechal zařídit. Nikdy se mi tam nelíbilo. Ve sklepě je pár krabic věcí po mých rodičích a taky nějaké sentimentální kousky, které chci zpátky. Řekl mi, že mi někdy, až se mu to bude hodit, dovolí přijít a vzít si všechno, co budu chtít – samozřejmě pod dohledem.“

„Seru na to, kdy se mu to bude hodit,“ odfrkl jsem si. „Bude to datum, které vybereme my. Možná bychom si mohli vzít i nějaké další záznamy, které potřebujeme.“ Poškrábal jsem se na bradě. „Podívám se na jeho rozvrh a vyžádám takové datum, kdy budu vědět, že je u soudu. Osobu, kterou nás pošle hlídat, se nám může podařit snadno rozptýlit.“

„Jak to uděláte? Jak zjistíte jeho rozvrh?“

Zamrkal jsem na ni, čímž jsem si vysloužil malý úsměv.

„Aha,“ řekla. „Neptat se?“

„Přesně.“

„Fajn.“

„Dobře. Dám vám seznam věcí, které budu potřebovat, abyste je pro mě zkusila získat. Chci, abyste napsala všechno, o čem jsme dnes večer mluvili. Hlavně to o tom jeho chování v posledním roce. Co nejpodrobněji, jak se vám to podaří.“ Laskavě jsem se na ni usmál. „Někdy je to jednodušší napsat než o tom mluvit. Napíšu vám ten seznam, a než to udělám, mohla byste se tam přihlásit a získat ty výpisy? Můžeme je vytisknout a já se na ně dnes večer podívám. Žádné e-maily ani esemesky, dokud vám neseženeme jiný telefon. Scott by mohl ten, který máte, monitorovat, a já chci, aby váš případ začal výhodou pro nás.“

„Tak jo.“

Byla bledá, a tak jsem se ji honem snažil uklidnit.

„Vím, že jste nad tímto scénářem nepřemýšlela, ale víím, jak nevyzpytatelný je. Kryju vám záda,

Fee. Na mě se můžete spolehnout. Na Reného taky. Pracujeme jako tým a provedeme vás tím.“

„Dobře,“ odpověděla, ale znělo to zase úzkostně.

Vstal jsem. „Tak jo, jdeme na to a já vás potom odvezu domů k té kamarádce.“ Mlčky mě následovala k počítači.

„Použijte tenhle – tiskárna je u mého stolu. Já tam hned budu, ano?“

„Ano.“

Z nějakého důvodu jsem chtěl, aby se uvolnila, aby věděla, že není sama.

Položil jsem jí ruku na rameno a cítil její napětí. „Máte mě, Fee. Nemusíte tomu čelit sama, chápete.“

Úsměv byl rozechvělý, ale byl tam. Zvedla ruku a stiskla mi prsty. „Chápu.“ Otočila se k počítači a začala psát.

Na okamžik jsem zaváhal, ale potom jsem ten podivný pocit přemohl a odešel ke svému stolu. Proč jsem ji chtěl obejmout? Já přece lidi neobjímám. S klienty jsem se nikdy do osobní roviny nedostal.

Znovu jsem se ohlédl k Fee.

Proč jenom jsem měl pocit, že by mohla být z tohoto pravidla výjimkou?

Kapitola 6

Halton

Druhý den se podělalo všechno, co mohlo. Ráno jsem měl zpoždění kvůli nehodě na Dundas Street. Potom jsem dostal pokutu za rychlost, když jsem se to snažil dohnat. Když jsem k soudu konečně dorazil, byl jsem naštvanější než obvykle, a ještě jsem se pohádal se soudcem, který mi chtěl napařit pohrdání soudem. Musel jsem ustoupit, než by mě nechal zavřít. Soud skončil a mně se nějak podařilo ztratit telefon, a když jsem zamířil do kanceláře, věděl jsem, že tam na mě budou čekat mraky lidí. Celé odpoledne jsem se nezastavil a byl jsem si jistý, že René bude šílet z toho, že se mi nemůže dovolat a zkontrolovat, co se děje.

Vřítíl jsem se do firmy, kde se mi mé obavy jediným pohledem potvrdily. Bylo tam tak plno, že lidé stáli. Zvedl jsem ruce v omluvném gestu.

„Promiňte, lidi, měl jsem u soudu špatný den. Dejte mi deset minut, abych se vzpamatoval, a začneme.“

René mě následoval do kanceláře. „Takže teď jsi mi přestal brát hovory, Haltone?“

„Ztratil jsem ten podělaný telefon. Myslím, že bude někde v soudní budově. Zavolej tam a zeptej se, jestli ho někdo nenašel, jo?“

Položil na stůl hromádku složek a přihodil hromadu zpráv. „Máš před sebou dlouhé odpoledne. Jedl jsi něco?“

„Oschlý bagel u soudu.“

„Něco ti přinesu. První schůzku máš se Sandersovým ohledně té adopce, kterou se biologická matka snaží zastavit. Těm nebude vadit, když při tom něco zhltněš. Vlastně by mě nepřekvapilo, kdyby pro tebe neměli něco v tašce.“

Zasmál jsem se. Sandersovi byli hodní lidé, kteří poskytovali stabilní a láskyplný domov bratrovi a sestře, které jejich drogově závislá matka opustila. Děti se aklimatizovaly a byly šťastné, ale matka se je teď snažila dostat zpátky. Byla to recidivistka a vzhledem k její minulosti existovalo vysoké riziko, že do toho spadne znovu. Sandersovi požádali o adopci dětí, které nechtěly nic jiného než zůstat u nich. Dnes jsme se měli dohodnout na tom, jak budeme postupovat. Paní Sandersová obvykle vytáhla nějaké košíčky nebo muffiny, které mi upekla, a já jsem je vždycky snědl. Moc jsem doufal, že tomu tak bude i dnes.

Popadl jsem první složku. „Dobře. Přiveď je a já začnu.“ Rozhlédl jsem se kolem. „Do prdele.

Potřebuju tu referenční knihu, kterou jsem minulý týden používal pro případ Dirksových. Kde je?“

„Odneseš ji. Přinesu ti ji, až přivedu Sandersovy.

„Skvělé.“

Naštěstí měl René pravdu a ty dva muffiny, které jsem během rozhovoru se Sandersovými snědl, mi pomohly zahnat hlad. Po schůzce jsem je vyprovodil ven a pozval dál Dirksy. Všiml jsem si, že v koutě sedí Fiona, a zamyslel jsem se nad tím, proč přišla. Nečekal jsem, že ji dnes uvidím. Než jsem se stačil zeptat, uslyšel jsem z knihovny výkřik a pád, a když jsem tam doběhl, našel jsem na podlaze Reného, na něm žebřík a na něm ještě převrácený stůl.

Pospíchal jsem k němu, sundal žebřík, odstrčil stůl a klekl si vedle něj. Zkusil se posadit, ale zasténal. Z rány na čele se mu valila krev.

„Zůstaň ležet,“ nařídil jsem mu.

„Jsem v pořádku, jenom jsem uklouzl,“ odpověděl. „Dej mi minutku.“

„Nejsi v pořádku,“ odsekl jsem a na krvácející čelo použil svou kravatu. „Teče ti krev z hlavy a ruku máš v podivném úhlu.“

„Cože?“ odvětil a podíval se k rameni. „Aha,“ řekl a omdlel.

Na okamžik jsem ztuhl. Zpátky do reality mě vrátil až Fionin tichý hlas. „Zavolala jsem sanitku,“ řekla. „Jsou na cestě.“

Těkal jsem pohledem mezi Reném a dveřmi do recepce, která byla stále plná klientů. Telefon vyzváněl, což bylo rušivé a obtěžující. „Nemůžu ho tam nechat jet samotného,“ prohlásil jsem.

„Co mám dělat?“

„Já to zvládnu.“

„Co?“

„Dovolte mi postarat se o to tady a jedte s ním.“

„To po vás nemůžu chtít.“

„Vždyť taky nechcete, já jsem se nabídla.“

Váhal jsem, ale moc na výběr jsem neměl. Netušil jsem, jak moc je René zraněný, a rozhodně jsem ho nehodlal nechat samotného. Stejně tak jsem nemohl odjet a nechat tu samotné klienty. Zahleděl jsem se na Fee, všiml si jejího otevřeného a upřímného pohledu a provedl rychlé rozhodnutí, že jí věřím.

Vešli záchranáři a já jsem poodstoupil, aby mohli Renému pomoci. Obrátil jsem se k Fioně a rychle ji instruoval: „Co se týče klientů – ať mi nechají harmonogramy, já se s nimi spojím co nejdřív. Všechny je kontaktuju zítra. Vyvěste telefon. Ven s Reném vyjdu druhýma dveřma.“ Odmlčel jsem se. „Počkejte tady.“

Pospíchal jsem do své kanceláře, zavřel jsem dveře a zamkl archiv. Věděl jsem, že o své situaci říká pravdu, ale i tak jsem byl opatrný a představa cizího člověka v mé kanceláři – navíc manželky někoho, koho hodně nemám rád – mi moc neseseděla.

Ani když jsem jí věřil, že je jeho obětí.

Vrátil jsem se do knihovny. René byl na nosítkách a střídavě se probíral z bezvědomí, aby do něj vzápětí zase upadl. „Hned až budu moct, spojím se s váma,“ řekl jsem jí. Vykročila k recepci. „Prosím, všem vyřídíte mou omluvu,“ dodal jsem. „Provedu,“ ohlédla se na mě přes rameno.

Když se René probral, ukázalo se, že zraněný je stejně tvrdohlavý, jako když je zdravý. Při rentgenu a kontrole neustále držkoval a odmítal, hádal se s lékaři i sestřičkami. Musel jsem mu vykroutit telefon z ruky, což se na to, že měl jednu ruku špatnou, ukázalo jako překvapivě těžký kousek. Pořád někomu něco psal a odmítal toho nechat.

„Doktoři ti řekli, abys byl v klidu. Ježíši, René! Máš zlomenou ruku a otřes mozku. *Lež, chlapče!*“ Zamračil se a držel telefon nad hlavou. „Tohle je důležité.“

„Momentálně není nic tak důležité jako ty.“

Ignoroval mě a dál něco psal do telefonu. Potom se usmál a nechal si ho ode mě vzít. Oči mu tančily, na tu situaci byly až nezvykle živé nějakou rošťárnou. „Myslím, že něco tady je *mnohem důležitější*.“

Vypnul jsem telefon. „To je jedno. Mluví z tebe morfin.“

„A jak úžasný ten morfin je,“ souhlasil a konečně zavřel oči. „V příštích pár dnech ti budu chybět.“

S odpovědí jsem se ani neobtěžoval, protože už stejně odpadl. Měl ale pravdu. Vůbec jsem netušil, jak to bez něj zvládnou – a věděl jsem, že to bude trvat déle než pár dní. Kdybych si najal někoho na záskok, určitě by mě přivedl k šílenství, ale tohle budu muset nějak vymyslet, až se vrátím do kanceláře.

Počkal jsem, než dorazí jeho syn, který musel přijet z Kingstonu. Tlumočil jsem mu to, co mi řekl doktor, včetně toho, že René bude muset ještě ten den podstoupit operaci, aby mu zlomenou kost napravili.

„Řekli, že asi bude moct jít zítra domů, jestli operace proběhne dnes večer, ale bude potřebovat pomoc.“

„Už se s tátou setkali?“ zasmál se Andy. „Bude tvrdit, že je to stejně ruka k ničemu a že žádnou pomoc nepotřebuje.“

Zašklebil jsem se. „Řekni mu, že jednou rukou si nezapne knoflíky na těch svých rozkošných vestičkách. To mu zavře pusku.“

Vstoupila Andyho manželka Clara a políbila mě na tvář. „Díky, Haltone. My už si ho převezmeme. Táta říkal, že zrovna teď máš spoustu případů. Běž to zvládat, my zvládneme jeho.“

„Myslím, že jsem dostal ten jednodušší úkol,“ zažertoval jsem, ale pak jsem zvažněl. „Hned až bude po operaci, dejte mi vědět, jak je na tom.“ Odmlčel jsem se. „Všechny léčebné výlohy hradí firma. Dostane jenom to nejlepší.“

„Dobrý bože, chlapče,“ promluvil René z postele. „Spadl jsem ze žebříku, protože jsem měl moc

líný zadek na to, abych si ho pošoupl. Musel jsem se moc natáhnout. Ty za to platit nebudeš.“

„Ale budu, takže sklapni.“ Obrátil jsem se k Andymu: „Když je teď vzhůru, je váš.“

Naklonil jsem se k Renému: „A ty, pro boha živého, dělej, co ti řeknou, staříku. Potřebuju tě brzo zpátky v kanceláři.“

Usmál se stále ještě ne úplně soustředěnýma očima. „Ne tolik, jako jsi mě potřeboval předtím.“ Vzápětí znovu usnul.

Před čím?

Vůbec jsem netušil, o čem to mluví, ale raději jsem hned vyrazil zpátky do kanceláře, abych se pokusil vyřešit ten zmatek, který na mě čekal. Naštěstí se mi podařilo chytit taxíka a dostat se tam rychle.

Při vstupu do dveří mě šokoval pohled na Fionu u Reného stolu. „Co tady děláte?“

Usmála se a vstala. „Zrovna jsem se to chystala dokončit. Myslela jsem, že už brzo přijedete.“

„Dokončit co?“

„Přepřepřepování vašeho rozvrhu. Všechny jsem kontaktovala a aktualizovaný kalendář jsem vám poslala do telefonu a notebooku.“

Zamračil jsem se a ve zmatku jsem řekl to jediné, co mě napadlo. „Ani nevím, kde mám telefon.“

„Ten je tady,“ ukázala na roh stolu.

Překvapeně jsem ho zvedl. „Jak to?“ zeptal jsem se.

„René měl aplikaci na nalezení vašeho telefonu. Měl jste ho v autě dole pod sedadlem. Našla jsem vaše náhradní klíče, vytáhla ho a nabila vám ho. On mi poslal všechny informace a odpověděl na pár otázek, aby mi pomohl.“

Teda! Musel mi v autě vypadnout z kapsy, a jak jsem spěchal, abych se dostal k soudu, ani jsem si toho nevšiml. Ale teď mi její slova došla.

„Řekl jsem, abyste nepoužívala svůj telefon. Nechci, aby ten kretén –“

Přerušila mě mávnutím ruky. „Uklidněte se, Haltone. Znáš pravidla. René mi dnes dal nový.

Něco jsem vám sem nesla a on ho měl připravený.“

Najednou mi to všechno došlo. „Takže to vám pořád esemeskoval!“

„Ano – a než začnete vyšilovat, tak mi nedal žádná hesla k soukromým souborům. Jen k jeho aplikacím a ke kalendáři. Dostala jsem informace, abych mohla všem zavolat. Ničeho jiného jsem se nedotkla.“

V tom jednoduchém prohlášení jsem slyšel pravdu. Když jsem odpověděl, nezaznělo z mé strany sebemenší zaváhání. „Věřím vám.“

„Když jsem měla všechno, co jsem potřebovala, řekla jsem Renému, aby mi přestal psát, a dala jsem se do práce. Sdělila jsem mu, že to zvládám.“

„Chápu a jsem ohromený.“

Rty se jí zkroutily pobavením a do hlasu se vloudil škádlivý podtón. „Jste ohromený, protože jste si nemyslel, že bych něčeho takového byla schopná?“

„Ne, ohromený jsem proto, že René se tady v kanceláři nikdy nevzdává kontroly. Několikrát jsem najal lidi, aby mu pomáhali, ale poslal je pryč.“

Pokrčila rameny. „Co na to říct, Halton? Okouzila jsem ho.“

„Už s tím pitomým Haltonem přestaňte, Fee. Jsem Hal.“

„Ani náhodou. Mně se Halton líbí. Sluší vám.“

„Takže René asi nebyl tak otupělý, aby se s váma o tuhle drobnost nepodělil.“

„Já si vlastně myslím, že byl, protože se choval tak cákle. Pořád říkal, že mu dali *morefin*,“ zachichotala se a znělo to vesele a zdravě. „Byl rozkošný.“

„Rozkošný není slovo, které bych k Reného popisu použil,“ odfrkl jsem si. „Možná spíš popudlivý a panovačný.“

„Možná to je důvod, proč spolu vy dva tak dobře vycházíte. Jste dvojčata,“ řekla se smrtelně vážným výrazem.

Musel jsem se rozesmát. Tuhle její stránku jsem ještě neznal. Sice jsme se kdysi dávno viděli na té večeři, ale teď jsem její smysl pro humor slyšel jasně a zřetelně. Když jsem ji teď sledoval, neušlo mi, že vypadá uvolněně a skoro šťastně. Hned na ni byl jiný pohled.

Líbilo se mi to.

Přejela prstem po zápisníku. „Přeplánovala jsem všechny vaše schůzky. Musíte tady být každé ráno v šest a pár příštích večerů budete muset pracovat dlouho, abyste je všechny zvládl, ale byla jsem si jistá, že vám to vadit nebude.“

MLčky jsem přikývl. Stejně jsem obvykle chodil před sedmou, takže teď budu chvilku chodit ještě dřív, abych mohl začít včas a všechno to dohnat.

„Zařídila jsem, aby vám potvrdili časy soudních stání. Někdo přijde opravit žebřík. Vytiskla jsem všechny dokumenty, které přišly e-mailem a které musíte podepsat. Máte je u dveří.“ Poklepala si na bradu. „Jo, a opakovaně volal někdo jménem Molly, že ji mrzí, že vás postříkala vodou, a že si chce promluvit. Pořád mlela a mlela, dokud jsem jí neřekla, že na všechny další citové výbuchy máte moc práce a ať dá pokoj. A mám pro vás večeři – je v kuchyňce.“ Ukázala na malý prostor, kde René uchovával kávu a kuchyňské potřeby. „Taky jsem umyla pár šálků ve dřezu.“

Zíral jsem na ni. Tedy ve skutečnosti spíš čuměl.

Najednou jsem nedokázal najít vhodná slova, což je u mě vzácná věc. Když promluvila znovu, zeptala se: „Jak je Renému?“

Potřásl jsem hlavou, abych si ji pročistil. „Má otřes mozku a pochroumanou ruku. Ještě v noci nebo zítra ho budou operovat, aby mu ji spravili. Nevrátí se sem pár týdnů.“ Neměl jsem tušení, co bez něj budu dělat. Vtom jsem si všiml stolu před ní – byl čistý a uklizený. „Jak jste to všechno udělala?“

Pokrčila rameny. „Je to jako jízda na kole. Dělal jsem to všechno pro Scotta a René to má tak zorganizované, že jsem ty věci mohla snadno najít.“ Ukázala na jeho notebook. „Pořád byl přihlášený k vašemu kalendáři, a když mi pomohl trochu osvěžit paměť, dokázala jsem se od toho odpíchnout. To byla priorita – uspořádat vám rozvrh. Telefonáty a e-maily byly

jednoduché.“

Chvilku jsem si ji bedlivě prohlížel. „Opravdu jste Molly řekla, ať dá pokoj?“

„Ano.“ Obrátila oči v sloup. „Myslím, že byste si měl najít lepší... ehm, *společnice na večeři*.“

Tomu sdělení jsem se zasmál. Přesně tohle by mi řekl René.

„Sehnala jste mi večeři?“

„Ano.“

Provedl jsem okamžité rozhodnutí. „Směl bych vám nabídnout dočasné zaměstnání?“

Široce se usmála. „Ano, směl.“

S chutí jsem zaútočil na činu, kterou pro mě Fee objednala. Seděla naproti mně a nimrala se ve vaječném závitku.

„Potřebujete víc než jenom tohle,“ poznamenal jsem. „Proč si nedáte kompletní jídlo? Mají to úžasné.“

„Před chvílí jsem měla wontonovou polívku. Chtěla jsem vám sehnat něco zdravějšího, ale nemohla jsem odejít z kanceláře.“

„Založte složku na výdaje a přidejte do ní účtenku za večeři.“ Když otevřela ústa, jenom jsem se na ni přísně podíval. „To není žádost. Veškeré jídlo pro mě nebo pro vás, když tady budete pracovat, je hrazené. Totéž platí pro dopravu nebo cokoli jiného. Ráno si sem vezmete uber a večer domů taky. Už žádné další metro. Rozuměla jste?“

„Fajn.“

Otevřel jsem zásuvku a hodil jí svazek klíčů. „Ty jsou na odemčení dveří. Kód pro vypnutí alarmu je 872977.“ Odmlčel jsem se. „Tyhle jsou od vnější kanceláře a knihovny. Moje dveře nebo dveře do archivu neotevřou.“

Napjatě si mě prohlížela. „To je v pořádku, Haltone. Dokud se budu moct dostat do přední části, můžu dělat svou práci.“ Chvilku mlčela. „Vím, že jste raději, když vám do kanceláře nikdo nechodí, když tady nejste.“

„Bože, René se po tom morfiu ale rozkecal!“ zasténal jsem.

„Ale já to chápu. V našem domě jsem neměla žádné soukromí. Scott všechno zpochybňoval.

Díval se mi do pošty, trval na tom, že bude procházet mé esemesky a e-maily, a to jsem jich ani moc neměla,“ povzdechla si. „Takže to chápu.“ Víc neřekla, ale z těch slov čísel pravda.

Zhluboka jsem se nadechl, sundal jsem z kroužku jeden klíč a podal jí ho jako projev důvěry. „No ale klíč od archivu potřebovat budete.“

„Jste si jistý?“

„Ano. Kuchyň zamčená nebývá. Mám rád, když tady na mě čeká káva, když přijdu. A toust.

Celozrnný toust s máslem.“

„Dobrý pokus, advokáte. René mě varoval.“

Rozesmál jsem se, až jsem musel zaklonit hlavu. „Za pokus to stálo.“

Dojedl jsem večeři a otřel si pusu. „Díky za to. Skoro celý den jsem jel na prázdnou nádrž.“

„Myslela jsem si to. Ten sendvič, který vám přinesl René, je ještě pořád v lednici. Můžete si ho dát ráno, protože tousty nebudou.“

Znovu jsem se zasmál a potřásl hlavou. „Dobře. Zavolám vám uber a pojedete domů. Já si projdu všechno na stole a sejdeme se tady zase ráno.“

Objednal jsem jí odvoz a ona vstala a postrčila mi po stole malý USB disk. Zvědavě jsem ho zvedl. „Co to je?“

„To jsem zase já, bojující.“

„Cože?“

Chvilku se ošívala, ale pak se mi podívala do očí. „Dnes ráno jsem z telefonní budky zavolala do Scottovy kanceláře. Předstírala jsem, že jsem klientka a že potřebuju právníka. Řekla jsem, že s ním musím okamžitě mluvit, a jeho asistent mi pověděl, že je celý den u soudu, ale že mám přijít zítra.“

„Nechápu proč.“

Netrpělivě vydechla. „Byla jsem v budce za rohem od domu. Je tam takový oplocený chodník k parku. Proklouzla jsem zadem kolem garáže, použila svůj klíč a vyšlo to.“

„Žádný bezpečnostní systém?“

Zavrtěla hlavou. „Scott si myslí, že jsou falešné a že nás odposlouchávají. Odmítl ho koupit.“

„Ehm, to vypadá trochu...“ Nebyl jsem si jistý, jak na její prohlášení reagovat.

„Paranoidně,“ pomohla mi. „Takový je ve spoustě věcí.“

Zvedl jsem disk. „Co jste udělala, když jste se dostala dovnitř, Fee?“

„Mám všechno, co jsem mohla z jeho notebooku dostat. Daňové přiznání, investiční výpisy, e-maily. Byl tam soubor, označený SHL a kolegové, ale chráněný heslem.“

„Dobře.“ I tak to byla spousta informací, za které jsem nemusel platit.

Na rtech se jí zavinil úšklebek. „Scott má problém s pamatováním věcí, jako jsou data, jména a podobně. Včetně hesel. Všechno si to píše a schovává si to do takové malé skrýše v jedné figurce, co má na stole. Myslí si, že je to chytré.“

Cítil jsem, jak se začínám usmívat také. „Ale vy jste věděla, kde to najít.“

Ušklíbala se. Přišlo mi to sexy. S rozpuštěnými vlasy a s brýlemi posazenými na špičce nosu, a když se tvářila, že je na sebe pyšná, byla neuvěřitelně krásná.

„Jo. A udělala jsem to. Nemám ponětí, co je to za soubory, ale jsou na disku. Dělejte s nima, co chcete.“

Poklepal jsem na disk na stole a také jsem na ni byl hrdý. Zároveň se mi ulevilo, že ten kretén nebyl dost chytrý na to, aby si uvědomil, že má klíč od garážových vrat, a nevyměnil zámky, nebo že se nevrátil domů pro něco, co tam zapomněl. Jenom bůh ví, co by mohl udělat, kdyby ji tam objevil při nahrávání souborů. Sevřel se mi žaludek, jenom když jsem na to pomyslel.

„To bylo neuvěřitelně statečné,“ pochválil jsem ji a usmál jsem se, protože při mých slovech se jí do tváří vrátila barva. „Ale žádné další riziko už na sebe neberte. Nechte to na mně a mém

týmu.“

„Byla jsem opatrná. Nikdo mě neviděl jít dovnitř nebo ven.“ Pokrčila rameny. „Bylo to, jako bych byla neviditelná. Úplně jako když jsem tam žila.“

Ten pocit, že jsem neviditelný, jsem až moc dobře znal, ale nechtěl jsem jí o tom říkat. Tohle jsem neříkal nikomu.

Nikdy.

Zazvonil mi telefon, takže jsem vstal, přešel před stůl a podal jí ruku.

„Žádná další rizika,“ opakoval jsem a zvedl ji na nohy. „Je tady váš uber a je zaplacený. Běžte si trochu odpočinout.“

Chtěl jsem udělat krok zpět, ona mě však šokovala tím, že mě objala kolem pasu, přitiskla mi obličej k hrudi a pevně mě držela. Chvilí jsem váhal, ale potom jsem její objetí opětoval. Správně jsem se měl cítit divně kvůli tomu, že ji držím – ale ten pocit se nedostavil. Připadalo mi to správné.

Někde uvnitř jsem poznal, jak zoufale po nějakém pozitivním lidském kontaktu toužila a že prostě hledala alespoň chvilkovou útěchu.

Mé tělo však tu zprávu nedostalo. Jediné, nač jsem místo toho dokázal myslet, jediné, co jsem cítil, bylo, jak úžasný pocit to je, když se její měkké tělo tiskne k mému. Když mám její hlavu někde pod bradou. Když se potom zvedla na špičky a políbila mě na tvář, měl jsem takové nutkání otočit hlavu a zachytit její rty, až mě to samotného šokovalo. Odkášlal jsem si a ustoupil.

„Díky za dnešek. Za to, že jste byla tak statečná a pomohla mi.“

„Zavrtěla hlavou. „Já *děkuju vám*,“ zašeptala.“

A potom odešla a nechala mě tam stát samotného, zmateného, nejistého a upřímně řečeno i vzrušeného.

A kurva!

Kapitola 7

Fiona

Dívala jsem se na město ubíhající kolem mě. Časně ranní světlo se do oken auta odráželo od skel vysokých mrakodrapů zaplňujících centrum Toronta. Podívala jsem se na nový telefon a potěšilo mě, že je teprve po půl šesté. Zřejmě budu v kanceláři zase dřív než Halton.

Snažila jsem se tam být vždycky ráno dřív než on. I když jsem si z něj tehdy dělala legraci, každý den jsem pro něj měla připravenou kávu a jednu, jako vtip, jsem mu dala i toust. Smál se a zhltl ho, stejně jako to dělal s každým jídlem, které se před ním objevilo. Ráda jsem se dívala, jak jí. Tak dlouho jsem musela sledovat Scotta, jak se v talíři nimrá a podezíravě si prohlíží všechno, co jsem mu uvařila nebo přinesla, že když jsem teď viděla, jak se Halton vrhá i na tak obyčejné jídlo, jako je toust, musela jsem se usmát.

Také dával pozor na to, abych jedla, když jí on. Zdálo se, že mu na mém zdraví skutečně záleží – nebo na mně. Další velký rozdíl mezi těmi dvěma muži. Scott se o své klienty nestaral – jen o peníze, které mu přidávali na bankovní účet. A jak jsem zjistila, o mě se nestaral už vůbec.

Vystoupila jsem z uberu a spěchala do kancelářské budovy. Rozdíl v tom, jak jsem se v posledních dnech cítila, byl neuvěřitelný. Bylo to, jako kdyby se mi obnovil smysl pro hodnotu. Měla jsem místo, kde jsem mohla každý den být, nový pocit, že někam patřím. Haltonova kancelář byla velmi rušná a hodiny letěly.

Přes den jsem byla prostě Fiona, žádná paní Hutchingsová, žádná brzy rozvedená žena, prostě jenom já.

Ke konci prvního týdne jsem věděla, co chci, takže jsem přišla k Haltonovi a položila mu na stůl hromadu dokumentů.

„Na tyhle je třeba se podívat a podepsat je.“

Ukázal na židli před svým stolem a hromadu si vzal. „Posadte se.“ Zatímco mluvil, pročítal si je a podepisoval.

„Takže se vám daří všechno najít?“

„Ano, René to měl velice přehledné.“

„Jak často píše?“

„Jenom občas,“ zasmála jsem se. „Myslím, že od chvíle, kdy ho propustili z nemocnice, ho snacha hlídá.“

„Clara je skvělá,“ usmál se a krátce se mi podíval do očí. „Ale myslím, že ví, že to tady je v dobrých rukou. Odvádíte úžasnou práci, Fee.“

„Díky.“ Zaváhala jsem a odkašlala si.

„Ať už jste nervózní z čehokoli, ven s tím,“ protáhl Halton, načmáral své jméno na poslední dokument a odložil pero. „Co potřebujete?“

Halton se choval ke každému stejně. Byl odhodlaný a motivovaný. Otevřený a upřímný. Ale jako první jsem v něm pod povrchem cítila laskavost. Ke svým klientům se choval s respektem a důstojností. Držel se svých pravidlech – případu, který přijal, musel věřit, nebo ho nevzal. Upřímnost je pro něj stejně důležitá jako to, aby s ním všichni mluvili bez okolků. Proto jsem šla přímo k věci.

„Chci si hned změnit jméno na rodné, nechci čekat až na rozvod.“

Opřel se a ruce s volně propletenými dlouhými prsty položil na stůl. „Řekněte mi důvod.“

„Nechci být Fiona Hutchingsová, Scottova exmanželka. Chci to být zase já.“

Pozvedl obočí a tiše tak naznačil, abych pokračovala.

„Zase se cítím jako Fee. Produktivní. Ale když se mě lidi ptají, jak se jmenuju, vrací mě to ke Scottovi a do minulosti. Chci se posunout vpřed.“

Přikývl. „Tak jo, uděláme k tomu to papírování. Většinu z toho zvládnete sama, je to celkem jednoduchá věc. Když budete potřebovat, můžu vám pomoci.“ V očích se mu pobaveně zalesklo. „Ale jak vám teď budu říkat, paní...?“

Nechal svou otázku doznít do ztracena. Úsměv jsem mu oplátila. „Nelsonová. Ale my zůstaneme u Fee. Když jsem byla malá, táta mi říkal Nelly. Vymýšlel si různé legrační písničky a zpíval o své FeeNelly. Vždycky mě to rozesmálo.“

„Byli jste si s otcem blízcí?“

„Ano. Maminka umřela, když jsem byla malá, takže jsme měli jenom jeden druhého. Když jsem byla ve škole, dostal masivní infarkt a umřel,“ pokračovala jsem tišším hlasem. „Ani jsem se s ním nemohla rozloučit. Pořád mi chybí.“

„Když umřel můj otec, bylo mi čtrnáct,“ svěřil se Halton.

„Byli jste si blízcí?“ zeptala jsem se.

Jako by si přes obličej natáhl masku. „Ne tak blízcí, jak jsem chtěl.“

„S maminkou jste si byli bližší?“

Vstal a chladným hlasem odpověděl: „Ani vzdáleně.“

„Omlouvám se, zřejmě jsem se dotkla něčeho osobního,“ řekla jsem, protože jsem tu náhlou odtažitost přímo cítila.

Rysy ve tváři mu změkly. „To je v pořádku, Fee. Jenom o tom nerad mluvím.“

„Rozumím.“

Podal mi dokumenty. „Začneme s tou změnou vašeho jména. V pondělí si s vámi sednu jako váš právník a prodiskutujeme váš případ. Tou dobou bych měl mít většinu toho, co potřebuju.“

Zamrkal. „Zamluvte si schůzku.“

„Už teď toho máte moc, takže to můžeme udělat po pracovní době.“
„Dobře,“ souhlasil. „Objednejte sem večeři a promluvíme si.“
Zamířila jsem ke dveřím, ale ještě jsem se otočila. „Haltone?“
Zvedl hlavu. „Ano?“
„Omlouvám se. Opravdu jsem nechtěla vyvolat nějaké špatné vzpomínky.“
Něco se mu mihlo v očích. Ublížení, bolest – vzdálené vzpomínky, které ho pronásledovaly.
Viděla jsem to. Ale on jenom pokrčil rameny.
„To je v pořádku, s tím si nedělejte starosti.“
Ale z nějakého důvodu jsem si je dělala.

Halton

René se posunul a trochu ucukl, když pohnul rukou. Zamračil jsem se na něj a zavrtěl hlavou.
„Sotva se hýbeš, a už se chceš vracet do práce?“ Opřel jsem se v křesle. „Nemyslím, že je to dobrý nápad.“
„Ale když já se nudím! Clara je jako matka kvočna, pořád mě kontroluje a ze všeho dělá problém. Nenechá mě na nic sáhnout,“ stěžoval si.
„Slyšela jsem to!“ volala Clara z kuchyně. „Přestaňte si stěžovat, staroušku, nebo vás dnes nenakrmím.“
„Ale to je fuk,“ zamumlal.
Jejich škádlení jsem se musel smát. René svou snachu zbožňoval a ona k němu cítila totéž. Byl jsem rád, že se cítí lépe, ale na návrat do práce ještě připravený nebyl.
„Byl to velký pád, René. Pořád se zotavuješ z otřesu mozku. Doktor říká, že si musíš hodně odpočinout. A kromě hlavy a ruky – k čemu já tě potřebuju? Dej si hezky čas a pak se vrať. Netlač na to.“
Pozorně si mě prohlížel. „Předpokládám, že to, že na mě nespěcháš, má co do činění s tou stříbrovlasou ženou, která převzala mé místo?“
Zasmál jsem se. „Fee tvé místo nepřebírala, René. Ale odvádí skvělou práci, mám ji rád. Klienti ji mají rádi. Vlastně jsem si myslel, že až budeš připravený se vrátit, tak by sis ji možná chtěl nechat, aby ti pomáhala. Myslím, že by se ti s ní pracovalo hezky, a určitě tam je dost práce pro vás oba.“
„Hmm,“ odpověděl a přimhouřil oči. „Tobě se líbí.“
„Řekl jsem, že ano. Jako záskok je skvělá. Výběr manžela se jí sice moc nepovedl, ale chyby děláme všichni. Aspoň že jí s tím můžu pomoci.“
„Ehm-ehm.“
„Co naznačuješ?“ Hleděl jsem na něj.
Mávl zdravou rukou. „Ale nic. Jenom s tebou souhlasím, Haltone.“
„Slyším, že kecáš.“

Podíval se mi do očí. „To já taky.“

„Fajn, je čas změnit téma.“

Ušklíbl se a já jsem zvedl svou kávu, abych nemusel odpovídat.

Měl totiž pravdu. Fiona byla něčím víc než jen dočasnou náhradnicí za Reného. A také byla víc než jenom klientka. Za tu dobu, co jsem ji poznal, jsem zjistil, že se mi líbí její společnost, její humor a vtip. Byla inteligentní a rychlá. Těšil jsem se na chvíle, které jsme spolu trávili na začátku a na konci každého dne. Líbila se mi, moc se mi líbila. Tak moc, že jsem hledal záminky k tomu, abych s ní mohl trávit víc času.

Fiona mi na stůl postavila kávu a dva sendviče, pak se otočila k odchodu.

„Co to děláte?“ zeptal jsem se a zaklapl složku, kterou jsem studoval před nadcházející schůzkou.

„Jdu se naobědvat ke svému stolu.“

„Když jsem v kanceláři, s Reném vždycky obědváme spolu.“ Ukázal jsem na židli před sebou.

„Přidejte se ke mně.“

Odešla a vrátila se se sendvičem, který si evidentně přinesla z domova. Všimla si, jak na ni zírám, a obrátila oči v sloup.

„Něco je špatně?“

„Ani náhodou. Na klasickém sendviči s burákovým máslem není špatného nic.“

„Reného obědy byly nepochybně exotičtější.“

„On vlastně jedl skoro každý den totéž. Kuřecí nudlovou polívku podle Sallyina receptu – to je jeho nebožka manželka. Každý víkend jí udělá kotel. Někdy mi i nabídne.“

„Je úžasný.“

„To je.“

„Jeho žena mu musí chybět.“

S plnou pusou jsem se usmál. „Sally milovala oblečení a styl. Uměla šít a ráda fušovala do návrhářství. On ji v tom podporoval, ona ho vždycky používala jako pokusného králíka pro své nápady. Miloval to – a ji – a na její počest nikdy nepřestal ‚jít s módou‘, jak tomu říká. Jsem na jeho výstřednosti zvyklý. Nikdy nevím, v čem přijde příště.“

„A nevyměnil byste ho za celý svět.“

Podíval jsem se jí do očí. „Ne, to ne.“

„Máte ho moc rád.“

„Je to docela charakter,“ přiznal jsem. „Vede tenhle podnik i mě.“

Usmála se. „A obojí vede dobře.“

„Ale neříkejte mu to,“ zasmál jsem se. „Už tak má dost velké ego.“

Zamrkala. „Vaše tajemství je u mě v bezpečí.“

Zvedl jsem půlku jednoho z tlustých sendvičů se šunkou a sýrem. „Nechcete si to vyměnit?“

Fee se zatvářila pochybovačně. „Vážně?“

„Jo. Najednou mám hroznou chuť na burákové máslo. Chci ho.“

Vyměnili jsme si je a já jsem pocítil zvláštní pocit uspokojení z toho, že ji vidím jíst část mého oběda. Potřebovala bílkoviny a kalorie. Na oplátku jsem předvedl velikou scénku s tím, jak jím ten její maličký sendvič, mlaskám a olizuju si levné arašídové máslo ze rtů. Stálo za to ho sníst,

protože jsem věděl, že jsem jí vlastně takovým malým způsobem pomohl.

Když dojedla, vstala. „Díky za přestávku.“

„Rádo se stalo.“

Mezi dveřmi se zastavila. „René mi řekl, že vždycky jíte u stolu sám, Haltone.“

Usmál jsem se, ale vůbec jsem se nestyděl za to, že mě přistihla při lži. „Vinen podle obžaloby, ale vy jste mnohem hezčí a všechny jeho historky už jsem slyšel.“

„Jste tak sladký!“

Odfrkl jsem si. „Sladký“ bylo slovo, kterým mě nikdo nikdy nepopsal, ale nějak se mi líbilo vědomí, že si to o mně myslí.

„Nechte si to pro sebe. Musím dbát na svou pověst.“

Tváře jí zbarvil ruměnec a po chvíli jsem zahlédl i úsměv. „Nikomu to neřeknu.“

„Dobrá práce,“ mrkl jsem.

Opustila mě usmívajícího se a rozhodnutého brzy náš oběd zopakovat.

Byla pro mě záhadou. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem předtím vůbec někdy měl nějakou ženu rád. Chtěl jsem ji poznat ještě víc. Pořád jsem si v hlavě přehrával náš rozhovor na téma jejího příjmení. Byl jsem pyšný na její rozhodnutí a na důvody, které za ním stály. Byla silnější, než si sama myslela – chtěla se v životě posunout dál, nemohla se dočkat toho, co bude. Poslech jejího vyprávění o rodičích ve mně – i když jen nakrátko – vyvolal nutkání jí povědět o těch svých, což mě šokovalo. O své minulosti jsem nikdy s nikým nehovořil, jí jsem to ale říct chtěl a neměl jsem tušení, jak to vyřešit.

„V každém případě,“ pronesl jsem, odložil prázdný šálek a vypudil matoucí myšlenky z hlavy, „nechci, abys zpátky spěchal. Dej si klidně načas a potom se vrátíš hezky pomaličku.“

„Jak jde ten její případ?“

„Čekal jsem, jestli udělá první krok, ale nic se nestalo. Už to jsou skoro dva týdny od chvíle, kdy za mnou přišla, a čtyři od té doby, co ji vykopli. Už mám čekání dost. Fee je připravená a já mám dokumenty připravené taky. Ve středu mu je doručí. Zítra to s ní všechno projdu. Chci polovinu ze všeho a budu bojovat za zrušení té obchodní smlouvy. Byla podepsaná pod nátlakem.“ Přejel jsem si rukou po zátylku. „Myslím, že v posledních několika letech bylo pod nátlakem celé její manželství.“ Naklonil jsem se dopředu a opřel si lokty o kolena. „Ten to kurva prohraje, až uvidí, že si najala mě. Bude to přinejmenším zajímavé.“

„Myslel si, že si ještě ráda vezme to, co jí nabídl?“

„Určitě. Myslel si, že ji zlomil a že ji má přesně tam, kde ji chtěl mít. Že bude souhlasit a odejde. Ten arogantní parchant jí dokonce nabídl, že jí sežene právníka. Slíbil jí, že se o ni postará,“ ušklíbl jsem se. „Samozřejmě tím myslel, že se postará o sebe.“

„Tak to ji asi neznal tak dobře, jak si myslel.“

„Ne, neznal. Je mnohem silnější, než jakou jí dovolil být. Oslabil ji, ale nezlomil. A já se postarám, aby z toho vyšla ještě silnější.“

S vědoucím pohledem pozvedl šálek. „O tom nepochybuju.“

Ten jeho dvojsmysl jsem ignoroval.

Když Fee podepisovala všechny ty dokumenty, které jsem jí dal, třásla se jí ruka. Ustaraně jsem ji pozoroval. Dal jsem si načas, prodiskutoval jsem s ní každý z možných výsledků, ujistil jsem se, že všem krokům rozumí, a rozhodl jsem, jak ho zasáhnout tak, aby to přineslo maximální užitek. Tím, jak začal, nám to vlastně ulehčil. Ujistil jsem se, že je Fee připravená, ale najednou jsem začal pochybovat. Možná že toho na ni bylo přece jenom moc.

„Určitě jste na to připravená, Fee?“

Přelétla pohledem po místnosti – podle toho, jak se dívala, jsem poznal, že je nervózní nebo rozrušená. Udivovalo mě, kolik věcí jsem se o ní v posledních dnech dozvěděl jen tím, že jsem ji sledoval a poslouchal, co říká. Až doteď se mi nic podobného nikdy nestalo.

„Fee?“ pobídl jsem ji.

„Jsem nervózní a přemýšlím, jak bude reagovat...,“ polkla a pokračovala třesoucím se hlasem, „co udělá.“

Něco v jejím hlase mi zjeřilo chlupy vzadu na krku. „Nebo je tu něco, co jste mi neřekla?“ zeptal jsem se.

Neodpověděla.

„On vás bil, Fee?“ zeptal jsem se a ruce se mi ve vzteku mimoděk sevřely v pěst.

„Jednou,“ zašeptala. „Jednou a tehdy mi došlo, že už toho mám dost. Scott přišel domů a byl vzteklý, už když procházel dveřma. Pak se naštval ještě víc, protože jsem mu nevyzvedla oblek z čistírny. Zapomněla jsem – měla jsem moc práce. Nadával mi a já jsem se poprvé naštvala taky. Řekla jsem mu, že už mám dost toho dělat mu služku a obětního beránka a že chci manželství skončit.“ Zavřela oči a znovu si tu vzpomínku prožila. „Rozzuřil se a chytil mě, křičel na mě a řval. Vyhrožoval mi a prohlásil, že to nikdy nedovolí. Křičel na mě nejruznější sprostárny a řekl, abych na to zapomněla. Že jsem jeho, že mě vlastní a že to on bude ten, kdo rozhodne, že naše manželství skončilo. Třásl se mnou tak tvrdě, až se mi udělalo zle. Stáli jsme na odpočívadle v mezipatře. Když mě odstrčil, spadla jsem.“ Polkla. „Tvrdil, že to byla moje vina.“

„Kecy!“

„Záchrance řekl, že jsem uklouzla, a oni mu věřili.“ Pokrčila ramenem. „Když jsem se vrátila z nemocnice, už jsem ho to slyšela vyprávět tak často, až jsem mu skoro uvěřila.“

„Jaké jste měla zranění?“

„Naštípnutá žebra, pohmožděné zápěstí a otřes mozku.“

„Chci ty nemocniční záznamy.“ Vybuchl ve mně vztek, až jsem praštil do stolu. „Proč jste mi to nepřiznala? Řekl jsem vám, že musíte být upřímná.“

Zhluboka se nadechla, ale do očí se mi nepodívala. „Protože je mi z toho trapně, Haltone.

Zůstala jsem s ním, dovolila jsem, aby mu to prošlo. Už to nikdy znovu neudělal. Vlastně, pokud jsme nebyli někde venku, už nikdy se mě nedotkl. Ale od toho dne se ho bojím takovým způsobem, jak mě to ani nikdy nenapadlo.“

Ted' už jsem tak naštvaný nebyl. Přejel jsem si rukou po tváři, sklonil se k ní a vsunul jí prsty pod

bradu tak, aby se mi podívala do očí.

„Rozumím. Ale už ani jednou. Přísaháte, že se to stalo jenom jednou?“

„Ano. V ostatních případech si vystačil se slovy.“ Polkla a hrdlo pod mými prsty se jí přitom pohnulo. „Ta zanechávají stopy, které nikdo nevidí, ale já je cítím každý den.“

Oči měla hluboké, tak zelené a živé. Viděl jsem v nich bolest a znovu jsem ucítil podivné nutkání, abych ji odstranil.

„To je mi líto,“ bylo jediné, na co jsem se zmohl. „Ale nebojte se, Fee. Sice prokázal špatný úsudek, ale úplný idiot zase není. Bude mít vlastního poradce a ten bude na případu pracovat. Už se nebudete muset potkávat s ním ani poslouchat, co říká. Ale jenom pro jistotu vás teď vezmu do auta a odvezu domů, ano?“

Vytřeštila oči. „To nemusíte...“

Sevřením prstů na bradě jsem ji umlčel. „Ale ano. Dovolte mi to, prosím.“

Svěsila ramena. „Tak dobře.“

Teprve díky tomu jsem si uvědomil, že jí tu bradu pořád držím, tak jsem ji hned pustil a zase se opřel. Vzal jsem dokumenty a vsunul je do obálky.

„Připravená?“ zeptal jsem se.

Zvedla bradu. „Ano.“

Mrkl jsem. „Dobře, FeeNelly. Hodná holka.“

Zasmála se a já jsem musel také.

Když jsem v sobotu ráno vešel do kanceláře a našel ji tam, už jsem se neusmíval.

V pátek večer jsem nebyl schopen se uklidnit, celou noc jsem sebou házel a vrtěl se víc než obvykle. Nakonec mě nespavost donutila přecházet sem a tam po pokoji, až jsem to vzdal a odjel do kanceláře něco dělat, dokud tam byl klid. Scott se zatím neozval, ale věděl jsem, že se to brzy změní. V pondělí byl svátek, takže ten krátký týden bude hektický.

Když jsem otevřel dveře a zjistil, že je alarm vypnutý, zpozorněl jsem. Na stole jsem si všiml Feeiny kabelky a zamyslel jsem se nad tím, proč tam je. Protože jsem podezřívavý, hned jsem zkontroloval, jestli jsou dveře mé kanceláře zamčené, a potom jsem zavrtěl hlavou. Už přece byla prověřená. Nejspíš cítila úzkost a rozhodla se ji zahnat prací. Otevřel jsem dveře do knihovny a na místě jsem ztuhl.

Spala v křesle, ozářená slabým světlem pronikajícím oknem. Přes sebe měla přehozený kabát a vedle ní stál na podlaze kufr.

Co to sakra je?

Posadil jsem se naproti ní a dobře si ji prohlížel. Vlasy měla rozčuchané a neupravené, obličej bledý a unavený. Bylo jasné, že plakala. Při pohledu na to, jak prsty i ve spánku pevně svírá kabát, ve mně úzkost narůstala. Kůžičku kolem nehtů měla krvavou a okousanou. Když jsem od ní včera odjížděl, byla v pořádku. Plánovala si klidný víkend, protože věděla, že potom bezpochyby bude muset čelit tomu, jak proti ní Scott zahájí boj.

Něco bylo strašně špatně.

Položil jsem ruku na její a potichu ji oslovil jménem. S povzdechem ucukla a tělo se jako automaticky napřímilo do kolmé polohy.

„Pšt, Fee,“ zabroukal jsem. „To jsem já.“

Než jsem stačil říct cokoli dalšího, vrhla se na mě s takovou silou, až mě zatlačila zpátky do křesla. Cítil jsem, jak se jí z hrudi derou vzlyky, tiskl jsem ji k sobě, mluvil na ni a snažil se ji uklidnit.

„Je to v pořádku. Jste v bezpečí.“

„Jste u mě.“

„Fee, drahoušku, uklidněte se, prosím. Jsem tady, přímo tady.“

Neměl jsem ponětí, odkud se ve mně ta slova vzala, ale zdálo se, že se k ní dostala. Otřásla se, ale vzlyky se zmenšily a začala se uvolňovat. Držel jsem ji u sebe a na uklidněnou jí přejížděl rukou po zádech nahoru a dolů.

Nakonec zvedla hlavu a já jsem viděl červené, oteklé a vyčerpané oči. Když si otírala tváře, ruce se jí třáslly, a tak jsem jí podal kapesníčky. Dlouze a zhluboka vydechla a promluvila.

„Já se omlouvám.“

„Ale ne. Ať se vám stalo cokoli, neomlouvejte se.“ Když neodpověděla, vzal jsem její obličej do dlaní a natočil ho k sobě. „Běžte si umýt obličej. Já vám udělám kávu a vy mi můžete říct, co se stalo.“

„Scott se stal,“ zašeptala.

Sevřel jsem ruce v pěst. „Sáhl na vás?“

„Ne.“

„Vyhrožoval vám?“

Neodpověděla, ale mně to jako odpověď stačilo. Ten hloupý parchant! Ať udělal cokoli, bude toho litovat, o to se postarám.

„Běžte,“ řekl jsem co nejmírnějším hlasem. „Bude to v pořádku, Fee. Slibuju.“

Sklouzla mi z klína a zamířila ke dveřím do hlavní kanceláře. Vstal jsem.

„Ne, Fee. Použijte moji soukromou. Osprchujte se a dejte si načas, abyste se uklidnila. Já na vás počkám.“

„Va-vaši soukromou?“

Oba jsme věděli, co nabízím.

„Ano.“ Vytáhl jsem klíče a odemkl dveře mezi oběma místnostmi. Odnal jsem jí kufr do koupelny a nechal ji tam.

„Nespěchejte.“

Uvařil jsem kávu a slepě zíral do zdi. Svou reakci na její slzy jsem nechápal. Už přede mnou plakalo tolik klientů, ale bezmocný jsem se nikdy necítil. Nikdy jsem nevnímal tu nutkavou potřebu napravit to, co je rozrušilo. Najít viníka a použít pěsti k tomu, aby cítil stejnou bolest. A určitě jsem klientovi nikdy předtím neřekl „drahoušku“. Takhle láskyplně říkával táta mamince

kdysi dávno, když byli šťastní, když jsme byli rodina. Ale neměl jsem tušení, proč to ze mě vyletělo, když jsem držel Fee.

Co se to se mnou sakra děje?

Co to se mnou sakra ta Fiona dělá? A proč se mi při vzpomínce na ty zelené oči zalité slzami znovu tak silně sevřel hrudník?

Netušil jsem, ale věděl jsem, že na to musím přijít.

Seděla naproti mně, oblečená v neformálním oblečení a s vlasy vyčesanými nahoru. Vypadala na méně než třicet let, ale to vyčerpání se na ní podepsalo.

Posunul jsem k ní kávu. „Napijte se.“

Vzala hrnek třesoucím se rukama a napila se.

„Kdy jste Scotta viděla?“

„Včera večer přišel k Joanne. Byla jsem ve sprše a slyšela jsem nějaký křik, tak jsem se šla podívat, co se děje, a byl tam.“

„Dotkl se vás?“

Zaváhala.

„Chci slyšet pravdu, Fee. Celou pravdu.“

„Chytil mě za ruce. Byl vzteky bez sebe a byl opilý. Cítila jsem to z něj. A ty jeho oči – ty mě vyděsily. Bylo na nich něco divného. Křičel na mě kvůli tomu, že jsem si ze všech právníků vybrala zrovna vás.“ Přelétla pohledem k mému, ale hned zase sklopila oči. „Mluvil o vás jako o ‚tom pólvi dobrodinci‘ a řekl, že si s ním rád zahráváte.“

Odfrl jsem si. „Ano, rád si s ním zahrávám, ale ať si neplete pojmy. Tak jsem pólvi, nebo dobrodinec?“

Zavrtěla hlavou, ale do očí se mi pořád nepodívala. „Ani jedno,“ zašeptala. „Jste šampion pro ty z nás, kteří potřebujeme pomoc.“

Ta slova se mnou něco provedla. Zlomila maličkou část zdi, kterou jsem si kolem sebe vystavěl, způsobila v ní prasklinu dost velkou na to, abych se k ní mohl dostat. Vzal jsem ji za ruku a pevně ji držel.

„Díky, Fee.“

„Je to pravda.“

Stiskl jsem prsty. „Co se stalo?“

„Řekl mi spoustu věcí. Že jsem se rozhodla, abyste se mu za mě pomstil. Že budu svého rozhodnutí litovat. Řekl, že kdybych ho poslechla, tak by se o mě postaral. Že jsme to mohli udělat bez hořkosti, ale že jsem ho tím, že jsem šla za váma, bodla do zad. Přísahal, že odejdu s holým zadkem a že až se mnou skončí, budu prosit o milost. Řekl, že jsem bezcenná a mizerná parodie na ženu.“ Zarazila se, ale věděl jsem, že toho bylo víc.

Jeho volbě slov jsem se skoro zasmál. Ukončil jejich manželství, jasně jí dal najevo, že nic neznamená, ale nemyslel, že by to způsobilo nějakou hořkost? Tak to byl větší idiot, než jsem si

myslel.

„Pravdu,“ opakoval jsem, protože jsem potřeboval znát celý příběh.

„Řekl, že jsem v posteli stála za prd, ale že jsem mu nejspíš za zády šukala s vámi. Přisahal, že má důkaz. Myslím, že se pokusí poškodit vaši pověst.“

Chtěl jsem vstát a najít ho. Vymlátíl z něj duši, dokud nebude prosit o milost. Ale to by ani mně, ani Fioně k ničemu nebylo. Musel jsem kvůli ní zůstat v klidu. „Je zoufalý a hloupý, Fee. O něčem takovém nemá žádný důkaz, tohle mi nedělá ani nejmenší starost.“

„Varoval mě, že to bude hodně ošklivé a že si dá záležet na tom, abych mu za tu ostudu zaplatila.“ Roztřeseně vydechla. „A tou dobou už křičel a třásl se mnou.“

Přejela si rukou po hlavě a opřela si čelo o dlaň. „Do pokoje přišla Joanne a řekla, že zavolala policii. On ještě víc křičel a nadával, ale potom tam přišel její soused a Scott odešel.“

„Samozřejmě. Násilníci vždycky odejdou, když se jim pohrozí. A on násilník je, o tom nepochybuju. A ke všemu hloupý.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Tím si vykopal vlastní hrob. Přijela tam ta policie?“

„Ne, Joanne je ještě nevolala.“

„Sakra!“ zaklel jsem. „Chtěl bych to mít na záznamu. Ale máme svědky, takže to by šlo taky.“

„Vyděsil Joanne. Nevím, co jí řekl, ale byla tak vyděšená. Před pár lety měla násilnického přítele a od té doby se bojí. Věděla jsem, že má strach, že by se mohl vrátit, tak jsem lhala a řekla jí, že můžu jít jinam. Napřed mi nevěřila, ale přesvědčila jsem ji. Tvrdila jsem, že odejdu ráno, ale zmizela jsem hned, jak usnula.“

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. Fee měla větší starost o kamarádku než o sebe samu. „Takže jste odešla? I když jste neměla kam jít?“

„Čekala jsem, dokud nebylo pozdě. Věděla jsem, že Scott je pryč – poté co odešel, slyšely jsme kvílet pneumatiky. Myslím, že řídil opilý.“

„Škoda že nevrátil do zdi a nevyřadil se sám,“ pronesl jsem suše. Nabídla mi malý úsměv, protože věděla, že si dělám legraci.

Tak trochu.

„Každopádně jsem čekala asi do dvou a pak jsem šla. Došla jsem do kavárny o pár bloků dál a zavolala si uber. Přijela jsem sem, protože jsem věděla, že ho nenapadne hledat mě v noci v kanceláři mého právníka.“

„Proč jste mi nezavolala?“

„Bylo pozdě, Haltone. Nechtěla jsem vás rušit.“

„Myslíte rušit, nebo obtěžovat?“

Pokrčila rameny, ale já jsem věděl, že jsem měl pravdu. Představa, jak je někde uprostřed noci samotná, bojí se a nemá kam jít, byla příšerná.

„Fee, jsem váš právník, můžete mi zavolat kdykoli, a hlavně v takových případech. Rozumíte?“

„Dobře,“ řekla tiše.

Podíval jsem se na kufr. „To jste měla v plánu tady zůstat celý víkend?“

„Já jsem o tom fakt nepřemýšlela. Věděla jsem, že u Joanne už bydlet, a neměla jsem kam jinam jít.“

Zamračil jsem se. „Tady zůstat nemůžete. Spát v křesle, věci mít v kufru.“

Sama, dodal jsem v duchu.

„Když jsem sem přijela, obvolala jsem pár hotelů, ale když je ten prodloužený víkend a ve městě je pár konferencí a hokejových zápasů, tak jsou hotely poblíž všechny obsazené. Ještě si párkrát zavolám a určitě něco najdu.“

Zavrtěla hlavou a odtáhla ruku. Ani jsem si neuvědomil, že ji stále držím. Přejela si dlaněmi po pažích a trochu sebou trhla.

„Podívám se.“

Vyhrnula si rukávy a já se musel držet, abych nezačal nadávat a nevyběhl ven najít Scotta, ať už by to dopadlo jakkoli. Na nadloktích se jí už dělaly modřiny. Tmavé a zlostné modřiny s charakteristickými obrysy rukou. Scottových rukou. Nemohl jsem riskovat, že ji najde znovu. Musela být někde v bezpečí.

Když jsem jí ruce fotografoval, odvrátila se. Ten parchant za to zaplatí.

Zatímco jsem si ji prohlížel, dospěl jsem k dalšímu rychlému rozhodnutí. Zdálo se, že když se jedná o Fionu, stává se mi to často. Zvedl jsem její kufr. „Vezměte si kabelku, Fee. Pojedete se mnou.“

Nervózně mě následovala k výtahu. Stál jsem blízko ní, aby měla jistotu, že jsem tam pro ni. Mlčky jsme došli k autu, do něhož jsem ji usadil. Její malý kufr jsem uložil na zadní sedadlo a vyjel z garáže.

„Kam mě vezete?“ zeptala se.

„K sobě domů.“

Kapitola 8

Halton

Otevřel jsem dveře pokoje pro hosty a položil Fionin kufr na podlahu k posteli.

„Koupelna je přes chodbu. Víím, že tam jsou ručníky a další věci. Moje hospodyně dbá na to, aby byla dobře zásobená.“

Stále ještě v šoku se rozhlížela kolem. Od chvíle, kdy v autě zalapala po dechu, když jsem jí pověděl, kam jedeme, neřekla ani slovo.

Posadila se na okraj postele a přitiskla si kabelku k hrudníku. „Nemáte rád lidi v kanceláři. Chráníte si soukromí.“

Zkřížil jsem ruce na prsou. „Ano.“

„Ale přivedl jste mě do svého bytu, Haltone. Nechápu proč.“

Sám jsem to nevěděl, snad jen kromě toho, že jsem nemohl snést ani pomyšlení na to, jak sedí sama a vyděšená v hotelovém pokoji.

Klekl jsem si před ni a vytáhl kabelku z pevně sevřených prstů. Vzal jsem její ruce do dlaní a všiml si, jak jsou studené. „Protože potřebujete přítele.“

„My jsme přátelé?“

„Myslím, že ano.“

I navzdory situaci se usmála. „Taky si to myslím.“

„Tak tady můžete zůstat na víkend a něco vymyslíme. Tady se k vám nikdo nemůže dostat, Fee. Nedovolím to.“

„Mám strach o Joanne. Co když se Scott vrátí a bude na ni agresivní?“

„Postarám se o to. Co kdybyste si teď zdřímla? Nebo se vykoupejte. Nebo oboje. Uvolněte se a já si půjdu párkrát zavolat. Za chvíli objednáám něco k obědu. Na co máte chuť?“

„Já... ehm, miluju Swiss Chalet.“ Kousla se do rtu. „Scott je nesnáší, prý je to tam moc obyčejné, a odmítal mě tam brát.“

„Já mám Swiss Chalet rád. Jedna je tady blízko a mají rozvážku. Vy si trochu odpočíněte, a až jídlo přivezou, přijdu pro vás, ano?“

„Ano.“

Přešel jsem jí rty po čele a vstal jsem. „Tady jste v bezpečí, jasný?“

„Jasný.“

U dveří jsem se zastavil. „Kdybyste mě potřebovala, jsem tady.“

Oči se jí zalily slzami a přikývla.

Zavřel jsem za sebou dveře a opřel hlavu o dřevo.

Co jsem si sakra myslel?

„Řekni mi, co mám dělat,“ prohlásil jsem do telefonu.

„Tak, pro začátek,“ začal René, „jí musíš najít místo, kde bude bydlet. U tebe bydlet nemůže, to by Scottovi dalo veškerou municí, kterou potřebuje, aby dokázal, že má pravdu. Co sis myslel?“

„Já jsem nemyslel vůbec,“ přiznal jsem. „Jenom jsem chtěl, aby byla někde v bezpečí, někde, kde by nebyla sama a vyděšená. Můj byt bylo jediné místo, které mě napadlo.“

„Máš srdce na pravém místě, Haltone, ale s logikou to jde z kopce.“

„Já vím.“

„Kdyby se to Scott Hutchings doslechl, překroutil by to a využil ve svůj prospěch. Víš, jak to dělá.“

Hlava mi klesla na opěradlo. „Do prdele.“ René souhlasně zabručel.

„Ani by pro tebe neměla pracovat. Mohl by z toho být problém.“

„Na to seru,“ zavrčel jsem. „Odvádí skvělou práci. Proč by to měl být problém? Žádný střet zájmů v tom není. Kromě toho, že ji zastupuju, její rozvod firmu do případu vůbec nezatahuje. On ji vykopl, ona potřebuje práci a já někoho na záskok. S případem to nic společného nemá.“

„On to překroutí.“

„Tak já to zase rozpletu. Zastupoval jsem tebe, když se tě ten kretén snažil žalovat kvůli tomu pitomému plotu, který sis postavil, a on si myslel, že mu brání ve výhledu. Je to stejná zasraně zkurvená věc.“

„Uklidni se, Haltone.“

„Já jsem klidný. Jenom na to nemůžu přijít.“

„Na co nemůžeš přijít?“

„Co si sakra ten Scott myslí? Musí to přece znát. Ví, jak manželství ukončit s co možná nejmenším dopadem. A teď je on ten, kdo to poslal.“ Odmlčel jsem se. „Něco, co Fee řekla o jeho očích. Ví, že byl opilý, ale napadlo mě, jestli v sobě neměl něco víc než alkohol.“

„Nemám ponětí,“ zabručel René. „Příští týden si ještě párkrát zavolám. Jsem si jistý, že všechny ty drbny v našem oboru jedou přesčas. Takové zprávy se šíří rychle a lidi, kteří nechtěli nic říkat, najednou mají spoustu klepů, o něž se chtějí podělit.“

Uniklo mi nervózní zasmání. „Tak jo.“

„Musíš jí najít bydlení.“

„To jo. Jdu telefonovat.“

„Nenapadlo tě zavolat Bentleymu?“

Bentley Ridge je úžasný chlapík přes reality. V Torontu mu patří spousta nemovitostí – třeba moje kancelář je v jedné z jeho budov. Jeho firma postavila věžák, v němž bydlím. Byli jsme

přátelé a čas od času si navzájem děláme různé laskavosti.

„Jo a zavolám mu. Strašně nerad ho otravuju o víkendu, ale brnknu mu.“

Než René znovu promluvil, odmíchl se. „Co to s tebou je, Haltone? Nikdy jsem tě neviděl s klientem jednat takhle. Vždycky jsi byl skvělý právník, ale nikdy jsi to nebral osobně.“

Opřel jsem si hlavu o opěradlo.

„Já nevím,“ odpověděl jsem upřímně. „Na ní je něco jiného, René. Má v sobě něco, co ve mně probouzí jakýsi posraný ochranný gen, o kterém jsem ani nevěděl, že ho v sobě mám. Chci Hutchingse zabít.“

„Spal jsi s ní?“

„Ne,“ prohlásil jsem důrazně. Nejsem hloupý a ctím pravidla. Žádné vdané ženy, žádný personál a už vůbec ne klienti. Fiona spadala do všech tří kategorií.

„Je možné, že bys k ní začínal něco cítit?“

„Nebud' směšný. Takhle to vůbec není.“

„Musíš být opatrný, Haltone. Tohle není jenom o tobě. Je ztracená a zmatená a hledá svého rytíře na bílém koni.“

Povzdechl jsem si. „Budu, René. Já jí chci jenom pomoci.“

„Doufám, že si to budeš pamatovat.“

Zavěsil jsem a přejel si rukou po obličeji.

Navzdory tomu, o čem jsem ho ujišťoval, jsem doufal, že si to budu pamatovat i já.

Vytočil jsem Bentleyho číslo a nijak mě nepřekvapilo, když to hned vzal. „Hale! Co pro tebe můžu udělat?“

Zasmál jsem se. Málokdy jsme ztráceli čas zdvořilostmi. „Bentley, potřebuju laskavost.“

„Jenom si řekni.“

„Potřebuju nějaké bydlení pro jednu klientku. Krátkodobě, ale aby to bylo bezpečné a někde poblíž mé kanceláře.“

„Jak velké?“

„Prostor není priorita, zato bezpečnost ano.“

„Jak časově?“

„Co nejdřív. A bylo by to na pár měsíců, možná o něco dýl. Jde o jeden rozvodový případ.“

„Někdo, koho bych znal?“ zeptal se suše.

„Fiona Hutchingsová.“

Chvíli bylo ticho. „Jako od toho Scotta Hutchingse? Toho chlapa, kterého nenávidíš?“

„Ano.“

„A ty zastupuješ jeho ženu?“

„Budoucí ex, ano.“

Dlouze a tiše hvízdal. „Páni! Tak to bude zajímavé. Až se dozví, koho si najala, vystřelí mu to mozek.“

„Už to ví. Proto pro ni potřebuju nějaké bezpečné místo k bydlení.“

„Kde je teď?“

„U mě, v pokoji pro hosty.“

Tentokrát se to ticho dost protáhlo. „Haló?“ zeptal jsem se a už jsem myslel, že jsem ho ztratil.

„Já si to musím ujasnit, Hale. Tvoje klientka – budoucí exmanželka muže, kterého nenávidíš – zrovna teď spí ve tvém pokoji pro hosty?“

„No, vlastně si myslím, že si zrovna teď dopřává vanu. Potom si dáme jídlo ze Swiss Chalet. Má ho ráda.“

„Dáte si Swiss Chalet,“ opakoval a znělo to nevěřícně. „Co to sakra děláš, Hale? Do svého osobního prostoru nikdy nikoho nepouštíš.“ Zaváhal. „Něco spolu máte?“

„Ne. Je to klientka v nesnázích. Pomáhám jí.“

„Nikdy jsem tě neviděl se kvůli klientovi tak moc snažit.“

Vést tenhle rozhovor s různými lidmi mě už unavovalo. „No, jsou tady nějaké polehčující okolnosti. Můžeš mi pomoci?“

„Zavolám pár lidem. Aiden se ti ozve během odpoledne.“

„Díky, Bente. Máš to u mě.“

„Jediné, co chci, je celý příběh, Hale, protože bez ohledu na to, jakýma kecama mě krmíš, je to víc než jenom klientka v nesnázích.“

A zavěsil.

Tiše jsem na telefon zíral.

Neměl snad pravdu?

Fiona

Všourala jsem se do obývacího pokoje. Byla jsem trochu uvolněnější, ale pořád nervózní. Byla jsem u Haltona doma, na tom nejosobnějším místě. Za tu dobu, kdy jsem pro něj pracovala, jsem už zjistila, jak moc si potrpí na soukromí, takže jsem věděla, že to je velká věc.

Rozhlédla jsem se po místnosti. Byla velká, s okny od podlahy až ke stropu, nabízejícími z jedné strany nádherný výhled na jezero a z druhého rohu na centrum Toronta. Díky vysokým stropům, podlaze z tmavého dřeva, čistým liniím a spoustě šedé, námořnické modři a černé barvy to tam vypadalo útulně, i když to celé působilo velmi mužně. Byl to podkrovní byt a zabíral celé patro, což mě vzhledem k tomu, jak moc si střežil soukromí, zase tolik nepřekvapovalo. Byl jediný, kdo měl do tohoto podlaží přístup, takže se nikdy nemusel bát sousedů, kteří by si přišli vypůjčit cukr. Kdo mu smí u dveří zazvonit, ovládal on sám.

Což byl také důvod, proč jsem byla pořád zmatená, proč tam jsem.

Zpoza rohu vyšel Hal s telefonem vraženým mezi rameno a ucho. V ruce držel tašku a s úsměvem mi bradou ukázal směrem ke kuchyni. Šla jsem za ním, vybalila tašku a ze skříňky vytáhla nějaké talíře.

„Skvělé, Aidene. Vážím si toho. Středa bude super.“

Zavěsil, posadil se ke kuchyňskému ostrůvku a začal zkoumat krabičky. „Mám hlad.“

„Celé kuře se všema přílohami, Hale?“

Usmál se a zvedl jednu krabičku. „A koláč. Koláč miluju.“

Otevřeli jsme krabičky a Hal se na ně vrhl. Když jedl, snažila jsem se na něj nezírat. Byl to skoro až primitivní způsob, jakým se do jídla zakousl, jak držel stehno a zuby z něj strhával maso, jak protahoval hranolky kečupem a máčel si bulku do chaletovské omáčky. Bylo vidět, že vychování má, ale také bylo jasné, jak moc má rád jídlo.

Uprostřed sousta se zarazil, potom polkl a zamračil se na můj talíř. „Neobjednal jsem ty správné věci?“

„Cože? Ne, je to super.“

Zavrtěl hlavou a přitáhl si k sobě můj talíř blíž. Přidal mi hranolky, kuře i pečivo a potom zase plný talíř posunul zpátky ke mně. „Říkal jsem, že vás potřebuju silnou a zdravou, ale salát s kouskem kuřete nahoře to nezařídí, Fee. Jezte.“

Zvedla jsem vidličku a snažila se neobracet oči v sloup, když mi na talíř přidal ještě větší kus kuřete a pokapal salát dresinkem. „Takhle je to lepší,“ zamumlal a vrátil se k jídlu.

Nějakou dobu jsem slyšela jenom zvuk žvýkání a příborů, škrábajících po porcelánu. Pak promluvil.

„Myslím, že pro vás mám místo, kde můžete bydlet.“

„Cože?“

„Firma jednoho mého známého má náhradní byt v domě hned tady za tímhle. Mají společné parkoviště a v desátém patře jsou propojené průchodem, takže je to pohodlné. BAM ho příležitostně využívá pro stážisty a podobně. Myslím si, že by od středy měl být k dispozici. Aiden mi to potvrdí a brzy mi pošle fotky. Je to garsonka, ale to nevadí, protože do kanceláře můžete jezdit se mnou, takže budete v bezpečí.“ Setkal se s mým pohledem. „Tady se mnou zůstat nemůžete, Fee. Vypadalo by to špatně hned z několika důvodů.“

Užasle jsem na něj zírala. „Já jsem nečekala, že mi dovolíte zůstat tady, Haltone. Dokonce i několik hodin je víc, než jsem čekala. Chtěla jsem si odpoledne najít hotel.“

Zakroutil hlavou. „Ne. Až do středy můžete zůstat tady. V centru je na víkend všechno rezervované a nemá vůbec žádný smysl si něco shánět na pár nocí a potom se zase vracet sem. Můžete tady do té doby zůstat.“

„Já se nechci vnucovat.“

„Ale vy se nevnučujete.“ Podal mi klíč a vchodovou kartu. „Do té doby budete potřebovat tohle. Karta je do budovy a k výtahu, klíč odemýká byt.“

Mlčky jsem si je vzala, naprosto ohromená jeho důvěrou.

Snědl všechno na svém talíři a potom si vzal i zbytek kuřecího masa se salátem a dojedl hranolky. Zvedl poslední bulku. „Chcete ji?“

„Hm, ne.“

Zamračil se a podíval se na můj talíř. „Jezte.“

Poslušně jsem zvedla vidličku, ale polekala jsem se, když své dlouhé prsty položil na mé.

„Omlouvám se, Fee. Neměl bych vám poroučet, abyste jedla. Jsem prostě jen ustaraný.“

Poklepala jsem mu na ruku. „To je v pořádku. Nejsem zvyklá, že můžu jíst, jak chci. Kvůli Scottovi jsem byla tak posedlá tím, abych nejedla, že jsem zapomněla, že je v pořádku, když člověk chce něco sníst.“

„Ono to v pořádku je,“ zdůraznil. „Cokoli chcete. Řekněte si, dáme si to. Možná pizzu, až se později vrátím.“

To mě nechá u sebe doma samotnou?

„Jdete ven?“ ujišťovala jsem se. „Můžu se procházet, zatímco budete pryč.“

„Ne, Fee,“ povzdechl si. „Zůstaňte tady. Zdřímněte si. Čtěte si. Odpočiňte si. Pokud opravdu někam nemusíte, chci, abyste tady zůstala.“

„Ale ne, odpoledne s knihou zní skvěle. A vy... jdete na rande?“

Strhl víčko z krabičky s pekanovým koláčem. Zatímco žvýkal a polykal, díval se mi do očí. „Ne. Každou sobotu dobrovolničím v... na jednom místě. Je to taková skupina tatínků, kteří bojují za to, aby získali opatrovnictví svých dětí. Jsem jedním z několika právníků, kteří jim věnují čas a rady. A když to čas dovolí, brávám i pár případů zadarmo.“

„To je úžasné, Haltone! Můžu taky něco udělat?“

Dojedl koláč a zavřel víčko. „Ne. Každopádně ne dnes.“

„Vůbec jsem nevěděla, že tohle děláte. Neviděla jsem to ve vašem rozvrhu, ani žádné spisy z probíhajících případů,“ přemýšlela jsem nahlas a v duchu si vybavila uspořádaný archiv.

„Tyhle soubory mám ve svém stole. René ví, že tam každou sobotu chodím, a v rozvrhu to mít nechci. Dělán to, protože je to něco, v co pevně věřím, a ne proto, abych vypadal dobře.“

Součástí dohody je, že o tom nemluví. Chodím tam jenom proto, abych někomu pomohl dostat šanci být se svými dětma. Jestli jim tím pomáhám bojovat proti systému, tak za to ta práce stojí.“

Cítila jsem jeho skryté emoce. Přejela jsem rukou přes stůl a propletla prsty s jeho. Zahleděl se na naše ruce, ale neodtáhl se. „Cítím za tím příběh, ale chápu. Myslím, že děláte úžasnou věc.“

Chvilí zíral do prázdna. „Lidi automaticky předpokládají, že dítěti je nejlíp s matkou, ale vždycky to tak není a já mužům pomáhám za jejich práva bojovat. Když si myslím, že jejich dětem bude líp s nima než s matkou, tak pomůžu. Někdy radou, jindy potřebují víc. Zajistím jim správného právníka nebo je zastupuju sám – obvykle *pro bono*. Někdy je jediné, co dělám, že poslouchám, když mluví. Něco jako terapie. Existuje ještě několik dalších právníků, kteří taky dělají podobné případy. Nijak se s tím nevytahujeme, protože tam jsme pro pomoc, ne pro slávu.“

S pochopením jsem mu stiskla ruku. V muži naproti mně toho bylo mnohem víc, než dával najevo. Svými tichými slovy a přesvědčením mě odzbrojil. Teď zvedl hlavu a já jsem viděla, že ty námořnický modré oči jsou plné vzpomínek na minulost.

„Přál bych si, aby můj táta měl někoho, kdo by za něj bojoval,“ řekl. „Místo toho jsem uvízl v systému, který věřil lžím, jež ze sebe chrlila matka, a který slepě věřil tomu, že nejlepší je nechat dítě s matkou – že se otec má podílet finančně a že má právo na návštěvy, ale nemusí být pro jeho život směrodatný,“ vyštěkl smíchem plným bolesti. „Často přemýšlím nad tím, jestli bych byl tak v prdeli, kdyby mě dovolili vychovávat tátovi.“

Zmateně jsem se zamračila. „Nemyslím, že byste byl v prdeli, Haltone.“

Pohlédl na naše ruce, stále spojené na chladné žule. Zvedl je, prohlížel si mé žíly na zápěstí a něžně po těch slabých modrých čarách přejel. Při jeho doteku jsem se zachvěla.

„Nedokážu se odevzdat jedinému člověku,“ prohlásil tichým a smutným hlasem. „Nevěřím v lásku a manželství, Fee. Jsem ten, komu lidi volají, když se láska změní v nenávist, protože to je to, co znám nejlíp. Nenávist. Víím, jak ji využít, abych od lidí dostal, co chci. Poštvat je proti sobě a hněv přikrmovat. Vyždímat všechno z emocí, které kdysi měli, a změnit je na popel. Tohle já dělám.“

Mlčela jsem a snažila se jeho slova strávit. Mluvil dál.

„Celý můj dospělý život je řetězcem schůzek bez emocí. Několik pokusů o vztah, založených na sexu, ale bez citů. K partnerkám jsem byl velice upřímný, ale některé z nich si myslely, že by mohly to, co cítím, změnit. Já jsem jim ale dokázal, jak se pletou. Nechci manželskou past. Nechci děti, protože si myslím, že svět je špatné místo, a nechci do toho šílenství sobecky přivést další osobu. Rozhodně nechci dítě, které by v jakémkoli ohledu bylo stejné jako já.“ Dlouze se nadechl. „Byl jsem svědkem toho, jak lidi své děti používali k tomu, aby způsobili bolest stejné osobě, které předtím vyznávali lásku. Víím, jaké to je být v takové hře figurkou. Nikdy bych to neriskoval. Nikdy. Nikdy bych si nedovolil spoléhat se na někoho jiného, abych věřil komukoli jinému a dal mu šanci mi ublížit. Spoléhám se sám na sebe. Jediná věc, na které mi na světě nejvíc záleží, jsem já. Nikdo jiný.“

„Tomu nevěřím. Ani na okamžik.“

Zesílil stisk. „Proč to říkáte?“

„Poslouchal jste, co povídáte? To, co děláte pro lidi? Co jste udělal pro mě?“ Mávla jsem rukou.

„Pustil jste mě do svého domova. Věřil jste mi – někomu, kdo je spojený s osobou, kterou nenávidíte. Vám na klientech záleží, i na přátelích. Na dětech. Jenom se podívejte, jak se staráte o Reného. Jak můžete říkat, že jste sobec? Bezcitný?“

Odtáhl ruku a vstal. „Záleží mi na nich do určitého bodu, ale nic víc. René je důvěryhodný přítel, který prokázal svou věrnost – on je výjimka.“

„A co jsem já?“ zkusila jsem to.

Zvedl jedno rameno. „Asi další malá výjimka. Klient, který potřebuje víc úsilí než ostatní.“

„A až jednou dosáhnu bodu nasycení, tak se přestanete starat?“

Povzdechl si a sklopil hlavu k hrudi. „Dělám to nejlepší, co můžu, Fee. Nejsem schopný lásky, je to jednoduché.“

„To se moc pletete.“

Prudce zvedl hlavu. „Fee, já v lásku nevěřím. To je fakt. Je to iluze, která se snadno rozbije, často vyprchá, ale málokdy je skutečná.“

„Ale uznáváte, že může být pravá? Říkal jste, že máte přátele, kteří jsou ženatí. Tam určitě vídáte, že láska může existovat?“

„Tak asi existují výjimky. Vy byste řekla, že v lásku věříte? Po tom, co Scott udělal,“ zvedl prsty do uvozovek, „v jejím jménu?“

„Jsem dost chytrá na to, abych věděla, že to, co Scott provedl, nemá s láskou nic společného. Mám dostatek naděje na to, abych si myslela, že jednoho dne můžu najít skutečnou lásku. Že se můžu pro někoho stát *tím* člověkem – tím, pro kterého pohne nebem a zemí, pro koho udělá cokoli, aby s ním mohl být.“

Usmál se, ale bylo to vynucené. Jeho oči toho říkaly o tolik víc, než vůbec mohl vyjádřit.

„Tak to doufám, že ji najdete, Fee. Opravdu.“ S povzdechem si přešel rukou přes obličej. „Musím jít, uvidíme se později. Udělejte si pohodlí.“

Otočil se, odešel a zanechal mě tam smutnou a zmatenou.

Jak to, že neviděl tutéž osobu jako já? Šokovalo mě, jak si sám sebe ošklivil. Bylo znepokojivé, jak v sobě odmítal vidět cokoli, co nebylo negativní. Neviděl to, jak je laskavý k lidem. Jak mu evidentně záleží na lidech, které má rád. Protože já jsem věděla, že lásku cítí, jenom ji odmítá vidět – nebo se až moc bojí ten cit přiznat. Něco v minulosti mu bránilo v sobě vidět to dobré. Kvůli strašnému dětství to nedokázal rozpoznat.

Slyšela jsem, jak se zavřely dveře, a vstala jsem, abych uklidila krabičky.

Halton Smithers má lásky na rozdávání, o tom jsem nepochybovala.

Ale jak to udělat, aby to viděl i on?

A proč to pro mě bylo tak důležité?

Kapitola 9

Halton

Prohlédl jsem si fotky v telefonu. „To je skvělé, Aidene, беру to. Naučtuj to na firmu, jo?“ Měl jsem v plánu to všechno přidat na Scottovu fakturu. Vykopl ji, takže by jí měl platit za pronajaté ubytování. Už jsem to vysvětlil Fee, která s tím souhlasila za předpokladu, že dostanu zpět své výdaje. Když se ptala, jestli tohle dělám pro všechny klienty, musel jsem skrýt pobavení a neříct jí, že je jedinou klientkou, kvůli které jsem kdy vynaložil takové úsilí. Tu informaci jsem si nechával pro sebe a jenom jsem ji ujistil, že ano.

„Bent mi řekl, pro koho to je,“ řekl Aiden s hlasem plným obav. „Jsi si tím jistý, Hale? Myslím jako, když je to manželka tvého nepřítele...“

Tohle téma mě už začínalo nudit. Jasně že jsem věděl, co dělám, do prdele! Vždyť jsem snad dospělý chlap, proboha! V náhlém vyčerpání jsem si protřel oči. Bylo to, jako by mě všechny ty bezesné noci, Reného úraz a Fionin vstup do mého života zasáhly najednou, a cítil jsem se hrozně unavený; možná proto jsem promluvil ostřejším tónem než obvykle.

„Je to klientka, Aidene, nic víc. Znáám Scotta i tu jeho odpornou povahu. Včera večer se k ní snažil dostat, a až se zase naštvě, mohl by to zkusit znovu. Může se ti to zdát přehnané, ale díky zabezpečení v těchto budovách by mohla mít klid, takže bych měl já klid na to, abych mohl dělat svou práci. Aby se s tím parchantem rozvedla a dostala, co si zaslouží. Nic víc,“ opakoval jsem.

„Dobře. Já jenom, že mi to u tebe připadá neobyčejné.“

Užuž jsem chtěl odseknout, ale raději jsem napočítal do deseti. „Pošli mi do kanceláře klíče a cokoli, co potřebuješ podepsat, Aidene.“

„Budeš to tam mít ve středu odpoledne. Byt bude čistý a připravený.“

„Díky a myslím to vážně. Vážím si toho.“

Rychle jsem zavěsil, než se mě stačil zeptat na cokoli dalšího. Jako třeba kde bude Fee bydlet do středy. Když jsem to řekl Renému, málem dostal záchvat. Naštěstí jsem musel zavěsit, protože už jsem přišel do komunitního centra, kde můj čas patřil skupině Spravedlnost pro tatínky. Jenomže jsem byl celé odpoledne nepozorný a musel jsem lidi žádat, aby svoje slova opakovali, a zapomínal jsem si psát své obvykle pečlivé poznámky.

„Hale!“

Zastavil jsem se u auta, otočil se a uviděl Carla, jednoho z organizátorů, jak ke mně pospíchá. Zavřel jsem dveře a počkal na něj.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, když přišel blíž.

„Chtěl jsem tě jenom zkontrolovat. Dneska jsi nějak nebyl ve své kůži.“

Doufal jsem, že si toho nikdo nevšiml. „Promiň. Mám teď strašně moc případů a v noci jsem toho moc nenaspal. Byl jsem trochu roztržitý.“

Zasmál se a přejel si rukou po zátylku. „Jo, i tak se to dá říct. Tak moc ses mračil na podlahu, až jsem si myslel, že v ní propálíš díru. Netrápí tě ještě něco jiného?“

„Ne, jenom se potýkám s dalším kreténem, který se snaží někoho ojet.“

Ušklíbl se. „Chápu a jsem rád, že tě mají na své straně. Poslouchej, možná nemáš čas, ale zítra má Jay narozeniny, a protože ses tak šíleně nadřel s tím, abysme ho dostali do péče, tak bysme rádi, kdyby ses zastavil na kousek dortu. Jestli teda máš čas,“ zopakoval. „Chase udělal ten svůj obrovský čokoládový dort, vypadá báječně. Je to neformální. Oslava v jednu, dort ve tři.“

Když se Carl s manželkou rozváděli, bojoval jsem o to, aby s Chasem dostali Carlova syna do péče. Ona Jaye nechtěla, ale nechtěla také, aby ho měl Carl. Během případu celkem hlasitě a jasně vyjadřovala své homofobní sklony i svou majetnickou a šílenou stránku, a přesně to ji také stálo opatrovnictví. Jay byl šťastný a se dvěma tatínky se mu dařilo a já jsem se vždycky snažil se svými klienty a jejich životy držet krok.

„Jasně,“ souhlasil jsem. Dorty mám rád a Jaye jsem měl rád vždycky, protože to je milý kluk.

Aspoň se na chvíli zabavím něčím jiným.

Až na to, že jsem měl doma Fee. Nechtěl jsem ji zase nechávat doma samotnou a měl jsem pocit, že i jí by dort mohl chutnat, a tak jsem promluvil dřív, než jsem si stačil situaci promyslet.

„Nemohl bych přijít s jednou kamarádkou? Má to teď dost těžké a takové rozptýlení by se jí asi líbilo.“

„Čím víc lidí, tím větší sranda.“

„Skvělé, tak se uvidíme zítra.“

Nastoupil jsem do auta a zavrtěl hlavou. Proč jsem se ptal, jestli můžu Fee přivést?

Co to se mnou ta žena dělala?

Zíral jsem na volant a zdráhal se přiznat, že vlastně ani domů jet nechci, protože jsem nevěděl, co se stane, až tam dorazím. Vůbec jsem netušil, co to do mě vjelo, že jsem vůbec Fee něco říkal. Že jsem mluvil o své minulosti nebo postojích k lásce, manželství nebo k dětem. Bylo to, jako by ze mě ta slova prostě vyletěla. To, jak odmítla uznat, že sám sebe znám nejlépe, mi ukázalo, jak moc jí ublížilo, jak s ní Scott zacházel, a že René měl pravdu. Viděla ve mně svého rytíře, který ji zachrání.

Byl jsem všechno jiné než to.

Byl jsem náladový, sobecký a arogantní chlap. Žil jsem tak, jak jsem chtěl, a nezajímalo mě, jak mě vidí ostatní. Za své klienty jsem bojoval, protože to uspokojovalo nějaké ty maličké části ve mně, které potřebují vidět, že je na světě spravedlnost. Jako kdybych chtěl zajištěním toho, že

se děti dostanou na správné místo, kde o ně bude postaráno, dohnat vlastní minulost. Neměla ale pravdu v tom, když si myslela, že jsem schopen lásky.

Měl jsem lidi rád. René pro mě v mnoha ohledech byl náhradní otec, na jeho názoru mi záleželo a měl jsem ho rád. Měl jsem rád těch pár lidí, které jsem nazýval přáteli, a záleželo mi na mých klientech.

Ale láska?

To slovo v mém světě neexistovalo. Ne teď.

Láska ubližuje, dokáže člověka zničit. Oslabuje. To jsem viděl až příliš často, když jsem cítil, jak bolí bodnutí její ztráty. Bodnutí, po němž jsem své srdce cítil víc, než bych měl.

Myslel jsem na Fee. Na věci, které jsem se o ní dozvěděl. Na tu měkkost, kterou ukrývala pod maskou. Na strach a obavy. Na inteligenci a odolnost, kterou znovu objevovala. Díky ní jsem se smál. Zvuk jejího smíchu se mi líbil. Líbily se mi naše rozhovory. Líbilo se mi být s ní.

S povzdechem jsem nastartoval. Líbila se mi, to jsem si mohl přiznat. Za jakýchkoli jiných okolností bych po ní asi šel. Měl bych s ní ohromující sex. A potom, jakmile by ten oheň dohořel, bych od ní jako vždycky odešel.

Bod nasycení, jak tomu říkala.

Ale to se nikdy nestane. Z mnoha důvodů kromě toho, že byla mou klientkou. Věřila ve svět, o němž jsem věděl, že je falešný. Ona ten svět chtěla.

Doufal jsem, že ho najde. Protože si zasloužila být šťastná.

Neměl jsem ji vodit k sobě domů. Bylo to ode mě hloupé a nebezpečné, ale poslat ji pryč jsem nehodlal, vždyť to bylo jenom do středy. Pár dní a nocí. Znamenalo to, že je v bezpečí, a proto jsem to dělal.

Zařadil jsem se do provozu a vyrazil k domovu. Budu její právník. Její přítel. Provedu ji od tohoto bodu v jejím životě až k další kapitole, kdy bude moct jít dál, nic víc v tom nebude.

Slabé mrazení v hrudi a intenzivní smutek, který jsem při těch myšlenkách cítil, jsem ignoroval.

Podarilo se mi přesvědčit sám sebe o tom, jak snadno těch pár příštích dní uběhne, jenomže když jsem vešel do dveří, hned mě do nosu udeřila vůně něčeho dobrého. Šel jsem po čichu do kuchyně, kde jsem našel Fee, jak míchá něco v hrnci a tiše si při tom pobrukuje. Vlasy měla vyčesané nahoru, na sobě měla džíny a triko s dlouhým rukávem, které jí obepínalo trup, a za pasem měla jako provizorní zástěru zastrčenou utěrku. Byla bosá a jednou nohou si podupávala v nerovnoměrném rytmu. Vypadala rozkošně. A sexy.

A sakra!

„Ahoj,“ řekl jsem a snažil se působit nenuceně.

Otočila se. „Ahoj, advokáte. Neslyšela jsem vás přijít.“

Když jsem znovu zaslechl tu přezdívku, kterou mi dala, rty mi zacukaly úsměvem. „Se vším tím rachotem, který děláte, mě to ani nepřekvapuje.“

Zasmála se rozkošným smíchem.

„Omlouvám se, ale ráda si při vaření broukám.“

„Je to svůdné,“ mrkl jsem. „Co přesně vaříte?“

„Domácí omáčku na těstoviny.“

Zamračil jsem se. „Jak to proboha dokážete, když byla lednice tak prázdná?“

„Ne že se naštveté,“ začala a zvedla ruku. „Dole je Rabba. Z budovy jsem vůbec neodešla, prošla jsem přes halu.“

Ani jsem se naštvat nemohl, na to ta omáčka voněla až moc dobře a měl jsem příšerný hlad.

Sám jsem dolů do Rabby seběhl často. Je to místní řetězec prodejen potravin se skvělým pultem teplých jídel a širokým výběrem potravin a jiného zboží. Jsou drazí, ale po ruce. Posadil jsem se k jídelnímu ostrůvku. „Nejsem naštvaný. Na to, abych byl naštvaný, mám moc velký hlad.“

Zavrtěla hlavou. „Jste ve skvělé formě, ale jíte víc, než jsem asi kdy předtím někoho jíst viděla.“

Asi to všechno spálíte tou nervózní energií.“

Zasmál jsem se a sáhl do regálu s vínem, z něhož jsem vybral láhev červeného. „Jestli si myslíte, že já jím hodně, tak počkejte, až poznáte Aidena. Ten člověk je chodící kontejner na jídlo.“

„Okouzlující.“

Vstal jsem a vzal dvě skleničky. „Je to skvělý člověk. Bentleyho pravá ruka a partner. Třetí z jejich týmu je Maddox.“

Zasmála se. „O BAM jsem slyšela. Je to parta hezkých kluků. Bývají hodně v novinách.“

To mě nepřekvapilo. Na torontském trhu s nemovitostmi to byli velcí hráči, ale z nějakého důvodu mi vadilo, že se zmínila o tom, jak dobře vypadají, a nemohl jsem to nechat být.

„Já taky bývám v novinách.“

„Jo.“

„Řekla jste, že mám dobrou kondici.“

Ohlédla se na mě přes rameno. „To jsem řekla, advokáte. Je tohle křížový výsledek? Jsem pod přísahou?“

Tomu vtipu jsem se musel zasmát. „Bylo mi řečeno, že vypadám hezky.“

Zavrtěla hlavou a ramena se jí třásla pobavením. „Na tohle se chytit nenechám.“

Nemohl jsem odolat, a tak jsem se přitočil za ni a položil jí ruce na boky. Opřel jsem jí bradu o rameno. „Takže mám špatnou návnadu?“ zamumlal jsem.

„Jako bych vám musela říkat, jak hezký jste.“

Rty jsem měl těsně u jejího ucha, křehkého, růžového a zářícího. Nebyl jsem si jistý, jestli to způsobily horká omáčka nebo má blízkost, a tak jsem se to rozhodl zjistit. „Chlapi tohle rádi občas slyší.“

Zachvěla se. „Jste hezký, advokáte. A víte o tom.“

„To máte sakra pravdu.“ Krátce jsem jí přitiskl rty na pokožku, jenom tak zlehka, protože jsem to pokušení prostě nemohl ignorovat.

„Tak na to nezapomeňte.“

„S tím egem, co máte, je to vysoce nepravděpodobné.“

Usmál jsem se a zhluboka se nadechl. „Moc dobře to voní.“

„Já nebo ta omáčka?“ zavtipkovala, ale to chvění v hlase jsem slyšel. Věděl jsem, že tady kráčím po velice tenkém ledě, ale zjišťoval jsem, že se nedokážu zastavit.

„Obojí.“

„Ha! Dobrý pokus. Myslím, že smrdím po česneku.“

Nesmrděla. Když jsem měl nos tak blízko jejího krku, cítil jsem květiny a citrusy. Jemnou a sladkou vůni. A svůdnější než by měla být. Ovšem věděl jsem, že kdybych to řekl, nebylo by cesty zpět, což by nebylo fér vůči nám oběma.

„No aspoň se nemusíme bát upírů.“

Zasmála se a loktem mě odstrčila. S lítostí jsem ustoupil, i když jsem věděl, že tak je to správně. I tak ale bylo divné, jak se mi líbilo, když se mi tiskla k hrudi. Odkášlal jsem si a raději se zaměstnal otevíráním vína.

„Odpočívala jste?“

„Ne, trochu jsem si četla a dělala jsem omáčku a dezert.“

„Dezert?“

„Taková rychlá maličkost. Viděla jsem dole všechno to ovoce a řekla si, že by to po té pikantní omáčce mohlo být skvělé. Nechala jsem ho máčet v amarettu.“

„To zní báječně.“

Ptala se, jaké to bylo ve skupině, a já jí pověděl o několika z těch věcí, u kterých jsem ještě dával pozor. Raději dřív, než bych mohl změnit názor, jsem se jí zeptal, jestli by se mnou druhý den nechtěla zajít na oslavu. Zdálo se, že ji to potěšilo, protože souhlasila. Když jsem jí pomáhal prostřít k večeři, cítil jsem zvláštní spokojenost. Měl jsem strach, že kvůli tomu, o čem jsme si povídali předtím, mezi námi zavládnou rozpaky, nebo že by to mohla chtít nějak víc rozebírat, ale byla to prostě Fee. Sladká a zábavná, okouzlující, a vařila mi v mé kuchyni večeři.

Jako kdyby tam patřila.

Rychle jsem tu myšlenku potlačil. Byl jsem tak unavený, že mi to myslelo za roh – to muselo být ono.

Po dvou vrchovatých talířích těstovin a salátu jsem se s povzdechem opřel. „No vy teda umíte vařit!“

„Trochu jsem vyšla ze cviku. Myslím, že ta omáčka by potřebovala víc bazalky.“

„Bylo to úžasné.“

„Dezert teď nebo potom?“

„Potom. Myslel jsem, že bychom se mohli podívat na nějaký film, jestli chcete?“

Rozzářila se. „To bych moc ráda!“

„Skvělé. Tak něco vyberte na Netflixu, já to uklidím.“

„Ale...“

„Ne. Vy jste vařila, já uklízím.“

Položila mi ruku na rameno. „Dobře.“

Rychle odešla a zanechala mě tam v úvahách, jak je možné, že teplo jejího doteku cítím i přes košili. Nakonec jsem nad svými hloupými myšlenkami zavrtěl hlavou.

Muselo to být tím vínem.

Víno si s mou hlavou zahrávalo celý večer, a když k tomu připočteme to vyčerpání, byl jsem prakticky v deliriu. To je jediné vysvětlení, na které jsem pro události té noci dokázal přijít. Fee vybrala napínavý thriller, při jehož sledování si neustále schovávala obličej za polštářem a šokovaně žasla nad věcmi, které mně připadaly tak evidentní. Já jsem se pořád smál, protože mi to její vyvádění přišlo legrační.

Nakonec jsem to vzdal a poklepal na místo vedle sebe. „Pojďte sem, vy strašpytle.“ Přesunula se blíž ke mně.

„Víte, že to můžeme vypnout a dívat se na něco jiného?“

„Ne,“ odmítla to. „Chci vidět, co se tomu chlapovi stane.“

„To byste si ale musela přestat zakrývat oči,“ sdělil jsem jí, dopil víno a pohodlně se opřel.

Natáhl jsem paži přes opěradlo a přitáhl si ji k sobě. Přitulila se mi k boku a opřela mi hlavu o rameno. Nějakým podivným způsobem mi připadalo správné, že tam je – stejně jako když jsem ji pozoroval v kuchyni. Vzdal jsem se snahy tomu přijít na kloub a přitiskl jsem jí tvář k vlasům. Znovu jsem cítil její vůni – lehkou a bezprostřední. Přesně taková k ní sedla. Ne moc silná, spíš jemná.

Nadskočila a já jsem jí přešel rukou po paži. „To je dobrý, Fee. Je to jenom film.“

„Já vím.“

Když skončil, přepnul jsem to na jeden starší film, o kterém jsem si myslel, že by se jí mohl líbit. Viděl jsem ho několikrát a líbil se mi. Nikdo v něm neumřel a nebylo tam nic strašidelného – jenom pár špatných herců a mizerná zápletky. Trochu se uvolnila, a jak se uklidnila, její tělo se ke mně přitisklo víc. To smrtelné sevření polštáře povolilo a ruce se uklidnily. Já jsem prsty našel konečky jejích vlasů a třel ty hedvábné pramínky mezi palcem a ukazováčkem.

„Teď máte vlasy úplně jiné. Víte, když jsem vás viděl v tom baru... Na první pohled jsem myslel, že jste starší žena, která se mě snaží sbalit na sex.“

Zachichotala se a mým uším to znělo tak žensky a přitom jinak.

„Vím, že od té večere, kdy jsme se potkali, už to je dlouho,“ přemítal jsem, „ale v pamatování lidí jsem obvykle lepší. Měl jsem vědět, že jste to vy.“

„To je těma vlasama,“ řekla a prohrábla si je prsty. „A teď nenosím moc mejkapu. Nikdy jsem ho neměla ráda.“

„Takže jsou, ehm, přírodní?“ zeptal jsem se. „Vzpomínám si, že jste byla blond.“

„Ta blond byla falešná, tahle je pravá. Scott ji nenáviděl – řekl, že tak vypadám stará, a proto

špatně. Když jsem si tu blond nechala odrůst a začala prosvítat skutečná barva, hádali jsme se. Mamince vlasy zbělely brzo, a já to mám po ní.“

„Mně se to líbí,“ zamumlal jsem. „Je to jedinečné, jako vy.“

„Díky,“ řekla a povzdechla si. „To nevadí, že jste si na mě nevzpomněl, Haltone. Tehdy bylo součástí mé práce být zapomenutelná. Scott po mně chtěl zevnějšek a vystupování – jako pozlátko šťastného manželství. Měla jsem vypadat dobře a usmívat se, ale v žádném případě jsem ho nesměla zastínit.“

Projel mnou náhlý záchvěv vzteku. Přitiskl jsem jí rty na temeno a stiskl rameno.

„Vy, Fee, nemůžete být nikdy zapomenutelná. Možná jsem vás nepoznal okamžitě, ale když potom ano, hned jsem si vzpomněl na to, jak nádherná jste mi tehdy přišla a že jste – na všechny možné způsoby, a aniž byste se vůbec snažila – toho kreténa zastínila. Byla jste prostá dokonalost, která seděla vedle nějakého pitomce.“

Zvedla ke mně hlavu. Zelené oči se jí ve slabém světle leskly. „Díky, Haltone. To je asi ta nejhezčí věc, jakou mi kdy kdo řekl.“

Znovu jsem ji políbil na hlavu a položil na ni tvář, protože už jsem nedokázal říct nic dalšího. Film jsme sledovali v tichosti a brzy jsem cítil, že Fee vedle mě nějak těžkne, a chvilku potom už spala. Dýchala zhluboka a stejnoměrně, ale brzy začala vydávat ty nejdivnější zvuky, jaké jsem kdy slyšel. Bylo to jako něco mezi mlaskáním a předením. Už jsem to slyšel v knihovně, ale zblízka to bylo ještě podivnější. Něco mi to připomnělo, ale nemohl jsem to nikam zařadit. Stejně mě to pobavilo, ale potlačil jsem smích a ztišil hlasitost, aby se neprobudila leknutím. Zaklonil jsem hlavu a opřel si ji. Ještě chvíli tam s ní posedím, potom ji probudím a půjdu spát. Možná mám tělo unavené natolik, že si dnes vyžádá několik hodin odpočinku. Byla by to příjemná změna.

Něco mě zalechtalo na nose, a tak jsem zvedl ruku, abych to otřel, ale už to bylo pryč. Zato jsem blízko obličeje slyšel nějaký divný zvuk a tělo jsem měl teplé a zmáčkuté, jako by mě někdo tlačil dolů. Pootevřel jsem jedno oko, abych zjistil, co se děje, a šokovaně jsem zjistil, že ležím na pohovce.

A vedle mě, pevně sevřená v mém náručí, tvrdě spala Fee. Zamrkal jsem, abych se ujistil, že se mi to nezdá, ale byla tam a bylo to skutečné. Opatrně, abych ji nevyrušil, jsem se podíval na hodinky. Skoro sedm ráno. Nějakým zázrakem se mi podařilo spát víc než devět hodin. Ani jsem si nedokázal vzpomenout, kdy se mi to přihodilo naposledy.

Ale jak se to stalo? To poslední, na co jsem si vzpomínal, bylo, jak vedle mě Fee usnula. Já jsem zavřel oči a nejspíš jsem musel usnout také. Potom jsme se museli všelijak kroutit a stáčet, dokud jsme neskončili vleže a neprospali celou noc. Televize pořád hrála, zvuk byl ztišený, lampa na stolku svítila a v místnosti bylo šero. Sklouzl jsem pohledem dolů a překvapeně jsem zjistil, jak pevně jsme propletení. Naše těla se k sobě tiskla, já jsem měl jednu nohu ovinutou kolem její, ona zase měla chodidla na mém lýtku. Naše hrudníky v podstatě splývaly. Hlavu mi

tiskla ke krku a v ruce jsem svíral její vlasy. Můj penis byl také vzhůru a tlačil jí do boku v naději, že se dostane blíž. Rozhodl jsem se tuto skutečnost ignorovat a soustředit se na to důležitější, co mi momentálně vrtalo hlavou.

Spal jsem s ní celou noc, ani jednou jsem se neprobudil. Byla to nejdelší doba, jakou jsem naspal za celé měsíce, možná i roky. Cítil jsem se odpočatý a omlazený. Připadal jsem si jako největší frajer na světě.

No to mě poser!

Fee prudce otevřela oči a já si uvědomil, že jsem to řekl nahlas a probudil ji. Podívala se na mě a já jsem v těch jejích živých a zelených očích viděl šok.

„Co-co to děláte?“

„No... spím?“

„Proč jste v mé posteli?“

„Nejsem. Ani jeden z nás není v posteli. Usnuli jsme na pohovce.“

„Spolu?“ vypískla. „Jako celou noc?“

„Celou noc.“ Protáhl jsem se a už jsem cítil účinek příliš měkké pohovky. Bohužel jsem si ji tím přitáhl ještě blíž a ona poznala, jak přesně vzhůru jsem. Celý.

Vyhrabala se do sedu a pryč ode mě. Vlasy měla rozčuchané, bezpochyby od toho, jak jsem v nich měl celou noc zabořené prsty. Na tváři měla otlačený můj svetr a vypadalo to, že začíná panikařit. Zvedl jsem ruce.

„Jenom klid, Fee. Nic se nestalo. Usnuli jsme.“

„Vy to nechápete,“ vrtěla hlavou.

Také jsem se zvedl do sedu. „Co nechápu? Není důvod se kvůli něčemu vzrušovat. Bylo to naprosto nevinné.“

Většinou. Péro, které mi tlačilo na zip kalhot, pro to mělo jiné slovo.

„Já nikdy nespím celou noc,“ zašeptala a podívala se mi do očí. „Už celé roky. Obvykle jsem vzhůru a chodím po pokoji – nebo sebou melu a převaluju se.“

A zase mě napadala jen ta čtyři slova.

No to mě poser!

Kapitola 10

Halton

Po mém posledním zaklení Fee sklouzla z pohovky a pospíchala chodbou do pokoje pro hosty. O několik okamžiků později jsem slyšel zvuky zavíraných dveří v koupelně a puštěné sprchy.

Vydal jsem se opačným směrem ke svému pokoji a hlavní koupelně, kde jsem pustil sprchu, aby se prohřála, než do ní vejdu. Teplá voda mi dělala dobře na ramena. Z té nezvyklé polohy, ve které jsem spal, jsem byl ztuhlý, ale mysl jsem měl bdělou a hlavu vyčištěnou. Horká voda mi pomůže uvolnit ztuhlé svaly.

Přešel jsem si rukou po těle, až se mi mimoděk ovinula kolem ptáka. Kousl jsem se do rtu, abych nesténal nahlas, zatímco jsem se hladil. Hlavou se mi míhaly nejrůznější obrázky a já jsem proti nim přestal bojovat.

Smějící se Fee. Škádlicí mě. To, jak vypadala dnes ráno s rozcuchanými vlasy a vytřeštěnými očima. Jaké to bylo, když se ke mně tulila. Opřel jsem si hlavu o předloktí, a jak nade mnou představivost začala pomalu získávat nadvládu, ruka se pohybovala čím dál rychleji. Fee pod mnou, sténající mé jméno. Její rty kolem mého ptáka. Jak mě její kundička svírá, když ho do ní strkám. Rychle jsem se udělal a v dlouhých dávkách se vystříkal na šedé dlaždice. Hlava se mi zatočila, a zatímco jsem se snažil popadnout dech, klesla mi až na paži. Sáhl jsem po mýdle, a zatímco se mi hlavou proháněly myšlenky, mechanicky jsem se umýval naučenými pohyby. Proč jsem usnul? Protože jsem byl tak vyčerpaný, že to mé tělo nakonec vzdalo? Nebo to mělo něco do činění s Fee? Je to možné? Myslel jsem na její zpověď. Nikdy jsem se nesetkal s někým, kdo by měl se spaním stejný problém jako já. Musel jsem si ale přiznat, že jsem o nedostatku spánku s někým mluvil jen zřídka. Fee tím trpěla také. Ale společně jsme usnuli. Potřeboval jsem vědět víc. Musel jsem si s ní promluvit.

Rozhodně jsem zastavil sprchu a v hlavě se mi ozývala ta druhá otázka.

Proč na Fee musím pořád tak myslet?

S přimhouřenými očima jsem studoval Fee, sedící u ostrůvku vedle mě. Když jsem přišel do kuchyně, měla kávu připravenou a tiše si četla v tabletu. Čekal na mě i bagel, a když jsem zamumlal poděkování, sedl jsem si, dal se do jídla a zapíjel ho kávou.

Vypadala klidná, ty bledé stíny pod očima se vytrácely. Když jsem se předtím podíval do zrcadla,

samotného mě šokovalo, že i můj trvale vyčerpaný vzhled ve tváři tolik nebije do očí. Jeden dobrý celonoční spánek vymazal spoustu hlubokých kruhů.

Odkašlal jsem si. „Nikdy jsem se žádnou ženou nespál.“

Zvedla ke mně oči a viděl jsem v nich tančit plamínky. Zavřela tablet a zvedla svou kávu.

„Myslím, že oba víme, že je to lež, advokáte. Nechcete to přeformulovat?“

Zasmál jsem se. „Myslím to doslova. Za celý život jsem nikdy nespál vedle jiné osoby.“

„Aha,“ zamračila se. „Takže žádné, ehm, návštěvy s přespáním?“

„Nikdy.“

„Ani v dětství? Žádné přespávačky? Táboření, kde jste bydleli ve stanech po dvou?“

„Nikdy.“

„Aha.“

„Jak dlouho máte potíže se spánkem?“

Dopila kávu a vstala, aby si nalila ještě jeden hrnek. Zvedla konvičku a současně i jedno obočí v němé otázce, a tak jsem napřáhl svůj hrnek a čekal, až ho doplní.

„Asi před pěti lety jsem začala mít problémy s usínáním a potom s udržením spánku. Házela jsem sebou a vrtěla se. Scotta to přivádělo k šílenství a velice hlasitě dával najevo, jak moc mu to vadí. Takže když jsem se probudila, vstala jsem a šla dolů, abych ho nerušila. Nakonec mi navrhl, abych se přestěhovala do pokoje pro hosty, protože mu vadilo i to, jak jsem vstávala z postele.“

Zvedl jsem ruku. „Takže jste celou tu dobu spali v oddělených místnostech?“

„Ano. Snažila jsem se vrátit, ale on trval na tom, že to tak je pro něj lepší – že musí mít ostrou mysl. Navnadil mě na noční návštěvy, k těm ale samozřejmě nikdy nedošlo.“ Zvedla jedno rameno. „Upřímně řečeno to tak bylo jednodušší. Každou noc s sebou do postele přinášel tolik hněvu, že si myslím, že ve mně něco spustil a já jsem pak byla napjatá. Ze spaní mluvil a hodně nadával a taky sebou hodně mlátil. Vždycky jsem měla strach, že mě pokope. A tak, když jsem nemohla spát, mohla jsem si číst nebo se procházet.“

„Mluvila jste o tom s někým?“

„Šla jsem k doktorovi, ale kromě toho, že mě zdrogoval na maximum, nepomáhalo nic. Navrhl mi terapeuta, ale Scott odmítl, tak jsem to vzdala a přijala to. Zdřímala jsem si přes den a trochu spala v noci...“ hlas se jí vytratil a znovu se posadila vedle mě. „Ale včera v noci to byla první noc po bůhvíkolika letech, kdy jsem nepřerušeně spala devět hodin. Už jsem zapomněla, jaké to je cítit se odpočatě.“

„Já vím, je to úžasné.“ Odmlčel jsem se. „Před pěti lety – takže se to shoduje s dobou, kdy se vám začalo rozpadat manželství.“

Odmlčela se, přemýšlela a pak přikývla. „Ano, máte pravdu. Nějaké problémy jsme měli už předtím, ale pak to rychle začalo jít z kopce. Nikdy jsem nebyla žádný velký spáček, ale čím horší to bylo, tím hůř se mi spalo. Oddělené pokoje byly dalším krokem. Nikdy jsem si to nedala dohromady.“

Zhluboka jsem se napil a nechal ten silný nápoj přeběhnout po chuťových pohárcích.

„A co vy?“ zeptala se. „Jak dlouho máte potíže se spaním vy?“

Ztuhl jsem. „Většinu života.“

Netlačila. „Aha. Muselo to být těžké.“

Pokrčil jsem rameny.

Chvilku se na mě dívala a pak promluvila.

„Víte, že součástí přátelství je sdílení, Haltone. Právě jsme spolu spali, což je docela intimní věc.“

Naklonila hlavu. „Žádal jste ode mě upřímnost a já vás teď prosím o totéž. Mluvte se mnou.“

Přešel jsem si rukou po tváři, protože jsem věděl, že toho nenechá. „Matka,“ řekl jsem krátce.

„Když se rodiče rozvedli, vzala si mě, ale nebyla způsobilá k tomu být rodičem. Měla vážné problémy s duševním zdravím, ale odmítala brát léky. Nikdy jsem nevěděl, co se stane příště, a vždycky jsem byl v defenzivě. Vždycky jsem musel být připravený na další pád, další vrchol nebo další vlnu deprese. Nemohla spát a nutila mě být vzhůru, abych jí dělal společnost. Když zrovna byla na dně, měl jsem takový strach, že jsem nemohl spát, protože jsem ji musel hlídat.“

Vstal jsem od ostrůvku a začal přecházet po místnosti. „Otec se mě snažil získat do péče, ale matka se vždycky nějak dokázala dát dohromady natolik, aby vyhrála. Byl jsem dítě, a tehdy se děti nikdo neptal, co chtějí. Otcové tehdy chtěli plnou péči jenom vzácně. Byl jsem rozpolcený mezi tím, že jsem chtěl vést normální život, a pocitem viny kvůli opuštění matky. Byla mistrovskou manipulátorkou a přesně věděla, jak ve mně vyvolat takový pocit viny, abych zůstal. Pořád dokola něco slibovala – a všechny sliby pokaždé porušila. Ani obecně nebyla hodný člověk, takže mé dětství bylo chaotické a strašné. Otec to nakonec vzdal a odešel, protože už se na to nemohl dívat. Nevládl pocit viny a začal pít. Umřel zbytečně brzo a nechal mě s ní samotného.“

„Ach, Haltone!“

„Tohle je to, co dělá láska, Fee. Ničí. Aspoň tohle udělala mně. Oba rodiče tvrdili, že mě milují, a přitom já jsem byl ten, kdo nejvíc trpěl zanedbáváním – a to všechno ve jménu lásky. Nikdy jsem neměl domov ani bezpečí. Abych přežil, musel jsem bojovat zuby nehty.“

„A vaše maminka zemřela?“

„Ne, ještě pořád kope. Žije někde na západě. Občas jsme v kontaktu přes e-mail. Když bere léky, píše celkem normálně a někdy mám pocit, že to, co napsala, by ve skutečnosti mohlo znamenat i omluvu, ta by ale přišla hodně pozdě. Když prášky nebere, její maily hned mažu, protože mě ráda obviňuje z toho, že selhalo její manželství a ze svého zdravotního stavu. Je smutné, že těch zpráv víc smažu, než přečtu. Obvykle to poznám podle prvního řádku. Ve všech mailech ovšem žádá o peníze. Nikdy nepíše o návštěvě nebo telefonátu. Jenom o penězích.“ Zvedl jsem prsty do uvozovek. „Přinejmenším ty jí *dlužím*.“

Zastavil jsem se před Fee a šokovaně jsem si uvědomil, že má oči zalité slzami. *Proč pláče?*

„Lásku dítěte využila pro své vlastní sobecké potřeby, Fee. Vysála mého otce a potom totéž udělala mně. Deformovala to, jaká by láska měla být, až jsem z ní znal jenom to, co chtěla ona. Z

jejího područí jsem se vymanil, když mi bylo šestnáct, ale to už bylo pozdě. Už jsem byl pokroucený a poznamenaný. Od chvíle, kdy jsem opustil její stín, jsem žil jenom pro jednu jedinou osobu – pro sebe.“

„Ale bojujete za děti,“ trvala na svém. „Za ostatní.“

Zamračil jsem se. „Nejsem hodný člověk, Fee. Ten můj boj za ostatní je tak trochu mé vykoupení,“ přiznal jsem se. „Nedokážu milovat. Nedokážu se vázat. Kromě své advokátní praxe nejsem produktivním členem společnosti.“

„Máte pocit, že je to vaše jediné vykoupení. Bojovat za ostatní?“

„Ano.“

Zlostným gestem si otřela slzy z tváří. „To se pletete. Nevidíte se jasně. Chcete na sobě vidět jenom negativní stránky.“

„Proč vy trváte na tom, že vidíte to dobré?“ opáčil jsem, abych ji zahnal do defenzivy. Protože mě vychovávala matka, celé dětství jsem musel všechny pocity držet pod zámek, aby nevypluly na povrch. Proč mi teď záleželo na Feeině názoru, jsem nechápal, ale jestli jsem věděl jedinou věc, tak to bylo to, že mi na něm záleží. Záleželo mi na něm hodně. Měl jsem pocit, jako by můj život visel na vlásku a čekalo se jen na její slova.

„Protože vy sám to nedokážete. Tak to udělám pro vás, protože vy to samé děláte pro mě.“

Ta slova ještě ani nevypustila z úst a už jsem ji políbil. Strhl jsem si ji pevně k hrudi a sevřel její mokré vlasy v pěsti. Na tom polibku nebylo nic něžného, nic sladkého ani milujícího. Jenom zlost a vášeň. Frustrace a zmatek.

A pak už to tam nebylo.

Fee mi ovinula paže kolem krku a přitiskla mě k sobě. Když mi projížděla vlasy prsty, její doteky byly něžné. Nechala se mnou ovládat, mým náročným a tvrdým jazykem, a celou dobu se mi poddávala. Začal jsem být něžnější, hladil jsem ji po šíji a držel jí hlavu v dlaních. Laskal jsem její jazyk svým, čímž jsem si vysloužil tiché zasténání hluboko z hrdla. Prozkoumával jsem ji, objevoval její sladkost a liboval si v tom, jak chutná. To objevování nějakou dobu trvalo a úplně jsem se v ní ztratil, dokud jsem nebyl s řevem vržen zpátky do reality, jak mi zazvonil telefon a jeho zvuk se ještě odrazil od žulové desky stolu. Ustoupil jsem a setkal se s jejíma doširoka otevřenýma očima, samým překvapením jasně a živě zelenýma. V pro mě neznámém a něžném gestu jsem vzal její tvář do dlaně a přitiskl svá ústa k jejím.

„Děkuji ti.“

Usmála se a přikryla mi rukou moji. „Nápodobně!“

Vyklouzla a já jsem sáhl po telefonu. Byl jsem naprosto v šoku ze svého chování, neschopnosti se ovládat i z toho, jak moc jsem si přál, aby nás ten zatracený mobil nepřerušil.

Byl jsem zmatenější než kdy jindy.

Den jsem strávil s Fee, a když se mi podařilo nemyslet na všechny ten zmatek, poprvé za hodně dlouhou dobu jsem si volný čas užíval. Trvala na tom, že Jayovi koupíme dárek, a jeho reakce na knihu o dinosaurech, kterou vybrala, se nedá popsat jinak než naprosté nadšení. Posadil se vedle

ní, ukazoval jí všechny své oblíbené tvory a vyjmenovával jejich charakteristické vlastnosti a zvyky. Naslouchala každému jeho slovu, ptala se na různé věci a pobízela ho k hovoru. Měla v sobě zvláštní vlastnost. Přinutila mě přiznat věci, které jsem nikomu jinému nikdy neřekl. Všechno, co dělala, mi přišlo fascinující a bylo těžké na ni pořád nezápat. Naštěstí byl slunečný podzimní den a party probíhala na terase, takže jsem své tajemství mohl skrýt za brýlemi. Všiml jsem si na ní všeho. Toho, jak mluvila. Toho, jak si rukou odhrnula vlasy z obličeje, jen aby tutéž akci zopakovala, až jí ty dlouhé vlny spadly přes rameno. Ke všem, s kým se potkala, byla vřelá a laskavá, třásla jim rukama a opakovala jejich jména. Smích měla lehký a ženský, a když jsme byli na návštěvě, ozýval se často. Když mluvila, pomáhala si gestikulací rukama. Byla sice malého vzrůstu, ale držela hlavu vzhůru a působila přímo magneticky.

Jak to, že Scott Hutchings tohle všechno na své ženě neviděl? Na co sakra myslel, že ji nechal jít? Trochu jsem se bál, že to po našem polibku mezi námi bude trapné, ale ona se tvářila, jako by se nic nestalo, a chovala se ke mně stejně jako vždycky. Mé ego by to jindy bralo jako ránu, jenomže jsem ji více než jednou přistihl, jak mi zírá na ústa. Vždycky jsem se musel otočit, aby neviděla můj úsměv. Zdálo se, že byla fascinovaná stejně jako já.

Měl jsem dojem, že ta naše fascinace povede k určitým komplikacím, a snažil jsem se rozhodnout, jak silně s tím dokážu bojovat.

„Takže ta Fee... Řekl jsi, že je to kamarádka?“ Připojil se ke mně na terase Carl.

„A klientka. A momentálně mi dělá i záskok v kanceláři,“ zasmál jsem se. „Od všeho trochu.“

„Je hrozně milá.“

„Momentálně to má těžké a je sama. Myslel jsem, že by se jí mezi lidmi mohlo líbit. Neřekl bych, že když je celý týden v kanceláři s takovým mrzoutem, jako jsem já, že by se to dalo chápat jako zábava.“

„Ale když jsi s ní, tak mrzout nejsi.“

Nějak se mi nedostávalo slov, což se mi dělo čím dál častěji, když lidé přivedli řeč na Fee.

Uznával jsem však, že má pravdu. Být v její přítomnosti mrzutý bylo nemožné. Muselo se s ní zacházet opatrně. Zasloužila si to.

„Jsem si jistý, že ona by ti řekla něco jiného. Já se prostě o své klienty rád starám – což je taky důvod, proč jsem tady,“ řekl jsem výmluvně.

Carl mě poplácal po rameni. „Jo, chápu,“ a se smíchem odcházel. „Tohle bude ještě legrace!“ Nechápat jsem hleděl na jeho vzdalující se záda.

Co to sakra mele?

Fee vstala a vzala s sebou tablet a prázdnou sklenici. Celý večer byla zticha a četla si, zatímco já jsem měl plno práce s nějakými poznámkami k případu. Sledoval jsem její pohyb očima, ale nic jsem neříkal.

Když se zastavila u dveří z obývacího pokoje, zatajil jsem dech. „Dobrou noc.“

Celým tělem mi projela vlna zklamání, ale přikývl jsem. „Dobrou, Fee.“

Slyšel jsem ji zavírat dveře a nechal jsem hlavu klesnout na opěradlo pohovky. Co jsem čekal? Že se mě zeptá, jestli by se mnou nemohla znovu spát? Nebo že ze sebe shodí šaty a řekne mi, abych ji ošukal?

Včerejší noc byla jen jednorázová záležitost. Ten dnešní polibek byl výlevem emocí, které jsme oba zažívali kvůli nadcházejícímu soudu, nic jiného to nebylo.

A tak to bylo i lepší.

A možná to pochopilo i mé tělo. Kvalitní spánek v noci udělal zázraky s mou myslí a s dobitím energie. Jestli budu spát i dnes v noci, možná bych tu kletbu nespavosti mohl překonat jednou provždy.

Až na to, že jsem už o pár hodin později věděl, že jsem se mýlil. V posteli to příjemné nebylo. Nedokázal jsem se uklidnit. Něco bylo špatně a já jsem nedokázal zjistit, co to je.

Vtom mou pozornost upoutal nějaký hluk, a tak jsem se okamžitě posadil. Slyšel jsem tlumené zvuky kroků a pouštění vody. Odhrnul jsem přikrývku, otevřel dveře a vešel do kuchyně. Fee stála u dřezu a pila vodu ze sklenice. Podívala se na mě a i v polotmě jsem viděl, že její zelené oči jsou ustarané a zasmušilé.

„Nemůžeš spát?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

„Ani já.“

„Měla jsem žízeň. Myslela jsem, že potřebuju sklenici vody.“

„Myslím, že vím, co potřebuješ.“

„Ano?“

Natáhl jsem ruku. „Pojď ke mně.“

Odložila sklenici a přišla ke mně. Byla důvěřivá a sladká, v obavách se kousala do rtu a váhala, ale přišla. Vytáhl jsem ji z kuchyně do svého pokoje. Zvedl jsem přikrývku a naznačil, aby si lehla. „Já nemůžu...“

„Jenom spát, Fee. Musím zjistit, jestli to byla náhoda.“ Odmlčel jsem se. „Nebo jestli ty jsi ten rozdíl.“

„A co když jsem?“ Hlas měla ve tmě naprosto klidný.

Na tuto otázku jsem odpověď neměl. „Prosím.“

Vklouzla do postele a já za ní. Připadalo mi přirozené se k ní přitulit a vzít ji do náručí. Její hlava mi perfektně zapadla pod bradu a v její blízkosti jsem cítil jen vůni květin. Celé tělo se mi uvolnilo. Fee vzdychla a přitulila se blíž. Přitiskl jsem ji k sobě ještě pevněji a už jsem cítil, jak se mě zmocňuje spánek.

„Díky,“ zamumlal jsem.

Jenomže ona už byla tuhá a začala vydávat ty legrační tiché zvuky, až jsem se musel usmát. Byly tím posledním, co jsem slyšel. Spánek zavelel a já jsem mu podlehl.

V úterý ráno jsem byl vzhůru brzy, odpočínutý a připravený na týden před sebou. Hladina energie se zvýšila a byl jsem připraven jít do boje. Vzal jsem si šálek kávy a počkal na Fee v obývacím pokoji. Přišla krátce nato a vypadala hezky. Měla vlasy vyčesané nahoru a kolem nohou jí vířily jednoduché šaty.

„Určitě tam mám jet s tebou? Co když Scott...“

Zavrtěl jsem hlavou a přerušil ji. „Tady tě hledat nebude. Kromě toho jsou okna v mercedesu zatmavená. I kdyby se díval, nemohl by poznat, jestli jsi to ty.“

Vzala si kabelku a já jsem vykročil ke dveřím, ale po jejích dalších slovech jsem se zastavil jako přimrazený. „Myslíš si, že jsem děvka?“

Otočil jsem se a šokovaně na ni civěl. Fee si tiskla kabelku k hrudi a svírala ji tak pevně, až jí klouby zbělely.

„Proč se mě na tohle ptáš?“

„Protože jsem pořád ještě vdaná, ale jsem tady s tebou, ve tvém bytě. Ve tvé posteli. Líbali jsme se.“

Vrátil jsem se ode dveří a vzal jí kabelku. Hodil jsem ji na pohovku a sevřel její ruce ve svých. Sklonil jsem hlavu a políbil jsem ji na klouby. „Mrzí mě, jestli to tak cítíš, Fee. Já to tak vůbec nevidím.“

„A jak tedy?“

Tu zatoulanou kadeř, která ji vždycky trápila, jsem jí zastrčil za ucho. „Nevím,“ odpověděl jsem upřímně. „Říkal jsem si, že jsem tě sem přivedl, protože jsi má klientka a musel jsem ti pomoci. Ale pravda je, že jsem tě sem přivést chtěl. Chtěl jsem s tebou strávit trochu času.“

„Proč?“

Řekl jsem jí to upřímně, protože jsem to tak vždycky chtěl i po ní. „Protože když jsi nablízku, Fee, cítím se jako lepší člověk.“

„Ale!“

„To s tím spaním nechápu. Jediné, co vím, je, že jsem toho za poslední tři noci naspal víc než za posledních šest měsíců. Když tě mám vedle sebe, je to jako nějaké pozvání ke spánku. Svět kolem mě zmizí a já se můžu uvolnit.“ Objal jsem ji rukou kolem pasu. „Nic špatného neděláš, Fee, spíš mi pomáháš.“

„A ten polibek?“ zašeptala.

„Přesně to to bylo. Jeden polibek. Pusť to z hlavy. Tu hranici už znovu nepřekročím, to ti slibuju.“

„Jak to budeme dělat?“

Poodstoupil jsem a zahleděl se na ni. Včerejšek jsme strávili spolu tím, že jsme prostě nedělali nic. Ona si četla a vařila. Já jsem pracoval a jedl. Využili jsme toho, že přšelo, a dívali jsme se na film, až jsme si nakonec zdřímlí na pohovce a zase jsme se probudili navzájem propletení. Ani jsem si nemohl vzpomenout, kdy jsem si naposledy zdříml. Na ten pocit, s jakým jsem se probouzel vedle ní, jsem si nevzpomínal vůbec. Ten její ospalý úsměv mi něco rozžehl v hrudi, a

tak jsem jí jen zlehka přitiskl rty na temeno, ale hned jsem se s lítostí odtáhl, než bych udělal něco víc.

Pravdou bylo to, že jsem ji chtěl. Chtěl jsem s ní ležet v posteli a dělat mnohem víc, než s ní jenom spát. Chtěl jsem se do ní zabořit – poznat, jaká je při orgasmu – a slyšet, jak její hlas vášnivě volá mé jméno. Ale dokonce ani já jsem nebyl dost velký kretén na to, abych jí to udělal. Nebyl jsem pro ni vhodný muž. Zasloužila si někoho, kdo by splnil její sny, kdo by se s ní oženil a dal jí život plný lásky. Tohle bylo to, co chtěla a co si zasloužila.

Jenomže jsem byl dost velký kretén na to, abych si vzal to, co mohla dát ona mně – pár okamžiků pocitu, že jsem lepší člověk, a pár hodin nerušeného spánku. Musel jsem s tím ale přestat a musel jsem být ten, kdo to zastaví.

„Budeme přesně tím, čím jsme byli. Ty jsi má klientka a asistentka, nic víc, Fee,“ řekl jsem laskavým hlasem. „Znáš mé hranice. Teď budu velice tvrdě pracovat na tom, abych tvůj rozvod rychle dovedl do konce a abych ti v rámci vyrovnání vyjednal všechno, co si zasloužíš. A ty si potom půjdeš najít vlastní život.“

Všiml jsem si v její tváři záblesku bolesti, hned ale napřímila ramena. „A co ty?“

Pokrčil jsem rameny a ještě o kousek poodstoupil. „Já budu pokračovat tak jako předtím. Můj život je nastavený, Fee. Byl nastavený dávno předtím, než jsem tě potkal.“

„Lidi se můžou změnit.“

„Když chtějí.“

Zavrtěla hlavou. „Ale ty ses ani nesnažil.“

„Protože už vím, že bych to zkazil. To jsem prostě já, jsem takový.“ Nasál jsem plné plíce vzduchu a už jsem cítil bolest, kterou má slova způsobí.

„A protože zítra už budeš mít vlastní byt, měla bys dnes spát ve svém pokoji, Fee. Myslím, že by to bylo nejlepší pro nás oba.“

„Jinými slovy nemíchat naše světy. Takže znovu vytyčíme hranice, Haltone?“

Nemohl jsem jí říct, jak zmatený už jsem byl nebo jak jsem se děsil faktu, že se zase vrátím k tomu přinejlepším trhanému spánku. Měl jsem pocit, že když ji nebudu mít vedle sebe, bude se mi odpočinek vyhýbat ještě víc než předtím.

„Ano,“ odpověděl jsem.

Vzala kabelku a zamířila ke dveřím. Šel jsem těsně za ní a strašně jsem nenáviděl to, že jsem jí ublížil, ale zároveň jsem věděl, že s tím nemůžu nic dělat.

Kapitola 11

Halton

I když mám dlouhé víkendy rád, přišlo mi, že ten jeden den navíc, kdy bylo zavřeno, v lidech vyvolal paniku. V kanceláři byl celý den blázelec – samé telefonáty, e-maily, schůzky. K soudu jsem nemusel až do čtvrtka.

Víc než jednou jsem slyšel Fee, jak někomu laskavým hlasem vysvětluje, že v tomto okamžiku nové klienty nepřijímám, a nabízí jim jména ze seznamu, který jsem jí dal. Kolem jedné vešla do kanceláře a na roh stolu mi položila sáček. Obrátila se k odchodu, ale když jsem na ni zavolal, zastavila se.

„A co ty?“

Otočila se. „Já si u svého stolu dám sendvič.“

Zavrtěl jsem hlavou – pořád měla strach, aby něco „nepřekročila“. Já jsem měl naše společné obědy v kanceláři rád. Vlastně se staly vrcholem mého dne.

„Přines si to sem a přepni telefon na záznamník.“

Přišla i se sendvičem, posadila se a zkrřížila nohy. „Nějaký problém?“

Zakousl jsem se do tlustého sendviče s rostbífem, který objednala z lahůdkářství na rohu. Před odpovědí jsem žvýkal a polkl.

„Ne, jenom jsem si chtěl popovídat. Dnes je to náročné.“

„To jo,“ zamumlala.

„Volal mi René. Trval na tom, že v pátek na chvíli přijde. Má vycházky.“

„Dobře.“

Při jídle bylo ticho. Nebo spíš když jsem jedl já. Fee svůj sendvič jenom tak oždibovala, a když jsem já snědl ten svůj, ona v sobě měla sotva polovinu. Sbalil jsem papír a hodil ho do koše.

„Reného návrat nic neznamená, Fee. Ty tady pořád máš své místo.“

„Už jsi někdy přemýšlel o tom, že bys měl partnera?“ zeptala se. „Máš dost práce na to, abys naplno zaměstnal dva nebo tři lidi.“

Napil jsem se koly, jejíž chlad trochu zmírnil to lehké pálení křenu ze sendviče, který jsem zhltl.

„Vlastně ani ne.“

„Proč ne?“

Pokrčil jsem rameny. „Nechci mít takovou tu typickou praxi, která zastupuje bohaté parchanty a

dělá jenom rozvody.“

„Copak to není to, co děláš pro mě?“

Pozorně jsem se na ni zahleděl. „Já si nemyslím, že by tvůj případ byl obvyklý, nebo že bys byla parchant.“

To ignorovala. „Dokonce i parchanti si zaslouží slušného advokáta. Být upřímný nebo slušný není jenom výsada chudých.“

„To je mi jasné.“

„S jedním člověkem navíc bys toho mohl dosáhnout víc. I tak by sis pořád mohl případy vybírat, ale udělal bys toho víc.“

„Pak by ještě byla problémem důvěra. Myslím, že mít partnera by vyžadovalo velkou důvěru.“
Znovu si zabalila sendvič. „To jo. A ty věříš jenom pár lidem.“

Přimhouřil jsem oči, protože jsem zachytil ten rozhořčený podtón v hlase. „Velice málo.“

Vstala. „Někdy musíš důvěru nabídnout, abys důvěru získal, Haltone.“ Vykročila ke dveřím a já jsem byl na nohou a pospíchal k ní, dřív než jsem si to stačil promyslet. Chytil jsem ji za loket a otočil ji k sobě.

„Hej! Ale já ti věřím!“

Snažila se mě setřást, ale já jsem ji odmítal pustit. „Kdybych ti nevěřil, nebyla bys tady a nepracovala bys pro mě. A nenechal bych tě bydlet ve svém bytě.“

Zavřela oči a vydechla. „To vím. Myslela jsem tím jenom to, že potřebuješ pomoci. Existuje spousta případů, které bys mohl vzít a kterým bys věřil, kdybys měl někdo jiného, kdo by s tebou pracoval.“

Samozřejmě tím myslela víc, ale nechal jsem to být. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi po smyslu jejích slov chce pátrat zrovna teď. Otevřel jsem pusku, vtom ale zazvonil můj soukromý telefon a ten moment byl pryč. Ustoupil jsem a usmál se.

„Budu nad tím přemýšlet. Až půjdeš, zavři za sebou dveře, prosím.“

Prošla kolem mě a zavřela za sebou. Vzal jsem telefon a už jsem věděl, kdo je na druhém konci. Na tento telefonát jsem čekal celý den, ale nechtěl jsem, aby to slyšela Fee.

„Pane Smithersi, tady je Jonas Peters z firmy Peters, Down & Hadley. Zastupuji Scotta Hutchingse.“

Byl jsem zvědavý, koho si vybere. Byla to další firma, kterou jsem pohrdal. Takoví ti, kteří klienty loví na úrazovkách, používají pochybné praktiky a zařizují nechutné rozvody. To, že si je Hutchings vybral, aby ho zastupovali, mě vůbec nepřekvapilo. Jeho vlastní firma to dělat nemohla. Mohlo by dojít ke střetu zájmů, protože součástí vypořádání by mohla být firma samotná.

Peters, Down & Hadley měli přesně stejné zábrany jako Scott – jinými slovy: žádné, takže pro něj byli přirozenou volbou. Naštěstí jsem mnohem chytřejší než kterýkoli právník v jejich firmě. Scott prostě tento fakt dosud nepřijal.

„Čekal jsem na váš hovor.“

„Rád bych si domluvil schůzku. Můj klient by chtěl, aby se věci pohnuly a aby to pro všechny zúčastněné strany bylo co nejjednodušší. Doufá, že bychom to všechno mohli urovnat mezi sebou a nezatahovat do toho soudy.“

Než jsem odpověděl, napočítal jsem do deseti.

„To je od něj nesmírně ohleduplné,“ odpověděl jsem s evidentním sarkasmem v hlase. „Myslel na to, jak to usnadnit mé klientce, když ji minulý pátek obtěžoval v pronajatém ubytování a přinutil ji tím najít si jiné místo?“

„Svých činů lituje. Jeho jedinou obranou bylo to, že se rozrušil, když uviděl ty rozvodové papíry. Opil se a provedl špatné rozhodnutí. Tohle snad známe všichni, že, Hale? Myslím jako, že to byla rána pro jeho ego. Chlapská záležitost.“

Zamrkal jsem a nevěděl jsem, jestli to ten kretén myslí vážně nebo ne. Opravdu na mě zkoušel kecy typu: „*No tak, je to chlapská záležitost, to přece znáš.*“

„Jeho ego,“ opakoval jsem.

„Ano.“

„Takže, jestli tohle byla rána pro jeho ego, tak mi řekněte, co si myslel, že se stane, když mou klientku vykopl z rodinného domu, vzal jí jediný dopravní prostředek, zrušil jí kreditní karty a přístup k jejich bankovnímu účtu a vysadil ji u hotelu jako nějakou druhořadou šlapku, se zamáváním a ‚měj se‘? To si myslel, že si dají pár drinků a všechno si mezi sebou vyřeší?“

Chvilí bylo ticho.

„Nějaké peníze jí dal.“

„I tady odkazuju na svůj komentář s druhořadou šlapkou. Dvacet tisíc po skoro deseti letech manželství? Jonasi, oba víme, že to v Torontu nepokryje ani zálohu na pronájem bytu. Tohle váš klient udělal špatně.“

„Svých činů lituje.“

„Až s ním skončím, bude litovat ještě mnohem víc.“

Nastala další pauza.

„Rádi bychom se sešli co nejdřív, abychom mohli začít.“

Ve světě zákona má čas úplně jiný význam. Naléhavé znamená, že se k tomu dostanu, až se mi to bude hodit. Co nejdříve by mohlo být někdy příští týden nebo příští měsíc. Když vám právník řekne, že se „vám okamžitě ozve“, dejte si kafe nebo možná sendvič, protože budete chvíli čekat.

Já jsem to ale chtěl udělat hned. Podíval jsem se do kalendáře a rozhodl jsem se věci rozpohybovat opravu rychle. „V pátek odpoledne ve čtyři hodiny. V mé kanceláři,“ vyštěkl jsem a zavěsil.

Já toho parchanta usmažím!

Poslal jsem rychlou zprávu Fee s tím, aby mi v pátek všechno od tří hodin dál přesunula na příští týden. Renému jsem poslal SMS a požádal ho, aby tady v pátek odpoledne byl. Potom jsem zvedl telefon a zavolaal Wyattovi.

Zvedl to po několika zazvoněních a byl roztržitý. V pozadí jsem slyšel, že hraje nějakou hru. Byl na těchhle kravinách závislý. Díky tomu, co dělal pro mě, měl dost peněz na to, aby mohl věnovat víc času hraní než skutečné práci. Když si k tomu přimyslíte pizzu a pivo, tak měl dokonalý život. Za normálních okolností mi to přišlo zábavné, ale momentálně mě to naštvalo. „Odlož ten ovladač a vypni tu posranou hru. Potřebuju tvoji pozornost.“

Nastalo ticho.

„Potřebuju všechno, co dokážeš najít na Scotta Hutchingse. Je to právník.“ Vychrlil jsem na něj všechny informace, které jsem znal.

„Chceš finance?“

„Chci všechno. Finance. Kde své peníze utrácí. Za koho je utrácí. Záznamy z jeho mobilu. Chci vědět, v kolik ráno vstává, kdy chodí srát a jak dlouho si honí ve sprše.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Myslím, že to je spíš práce pro soukromého vyšetřovatele než pro mě.“

„Sežeň mi všechno, co můžeš.“

„Dobře, budu na tom pracovat.“

„Udělej to rychle.“

„Jak rychle? Tohle potr...“

„Kurevsky rychle, nebo máš padáka. Už žádný zdržování, jasný?“

„Jasný.“

Zavěsil jsem.

Jak týden postupoval, moje nálada se zhoršovala.

V úterý večer byla Fee celou dobu ve svém pokoji a já jsem čekání na ni nakonec vzdal a šel spát. Celou noc jsem sebou mlel a převaloval se, nepodařila se mi ani jediná hodina spánku.

Vlastní postel mi připadala cizí a studená – nepohodlná.

Možná je čas na novou matraci. Budu se po ní muset podívat.

Ve středu ráno jsme oba vypadali unaveně, ale ani jeden z nás o tom nemluvil. Řekl jsem si, že až bude Fee bydlet ve svém, budu spát lépe. Že je to tím, že když mám ve svém vesmíru někoho jiného, ruší mě to. Že jsem zvyklý být sám. Pořád jsem si to opakoval. Až bude Fee pryč, můj svět se vrátí do normálu.

Ten smích v hlavě jsem ignoroval.

Ve středu odpoledne se v kanceláři stavil Aiden a předal Fee klíče od bytu. Když s ní mluvil, seděl na okraji jejího stolu. Z nějakého důvodu mi vadilo vidět jeho masivní tělo tyčit se nad ní.

Ještě víc mi vadilo, že se smála a mluvila s ním jako se starým kamarádem. Věděl jsem, že je šťastně ženatý. Věděl jsem, že je to příjemný chlapík a že to prostě je Aiden. Ale nelíbilo se mi to. Když jsem slyšel, jak jí nabízí, že ji do bytu odveze a ukáže jí to tam, ztratil jsem nervy.

Vyřítel jsem se z kanceláře a ignoroval, že v čekárně jsou klienti. „Díky, Aidene, já už to tady

převezmu. Bentley tě určitě potřebuje ve firmě. Můžeš jít. Děkuju, že jsi klíče přinesl osobně.“ Zamračeně vstal a zkřížil ruce na prsou. Ve srovnání s jeho ohromnou postavou jsem si připadal jako trpaslík, ale necouvl jsem. Se vším tím vztekem, který jsem cítil, jsem se mu zahleděl do očí. Přimhouřil oči, ale potom se najednou zazubil a zachechtal se, až mu obočí poskakovalo.

Ustoupil a plácl mě do obou ramen.

„Ale to je úžasné!“

„O čem to sakra mluvíš?“ málem jsem zavrčel.

Smál se a otíral si oči. Potom se obrátil k Fee a natáhl ruku. „Moc rád jsem tě poznal, Fee, a jsem si jistý, že se budeme vídat hodně často.“ Otočil se a stále se smíchem zamířil ke dveřím.

Zastavil se, ohlédl se na mě a znovu se rozesmál. „Bent bude říčet nadšením.“ Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Já jsem chvilku hleděl za jeho vzdalující se postavou, ale potom jsem oddusál zpátky do kanceláře.

„Pošli mi dalšího klienta,“ poručil jsem a plácl sebou na židli.

Co to sakra bylo?

V pátek ráno jsem už skoro nemohl. Těch pár hodin spánku v noci se změnilo na nulu. Jediné, co se mi podařilo, bylo pár patnácti- nebo dvacetiminutových zdřímnutí mezi půlnocí a pátou ráno. A k tomu všemu mě Fee ve středu večer předtím, než z mého bytu odešla do svého, informovala, že podle ní bude nejlepší, když bude do kanceláře jezdit sama. Sice jsem se s ní hádal, ale trvala na tom, že to tak bude nejlepší.

„Jestli to Scott zjistí, využije toho. Jestli se nějak domákne toho, že jsem byla u tebe doma, překrouť to tak, že z toho vyleze něco tak hnusného, co nedokážeš vyčistit ani ty, Haltone.“ Podívala se mi do očí. „Nejsem si jistá, jestli bych měla být ve tvé kanceláři, ale ta práce se mi moc líbí a je to pro mě výzva. Líbí se mi pocit, že zase něco dělám – a nedovolím mu, aby mi vzal i tohle.“

„A nemyslíš, že udělá problém i z toho, že bydlíš ve stejném domě jako já?“ popichoval jsem ji, ale nemohl jsem přijít na to, proč je pro mě tak důležité, abych ji vozil.

Zkřížila ruce na prsou. „Technicky vzato to stejný dům není. Jsou to dvě samostatné adresy, Haltone. Nevěděla jsem, že jsou spojené průchodem, dokud jsi mi to neřekl. A pochybuju, že to Scott bude vědět taky. Zase tak chytrý není.“

Z nějakého důvodu mě to rozesmálo a trochu jsem se uvolnil. „No tak, Fee, dovol mi tě odvézt.“

„Ne. Musím to udělat po svém.“

„Tak taxíkem. Zavolám ti ho.“

„Jedině pokud to připsíš ke Scottově účtu i se všema dalšíma věcmi, které platíš.“

Souhlasil jsem, zasmál se a nechal to být.

Prozatím.

V pátek dopoledne jsem pracoval a René přijel přesně, když jsem si udělal přestávku na oběd.

Vypadal jako vždycky. Dokonale oblečený, hlavu jasnou a zářící a úsměv široký, ale následky jeho nehody byly vidět. Pohyboval se trochu pomaleji, a když se otočil určitým způsobem, jeho úsměv působil nuceně. Ruku měl pořád v sádře a v závěsu, hojící se ránu na hlavě měl zakrytou čistým obvazem. Mysl však měl bystrou a vypadalo to, že je šťastný, že je zpátky v kanceláři. S Fee spolu nějakou dobu seděli a povídali si. Když skončili, přišel do mé kanceláře a posadil se naproti mně.

„Slyšel jsem, že dnes odpoledne přijde Scott.“

„Ano.“

Když jsem to řekl Fee, přijala tu zprávu celkem klidně, ale věděl jsem, že trochu strach má. Zakrývala ho lépe než já, ale věděl jsem, že nespala ani ona. Ten den jsme vypili ohromující množství kávy, ale na toto téma ani jeden z nás neřekl ani slovo. Bylo to něco jako pozemní mina, na kterou ani jeden z nás nechtěl šlápnout. Exploze by byla smrtící.

Přerušil nás příchod Fee. Položila mi na stůl sáček a kávu a usmála se na Reného. „Určitě nechcete kávu nebo sendvič? Něco jiného?“

„Ne, drahá Fee, mám všechno.“

„Kde je tvůj oběd?“ zeptal jsem se jí.

„Nemůžu, Haltone. Dneska ne.“

Bez přemýšlení jsem ji chytil za ruku. „Musíš jíst, Fee. Aspoň něco. Dneska odpoledne musíš být silná.“

„Jsem strašně nervózní.“

Stiskl jsem jí prsty. „Budu tam s tebou, jeden každý okamžik. Nebude mít možnost být s tebou o samotě nebo ti něco říkat. Zavřu mu pusku tak rychle, až se mu zatočí hlava.“

Pustil jsem jí ruku a rozbalil svůj sendvič, ale polovinu jsem znovu zabalil. „Prosím, sněz to.“

Zaváhala a já jí vsunul prsty pod bradu. „Prosím. Jsi moc bledá. Budeš potřebovat energii.“

Podívala se mi do očí. „Kvůli mně,“ dodal jsem tiše.

Vzala si sendvič a odešla. Podíval jsem se, zakousl se do oběda a rychle jsem přežvykoval.

Chutnalo to jako piliny, ale potřeboval jsem jíst. Když jsem zvedl hlavu, viděl jsem, že na mě René zírá.

„Co je?“

Začal se usmívat a potom zavrtěl hlavou. „Jak to chceš zahrát?“

Ukousl jsem si další sousto a přemýšlel. „Fee bude tady. Tebe chci za svým stolem. Uvedeš je do knihovny a já ji tam přivedu. Nesmí s ním být sama. Nikdy.“

René se poškrábal na bradě. „Takže Fee hraje klienta, já tady pracuju a ty budeš právník? Tohle jsou naše role?“

„To jsou fakta.“

Zavrtěl hlavou. „V tomhle scénáři je toho mnohem víc než tohle. Můžeš namítat a popírat, co chceš, Haltone, ale já tě znám moc dobře.“

„Popírat co?“

Zasmál se. „Nechám tě, abys na to přišel sám.“

Praštil jsem rukou do stolu. „Už mám plné zuby všech těch tajemných keců od vás všech! Ven s tím!“

René si mě pozorně prohlížel. „Vypadáš jako kus hovna.“

„Nespím. Myslím teď na hodně věcí.“

„Tvá klientka-lomeno-asistentka vypadá úplně stejně.“

„Je nervózní. Určitě má taky potíže se spánkem. Ale po dnešku se bude moct uvolnit.“

„Hm.“ Opřel se, zasmál se a něco si pro sebe zamumlal.

Ignoroval jsem ho.

Za zavřenými dveřmi jsem slyšel Scottův hlas. Dnes mě rozčiloval víc než obvykle. Zhluboka jsem se nadechl, oblékl si sako, stáhl manžety a ujistil se, že mám kravatu rovně. Zavřel jsem oči a použil několik relaxačních duševních cviků, na které jsem vždycky spoléhal, když jsem se snažil soustředit. Potřeboval jsem jasnou hlavu.

Podíval jsem se na Fee. Snědla asi dvě sousta sendviče, který jsem jí dal. Byla bledší než kdy jindy, rukama svírala lem saka a tahala se za konečky těch krásných vlasů. Aspoň že si nekousala nehty.

Zvedl jsem její složku. „Připravená, Fee?“

Nabídla mi úsměv, ale viděl jsem výraz v jejích očích. Něco to se mnou dělalo – trhalo mi to srdce a hrozně moc jsem ji chtěl zbavit toho strachu.

Nepřemýšlel jsem, prostě jsem reagoval. Přistoupil jsem k ní a vzal ji do náručí. Vrhla se mi kolem krku a zabořila mi tvář do hrudi. Cítil jsem třas, který jí vibroval celým tělem, a sevřel jsem ji pevněji.

„Spolu, Fee. Postavíme se tomu parchantovi spolu. Už tě nemá co komandovat a rozhodně už neurčuje, jakou máš hodnotu. To můžeš jedinečně ty. Nebo já. A já si myslím, že jsi kurevsky k nezaplacení.“

Zvedla ke mně pohled. Vzal jsem jí obličej do dlaní a porušil své vlastní pravidlo. Sklonil jsem svá ústa k jejímu a políbil ji. Něžně. Sladce. Beze slov jsem jí ukázal, jak důležitá je.

Zvedl jsem hlavu a dal jí minutu, aby se dala dohromady. René otevřel dveře kanceláře a strčil dovnitř hlavu. Když si všiml mých přimhouřených očí, trochu pozvedl obočí a přikývl. Bradou ukázal ke knihovně.

„Jsou připravení.“

Pohlédl jsem dolů na Fee. „V pořádku?“

Ustoupila a dlouze vydechla.

„Ano.“

Mrkl jsem na ni. „Tak jo, FeeNelly. Pojdme na to.“

Kapitola 12

Fiona

Scott se posadil vedle svého právníka a nasadil tvrdý výraz. Cítila jsem, jak v něm pod povrchem doutná vztek, ale podle Haltonových instrukcí jsem si nic nezačínala. Halton šel přede mnou do knihovny, zdvořile mi odtáhl židli, počkal, až si sednu, a teprve potom se usadil vedle mě.

„Pánové, děkuju vám, že jste souhlasili se schůzkou tady.“

Jonas Peters se ušklíbl. „Vlastně jste nám ani nedal moc na výběr, Hale.“

Halton pokrčil ramenem a pustil jeho slova z hlavy. „Teď ale k věci, abychom neztráceli čas.

Snažím se to udělat prostě. Váš klient požádal o rozvod. Má klientka jeho požadavku neodporuje, ale chceme získat padesát procent všech manželských aktiv, včetně Scottových akcií v jeho firmě.“

Jonas postrčil Haltonovi po stole jakýsi dokument. „Tady mám podepsané vzdání se nároku, v němž paní Hutchingsová souhlasila s tím, že v případě, že by se rozešli, nebude usilovat o nic, co má co do činění s firmou.“

Halton se opřel a vůbec z něj nevyzařovaly obavy. „To bylo podepsáno pod nátlakem, což můžu dokázat.“ Otevřel nějakou složku. „Mám tady zdravotní záznamy, podle kterých váš klient se svou ženou ne vždycky zacházel s největší láskou. Máme i novější fotky z toho napadení minulý týden. Možná budete chtít své možnosti přehodnotit.“

Potom jsem ztratila přehled o konverzaci. Scott začal nadávat, Jonas mu tiše domlouval a potom ze sebe Halton začal chrlit nejrůznější podmínky, oba mluvili strašně rychle a slova kombinovali s údery pěstí do pevného dřevěného stolu, rychlými gesty rukou, zvýšenými hlasy a nevyřčenými hrozbami.

Bylo velice těžké tam jen tak sedět a sledovat, jak se mé manželství – celý můj život – scvrklo jen na tohle. Obviňování, zloba a cena, jenom tohle se probíralo. On řekl, ona řekla. Deset let života rozloženého na stole plném dokumentů, lítosti a bolesti. To, co mě udrželo při smyslech, byla jen Haltonova přítomnost a pocit z toho jeho pevného těla vedle mě. Když mluvil, cítila jsem jeho teplo, sílu a rozhodnost. Hlas měl jasný a vyrovnaný. Ať už se ptal nebo odpovídal, ani jednou nezaváhal. Všechno měl plně pod kontrolou, a když vedl schůzku, působil téměř uvolněně.

Na rozdíl od Scotta, který u stolu naproti mně ztělesňoval masu vzteku. I přes všechny snahy

svého právního zástupce, který ho uklidňoval, byl celý rudý a vztekle prskal. V jeho pohledu jsem cítila nenávist, ale nehodlala jsem dovolit, aby viděl, jaký vliv to na mě má. Seděla jsem rovně se zkříženýma nohama a s tělem mimoděk nakloněným směrem k Haltonovi. Scott se ošíval, ramena mu klesala, pak je zase narovnával, pohrával si s kravatou a zase se choulil do sebe. Něco bručel, mumlal si pod vousy a radil se s právníkem, přičemž často ukazoval prstem mým směrem. Pokaždé, když to udělal, jsem cítila, jak mi Halton tiskne nohu k mé, a tu jeho tichou podporu jsem velmi oceňovala.

Scott si neustále podupával a koleno mu kmitalo nahoru a dolů tak, až jsem chtěla něco říct. Každých pár okamžiků si rukou prohrábl vlasy, ťukal prsty do stolu a protahoval si hlavu až k ramenům. Takto mimo kontrolu jsem ho nikdy neviděla. Odkášlal si, a já jsem věděla, že chce, abych se na něj podívala. Když jsem konečně zvedla oči, pod tím jeho divokým pohledem jsem je zase rychle sklopila. Úplně jsem se z toho otrásla, Halton vedle mě se zavrtěl a nenápadně se přiblížil.

Scott vstal. „Musím na záchod.“

Halton zmlkl uprostřed věty a Scottovu neomalenost ocenil pozvednutím obočí. „Naproti přes recepci. René vás nasměruje.“

Jonas vstal. „Už jsme skoro hotoví, Scotte.“

Scott zavrtěl hlavou. „Musím.“

Tato konverzace mi přišla hodně neobvyklá. Scott rychlými kroky vyšel z místnosti. Dveře otevřel tak prudce, až narazily do zdi.

Jonas za Scottem hleděl a po chvílce nám nabídl upjatý úsměv. „Když musíš, tak musíš.“

„No, už to tak vypadá.“

Halton se otočil mým směrem. „Nedáte si kávu, Fee?“ zeptal se laskavým hlasem. „Nebo vodu?“

„Ne, díky.“ Naklonila jsem se k němu. „Už to je skoro hotovo?“

Stiskl mi ruku a hlasem tak tichým, že jsem to mohla slyšet jenom já, řekl: „Ano.“

A protože je za všech okolností zdvořilý, obrátil pozornost k Jonasovi. „Něco pro vás? Nebo pro vašeho klienta?“

Jonas zavelel hlavou a soustředil se na dveře. „Ne,“ odpověděl stručně.

Halton přesunul pozornost na papíry před sebou. Sledovala jsem, jak je svými dlouhými prsty třídí, štosuje a rovná do úhledných hromádek, načež se pohodlně opřel a podíval se na hodinky.

„Neměli bychom vašeho klienta zkontrolovat?“

Než Jonas stačil odpovědět, Scott vstoupil. Plácl sebou do křesla, opřel se a pousmál se.

„Promiňte.“

Halton si jej pozorně prohlížel. „Všechno v pořádku, pane Hutchingsi?“

Scott zkřížil ruce na prsou. „Přesně načas jako déšť.“

Halton chvíli jenom mlčky ťukal perem do složky před sebou. „Fajn, takže pokračujeme.“

Sledovala jsem Scotta a ta náhlá změna v chování mě překvapila. Najednou byl uvolněnější, i když teď netrpělivě cukal nohou. Ostatní křečovitě pohyby však ustaly.

„Jak jsem říkal, budeme požadovat plný auditovaný seznam veškerého osobního majetku a firemních účtů a –“

„Fiono!“ ozval se Scott hlasitě, aby Haltona přerušil.

Pohlédla jsem přes stůl a jemu do očí. Z toho divného a vzteklého pohledu, který na mě upíral, mi přeběhl mráz po zádech. V očích měl stejný výraz jako tehdy v pátek večer, když mě sevřel.

„Dám ti jeden milion. Když řekneš ano, sepíšeme papíry a jsme hotoví. Nenuťte mě o to s tebou bojovat u soudu. Garantuju ti, že to prohraješ a odejdeš s prázdnou.“ Podíval se na Haltona a já jsem viděla, jak z něj odpor přímo číší. „Je to lepší nabídka, nebo pořád mluvíme o druhořadých štětkách, pane Smithersi?“

Halton vstal, vzal mě za loket a zvedl z křesla.

„Jestli se ptáte, jaké to je, pane Hutchingsi, tak je to nevhodné. Tato schůzka skončila. Pojdte se mnou, Fee.“

Scott se opřel rukama o stůl, když promluvil nahlas, prskal sliny. „Moje žena se jmenuje Fiona a byl bych raději, kdybyste s ní přede mnou takto hrubě nemanipuloval.“

Halton se setkal se Scottovým zlověstným pohledem. „Dává přednost oslovení Fee a není to vaše žena.“

Ze Scottova hlasu odkapával jed. „Takže ho šukáš za právní rady zdarma, Fiono? Doufám, že máte rád okoralé zbytky, Hale.“

„Drž hubu,“ zavrčel Halton. „Prokaž Fioně trochu respektu. Zatraceně hodně si to zaslouží.“

„Chceš mě k tomu přinutit? Bůh ví, jak rád bych si s sebou jedno nebo dvě kolečka dal. Trochu ti pocuchat ten zatracený samolibý výraz.“

Halton mě táhl pryč. „Uklidněte si klienta, Jonasi.“

Vedl mě ke dveřím, když tu Scott vstal tak rychle, až převrátil židli. Polekala jsem se toho hluku i řetězce nadávek a hrozeb, které Scott na Haltona křičel. Jonas Scotta chytil za ramena, rychle na něj mluvil a snažil se ho zastavit v pohybu. Z přední kanceláře přispěchal René. Hal otevřel dveře do své kanceláře a vtačil mě do ní, aby se ještě otočil zpátky do místnosti.

„René, jsme hotoví.“ Trhl bradou směrem ke Scottovi. „Ušetřím vám práci, Jonasi. Budu předstírat, že váš klient neřekl to, co řekl, a že mi nevyhrožoval. Postavte si ho do latě, nebo příště už takové štěstí mít nebude. Uvidíme se u soudu.“

Pevně zavřel dveře, otočil se ke mně a přitáhl si mě do náruče.

Halton

Fee se třásla tak silně, že jsem nechápal, jak vůbec dokáže stát. Scottovo chování bylo alarmující

a otřesné. Když ji oslovil s tou svou vylhanou nabídkou, nemohl jsem tomu uvěřit. Soudě podle šokovaného výrazu ve tváři tomu nevěřil ani jeho právník – oba jsme věděli, že jeho majetek tuto částku překračuje, ale také jsme viděli, že se přestává ovládat. Ta Scottova náhlá zuřivost mi v hlavě spustila poplach.

Něco se stalo. Byl roztěkaný, vzteklý a evidentně neuvažoval rozumně. Jediné, nač jsem se soustředil, bylo od něj Fionu dostat.

Poslouchal jsem, jak je René vyprovází z kanceláře, načež se vrátil a vstoupil do mé kanceláře.

„Jste oba v pořádku?“

Dovedl jsem Fee k židli a jemně ji na ni zatlačil. Ovinul jsem své ruce kolem jejích a šokovalo mě, jak studené měla prsty. Rychle jsem jí je třel.

„Skotskou,“ řekl jsem Renému.

Podal mi sklenici a já jsem ji přitiskl Fee ke rtům. „Napij se.“

Napila se, polkla a rozkašlala se, jak si alkohol propaloval cestu hrdlem. „Ještě jednou.“

Znovu se napila, ale potom otočila hlavu na znamení, že už víc nechce.

Zbytek ze sklenice jsem do sebe hodil a ostrá chuť jantarové tekutiny mi udělala dobře.

„Všechno jsem slyšel,“ řekl René.

„On se neovládá,“ zamumlal jsem.

„Ty oči,“ zašeptala Fee. „S těma jeho očima je něco špatně.“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se. Všiml jsem si, že s nimi něco je, ale zatím jsem nepřišel na to co vlastně.

„Byly černé – a studené. Panenky...,“ hlas se jí vytratil. Vstal jsem. „*Do prdele*, on byl sjetý. René, zkontroluj záchod.“ Fee se zamračila. „Scott ale drogy nebere.“

Zajel jsem si rukou do vlasů. „Myslím, že se pleteš, Fee.“ René se vrátil. „Na umyvadle jsou zbytky něčeho bílého.“

„Zamkni tam. Chci ten zbytek nechat otestovat.“ Začal jsem zuřivým tempem přecházet po místnosti. „Takže ten hajzl mi do firmy přinesl koks?“ zavrčel jsem. „Zdrogoval se během konzultace ohledně vlastního rozvodu? Před svědkama?“

Fee se tvářila šokovaně. „Vždycky drogy nenáviděl. Málokdy se třeba i napil. Nechápu to.“

Položil jsem jí ruku na rameno. „Fee, lásko, myslím, že toho tady je spousta, čemu nerozumíme. Ale já to zjistím.“

René na mě zíral se šokovaným výrazem ve tváři. Já jsem se na něj zamračil, protože jsem si nebyl jistý, proč se na mě takhle dívá, ale ignoroval jsem ho a přešel ke svému stolu. Zvedl jsem telefon a vytočil číslo, o němž jsem přísahal, že už ho znovu nepoužiju.

„Reid Matthews.“

„Reide, tady Hal.“

„Máš Wyatta,“ připomněl mi suše.

„Potřebuju tebe. Potřebuju tvé dovednosti. Řekni si cenu.“

Povzdechl si. „Napřed si to domluv s Bentleyem. Nechci ohrozit svou budoucnost, Hale.“

„To nemusíš. Chci, abys pracoval s Wyattem – aby ses ujistil, že hledá na správných místech. Abys ho nasměroval. Potřebuju to.“ Ohlédl jsem se na Fee a viděl strach v jejích očích. Potom jsem se na židli otočil zpátky tak, abych se vyhnul Reného pronikavému pohledu. Ztišil jsem hlas. „Je to osobní, Reide. Je to...“ polkl jsem. „Je to důležité.“
„Tak povídej.“

René odešel, Fee seděla v knihovně. Po dlouhém telefonátu s Bentleyem a ještě jednom s Aidenem jsem čekal na technika, kterého mi Aiden slíbil poslat. Tom přijel a pořídil fotky, odebral vzorky a zdokumentoval nejen koupelnu, ale i židli, na níž Scott seděl, a prostor kolem něj.

„Zbytkový poprašek,“ vysvětloval. „Jenom pro případ.“

Když odešel, zavřel jsem kancelář a odvezl Fee domů. Tentokrát neprotestovala a neřekla ani slovo, ani když jsem s ní šel ke dveřím a počkal, dokud nevejde dovnitř. Následoval jsem ji a rychle jsem byt zkontroloval. Byl malý, ale dobře vybavený, čistý a hlavně bezpečný.

Obrátil jsem se k Fee. „Jsi v pořádku?“

„Jsem.“

Zasmál jsem se a zavrtěl hlavou. „Moc toho o ženách nevím, ale vím, že ‚v pořádku‘ ve vašem slovníku znamená cokoli jiného, jenom ne ‚v pořádku‘.“

Přejela si rukou přes hlavu, a ve světle se zalesklo stříbro. „Jsem trochu otřesená. Jestli je pravda to, co si myslíš... co by to znamenalo?“

Pokrčil jsem rameny. „To záleží na jejich dalším kroku. Jestli je závislý na drogách, mohlo by to vysvětlit ten jeho nedbalý přístup ke všemu. Mohlo by to fungovat v náš prospěch, protože jeho právník nebude chtít, aby se o tom vědělo. Anebo se Scott, protože je Scott, může vymknout kontrole a udělat mu ze života peklo. Tak nebo tak to zvládnou. Mám v úmyslu zatlačit a pokusit se anulovat ten dokument, který jsi podepsala, a potom se rozhodneme o dalším kroku.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Anebo, jestli chceš, můžu zavolat Jonasovi a říct mu, že si vezmeš ten milion plus mi Scott zaplatí honorář, a bude to vyřízené.“

Viděl jsem její nerozhodnost. „Poslouchej,“ zamumlal jsem, „jestli je toho na tebe moc, tak řekni a já to zařídím.“

„Co bys udělal ty?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Já nemůžu, Fee. Nemůžu říct, co máš dělat. Já nejsem ty.“

Zamračila se a třela si paže dlaněmi.

„Přemýšlej o tom,“ povzbuzoval jsem ji. „Chceš, abych zůstal?“

Pohledem spočinula na okně a na sbíhajících se bouřkových mracích. „Ne, musím být sama. Abych mohla přemýšlet.“

Dávalo to smysl, přesto jsem ji však nerad opouštěl. Zdálo se, že je nervózní – víc než bych očekával i po tak bouřlivém odpoledni.

„Zůstaneš už večer tady?“

„Ano.“

„Budeš něco jíst?“

Zvedající se vítr zarachotil okenními skly. Fee se zašklebila a nervózně kroutila prsty. „Zkusím to.“

„Co se děje, Fee?“ Přistoupil jsem k ní blíž. „Z čeho jsi tak nervózní? Je v tom něco víc než to, co se stalo odpoledne.“

„Nenávidím bouřky,“ přiznala a znovu stočila pohled k oknům. „Vím, že to zní hloupě, ale děsí mě.“

„Není to hloupé,“ řekl jsem a položil jí ruku na rameno. „Každý se něčeho bojí.“

„Scott se mi kvůli tomu posmíval.“

„Snad jsme se shodli, že Scott je kretén.“

Zachichotala se a vytřeštila oči, jako by ji vlastní reakce šokovala. „Ale nebyl kretén vždycky.“

„To ani já. Lidi se mění.“

Tentokrát se mě dotkla a vzala mi tváře do dlaní. „Ne, Haltone, ty nejsi kretén. Jsi strohý, přímý a arogantní, ale kretén ne.“

Přikryl jsem jí ruce svýma. „Ani já nemám rád bouřky.“ Zhluboka jsem se nadechl a sdělil jí něco osobního. „Když jsem byl malý, matka na mě jednou zapomněla. Vzala mě do parku a prostě... zapomněla. Šla domů a nechala mě tam, a spustila se bouřka. Byl jsem v parku úplně sám, vyděšený k smrti.“

„Ach, Haltone!“

„Jeden soused jel kolem a viděl mě schouleného pod stromem. Vzal mě a odvezl domů. Když otevřela dveře, byla v šoku, že mě vidí. Myslela si, že si hraju ve svém pokoji.“ Pokrčil jsem rameny. „Tohle se stalo ještě hodněkrát, ale od té doby jsem taky nenáviděl bouřky.“

Naše pohledy se setkaly. V zelených očích jí zářilo pochopení a bylo to jaksi podivně uklidňující.

„Chceš, abych tady chvíli zůstal, Fee? Abychom tu bouřku přečkali spolu?“

„Já tě nechci obtěžovat.“

Nesouhlasně jsem vydechl a sundal si sako. „A víš co? Já mám hlad. Objednám jídlo a můžeme se najíst. Až to nejhorší přejde, odejdu. Oba se budeme cítit líp, ano?“ Znovu jsem se jí zahleděl do očí a tiše jsem ji prosil, aby souhlasila. Aby ode mě toto malé gesto přijala.

„Dobře,“ souhlasila. „Líbilo by se mi mít společnost.“

„Skvělé.“

Fee mě překvapila tím, že snědla večeři, kterou jsem objednal. V lednici měla láhev vína a já jsem nám oběma nalil velkou sklenici a pobízel ji, aby ji vypila, než nám přivezou čínu.

Pomohlo jí uvolnit se a u některých z těch pitomých historek, které jsem jí vyprávěl z různých divných případů, které jsem za ta léta řešil, se skutečně i smála. Tak moc jsem se snažil odvést její pozornost od bouře, která venku zuřila, že jsem dokonce zašel až tak daleko, že jsem s ní hrál karty.

Ani jsem si nemohl vzpomenout, kdy jsem karty hrál naposledy. Zjistil jsem, že Fee je až nezdravě soutěživá. Musel jsem se smát, když se snažila změnit pravidla tak, aby jí vyhovovala, a víc než jednou jsem ji přistihl, jak se dívá na karty v balíku, aby vyhrála. Jsem si jistý, že sedmu ještě nikdo nikdy nehrál tak agresivně jako my dva.

Ani jsem si nevzpomínal, kdy jsem si večer naposledy tak užil. Líbil se mi i navzdory počasí a důvodu, proč jsem tam s ní byl.

Jakmile bouře přešla a já jsem viděl, že je unavená, vzal jsem sako a přehodil si je přes rameno. Váhavě jsem se zastavil ve dveřích.

„To bude dobrý, Fee.“

„Já vím,“ prohlásila prostě.

„Fakt?“ zeptal jsem se překvapeně.

Přikývla. „Mám na své straně Hala Smitherse.“

Bezmyšlenkovitě jsem jí ovinul ruku kolem pasu a přitáhl si ji blíž. Naklonil jsem se k ní a přejel jí pusou po rtech. „Ano, FeeNelly, to máš.“

Vzala mi tvář do dlaní a naše pohledy se setkaly. Vzduch kolem nás syčel napětím. Cítil jsem na tváři její dech, lehké obláčky vzduchu, který mi vanul po kůži. Neklidně mi po tváři přejížděla prsty a já jsem zesílil sevření jejích boků. Stačilo by se maličko sklonit, a má ústa by znovu byla na jejích. Stačilo by jen tak málo. Musel jsem si odkašlat, protože jsem věděl, že existuje hranice, kterou se neodvážuju překročit.

„Kdyby ses začala zase bát, zavolej mi. Můžu tady být za pět minut,“ řekl jsem jí chraplavým hlasem.

„Díky.“

Vzápětí se ke mně natáhla a políbila mě.

O několik hodin později jsem pořád přecházel sem a tam. Dnes večer pro mě spánek vůbec neexistoval a ani jsem se to neobtěžoval zkoušet. V hlavě mi to šrotovalo a tělo jsem měl napjaté. Jediné, na co jsem dokázal myslet, byla Fee. Jaký to byl pocit, když jsem ji měl v náručí. Jak chutnala, když její rty spočívaly na mých. Jak mi její teplo pronikalo do kůže a ohřívalo mě, její vůně, která nás obklopovala.

Ten polibek byl sladký, krátký a kurevsky mě rozhodil.

Okamžitě jsem odešel. Bylo to buďto odejít, nebo ji mít do pěti minut v posteli, kde by nahá žadonila.

Ježíši, pořád mi stál!

Chtěl jsem ji na tolika úrovních, že jsem je od sebe ani nedokázal oddělit.

Její fyzická přitažlivost pro mě jenom narůstala, nebo se spíš měnila a intenzivněla. Uvědomoval jsem si, jak často jsem ji pozoroval a poslouchal ji. Když jsem byl v kanceláři s ní, věděl jsem, kde se nachází v každém okamžiku.

A ona byla všude, do prdele.

Posadil jsem se na okraj postele a sklonil hlavu do dlaní. Jak se to stalo?

Fee byla klientka a tak to také mělo zůstat.

Jenomže na ní něco bylo – takový pocit, že je tam toho víc. Nechápal jsem to a nelíbilo se mi to. Cinknul mi telefon, a tak jsem ho rychle popadl.

Fee: Omlouvám se. Neměla jsem tě líbat.

Hal: Neomlouvěj se – za to bych se měl omlouvat já.

Fee: Překrucuješ svá slova, advokáte.

Hal: V tom jsem právě dobrý.

Fee: Jsi dobrý v mnohem víc věcech, než si přiznáváš.

Hal: Kdybys věděla, jak moc jsem ti chtěl ukázat, jak dobrý jsem, vyrazila bys mě a šla jinam.

Fee: Nechci tě vyhodit, ale mám dotaz.

Hal: Tak se ptej.

Fee: Chceš mě, protože by to nasralo Scotta?

Hal: Se Scottem to nemá nic společného. To, co cítím, má něco společného jenom s tebou, Fee. Všechno je to o tobě.

Na chvílku jsem se zarazil a pak jsem dodal: **A to mě kurevsky děsí.**

Fee: Pomohlo by, kdybych ti řekla, že jsem to cítila taky a že to nechápu?

Hal: Jo, FeeNelly, to pomáhá. Ale nemůžeme, je to tak jednoduché.

Neodpověděla.

Hal: Je pozdě. Měla bys jít spát.

Fee: Naposledy jsem spala v tvém náručí.

Zasténal jsem, sklonil hlavu a vzpomněl jsem si na to, jak jsem spal vedle ní. Jak skvělé bylo odpočinout si a probudit se vedle jejího měkkého těla.

Hal: Fee, kdybys byla v mé posteli, tak ti slibuju, že by spánek musel počkat. Hodně dlouhou dobu.

Než se objevila její odpověď, chvíli to trvalo.

Fee: Podle mě by to tak bylo v pořádku.

Hal: To nemůžeme Fee. Zasloužíš si mnohem víc než mě. Zasloužíš si toho hodně. Já nejsem takový ten typ člověka navždycky. Jsem muž okamžiku.

Fee: Já vím. Dobrou noc, Haltone.

Hal: Dobrou noc, Fee.

Hodil jsem telefon vedle sebe a padl zpátky na matraci. Hleděl jsem do stropu a nemohl jsem na ni přestat myslet. Na ni se mnou. Pode mnou. Přitisknutou vedle mě. Já zabořený v ní. Jak poslouchám její smích a můžu se jí dotýkat tak, jak chci. Všude.

Přešel jsem rukou přes oči a poškrábal se ve vousech. Potom jsem rukou sklouzl dolů po hrudi až k bolavému ptákovi. Ale nebylo to ono. To, co jsem chtěl, nebyla má ruka.

Telefon zabzučel, a tak jsem se podíval na displej.

Fee: Možná že chci žít okamžikem.

Potom jsem uslyšel klepání na dveře.

Fiona

Když Halton dveře prudce otevřel, všimla jsem si jeho intenzivního pohledu. Měl odhalenou hrud', boky mu svíraly černé trenýrky, které dávaly vyniknout jeho působivé bouli; byl sexy, vážný a sotva se ovládal. Rukou svíral kliku tak pevně, až mu zbělely klouby. Namáhavě dýchal a hrudník se mu rychle zvedal a klesal. Provrtával mě očima tak tmavýma, až byly skoro černé.

„Mohla bys toho litovat.“

Zavrtěla jsem hlavou a musela jsem se hodně snažit, aby neviděl, že se třesu celá. „Ne, nemohla.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

Zvedla jsem bradu. „Protože rozhoduju já. Za sebe. Jenom já.“

„Já ti ale nemůžu dát to, co chceš, Fee.“

„Momentálně chci tebe.“

Pustil dveře, popadl mě a vtáhl do bytu. Během několika vteřin mi z ramen sklouzl kabát, takže jsem zůstala jenom v tílku a bavlněných pyžamových kalhotách. Ani jsem se neobtěžovala s převlékáním, protože jsem si nechtěla dopřát čas, abych si to mohla sama rozmluvit. Zvedl mě do náručí, chytil mě za zadek a ovinul si mé nohy kolem pasu. Jeho pták, ten silný a masivní pták, se o mě otíral na přesně správném místě, až jsem zasténala. Ústa měl tvrdá, majetnická a náročná. Líbal mě, jako kdyby umíral a já byla jeho kyslík. Klouzal svým jazykem po mém, zasouval ho hluboko a jeho chuť mě úplně pohltila. Zajel mi rukou do vlasů, vytáhl z nich sponku a zahodil ji přes rameno. Slyšela jsem zvuk, jak narazila do zdi, ale to už mi sevřel vlasy v pěsti,

stáhl mi hlavu dozadu a olizoval a oždiboval si cestu od krku ke klíčnímu kostem.

„Teď,“ zavrčel. „Teď mi řekni, abych přestal. Tohle je jediná chvíle, kdy bych to mohl zkusit, Fee.“

„Ne,“ odpověděla jsem, zoufalá a roztoužená. „Chci tě, Haltone. Víc než jsem kdy chtěla kohokoli předtím.“ Sevřela jsem jeho tvář a zahleděla se mu do očí, protože jsem musela vidět, že mi rozumí. „*Kohokoli.*“

„Ach, tak tady mě máš, lásko.“ Zakryl mi ústa svými a nesl mě chodbou. Rukama mi šmátral po zádech, na chvíli zajel až k zadku, potom mi hrábl pod tílko a přešel prsty po páteři. „Chystám se tě dobře ošukat, bejby. Tak dobře, až zapomeneš, že někdy existoval někdo jiný.“

Složil mě na matraci a jeho tělo na plyšové polštáře ulehlo hned po tom mém. Nějakou dobu jsme se jeden druhému věnovali jen ústy – líbali jsme se, navzájem se ochutnávali a učili se. Potom se odsunul a vztyčil se nade mnou.

„Chci tě nahou.“

Když mi stahoval kalhoty a naznačil, abych se posadila, a sundal mi i tílko, styděla jsem se. Potom mě zase položil dolů, opřel se mi dlaněmi o stehna a jenom zíral. Pak mi jednou rukou přešel přes klíční kosti a zase po hrudi dolů a pohladil mě prsty po prsou, až se mi z toho postavily bradavky.

„Jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl,“ zamumlal.

Já jsem se začervenala a ani jsem se mu nepodívala do očí.

„Hele,“ řekl a počkal, dokud jsem k němu oči nezvedla. „Mé pravidlo znáš. Upřímnost. Neřekl bych to, kdybych to tak nemyslel. Jsi přenádherná, Fee.“

Pravda mu z očí přímo sálala. Jeho upřímný pohled mě zahřál a jeho touha po mně byla evidentní. Palci mi na stehnech kreslil malé kroužky a zvyšoval tlak, dokud jsem nezavzdychala a neroztáhla nohy.

Rozšířil okruh svých doteků a pomaličku se mi sunul ke kundičce, až se palce nakonec otřely o závojičky. Když mi nohy roztáhl doširoka, zakňučela jsem a dýchala zběsilým tempem, načež sklonil hlavu a hladil mě ústy. Rty měl tak jemné, až mi to přišlo jako posvátné.

„Přenádherná,“ zopakoval a zaútočil.

Přešel mi jazykem po šterbince, zakroužil jím kolem poštváčku, až jsem se na posteli prohnula jako luk. Zalapala jsem po dechu, chytila ho za vlasy a škubala a tahala jsem. Zatlačil mi záda na postel a zasunul do mě jeden dlouhý prst, ale s tou kouzelnou věcí, kterou mi dělal jeho jazyk, ani na okamžik nepřestal. Vykřikla jsem, protože přidal další prst a hladil mě na místě, o němž jsem ani nevěděla, že existuje. Ihned se dostavilo potěšení, žhavé a intenzivní, a už jsem byla hotová. Náhle, tvrdě a s křikem. Ani na okamžik nezaváhal, prodlužoval mi orgasmus a nutil mě roztáhnout nohy ještě víc doširoka, aby mi mohl jazykem dělat věci, o nichž jsem si byla jistá, že jsou v mnoha zemích nezákonné. Jedním prstem mi zajel do zadečku, a aby se do něj dostal snadno, využil k tomu mou vlastní vlhkost.

Ještě jsem se ze svého orgasmu nevzpamatovala, dokázala jsem jenom lapat po dechu. Zvedl

hlavu a olízl si rty. „Líbí se ti to, bejby? Líbí se ti můj prst v zadku?“

„Ach bože,“ zašeptala jsem. „Haltone, prosím,“ škemrala jsem.

Nebyla jsem si jistá, o co žadoním, on to však věděl. „Já se o tebe postarám,“ slíbil.

Olizoval mi kundičku dlouhými a pomalými tahy. „Kriste, ty jsi tak lahodná! Toho se asi nikdy nenabažím. Nebo tebe.“

Zvedl se a roztáhl mi nohy doširoka, aby se mezi nimi mohl usadit. S kondomem si poradil docela rychle, načež tvrdou hlavou svého ptáka začal přejíždět po mých záhybech. Znovu a znovu. Potom mě uchopil pod hlavou, něžně ji zvedl k sobě a políbil mě. Chutnal po mně, což mě nějak rozpálilo ještě víc.

Potom ho do mě vrazil. Vykřikla jsem mu do úst a on se hned začal pohybovat.

Tvrdě. Dlouhými tahy ptáka, kterého vždycky vytáhl skoro úplně, ale potom ho do mě zase zarazil. Kroužil při tom boky a pohyboval se v hlubokých a stejnoměrných tazích. Líbal mě na tvář, na krk a cumlal mi bradavky, dokud nebyly úplně rudé a neleskly se slinami z jeho úst. Zasténal a zaklel a vydechl mé jméno jako modlitbu. Na čele se mu perlil pot a svaly se mu pod kůží vlnily a napínaly.

S tichým zavytím ho ze mě vytáhl a zajel mi rukou pod záda. Bez námahy mě obrátil.

„Na kolena, Fee. *Hned*. Ukaž mi zadek.“

Udělala jsem, co chtěl, a když zase vklouzl dovnitř, vykřikla jsem, protože mě hloubka pruniku šokovala. Až do té chvíle jsem se nikdy necítila tak plná, tak podrobená a tak zneužitá, a přesto tak žádoucí a tak sexy. Hal mi svíral boky a zajížděl do mě. Těma velkýma rukama mi sklouzl pod hrudník a mačkal mi bradavky a tahal mě za ně, až ztvrdly a pulzovalo mi v nich.

Měla jsem kůži celou vlhkou a on mě najednou zvedl a posadil si mě na klín. Jeho hrud' se mi otírala o záda a drsné chlupy se mi třely o kůži. Vrážel ho do mě tvrdě, kousal mě do krku a olizoval ho, potom mi sevřel vlasy v ruce, naklonil mi hlavu k sobě, přikryl mi ústa tvrdě svými a políbil mě.

„Už budu, Fee. Chci, aby ses udělala se mnou,“ zamručel. „Kurva, bejby, *ted'*! Prosím, udělej se *ted'*!“

Přitiskl mi prsty na klitoris a zatlačil přesně tam, kde jsem to potřebovala.

Explodovala jsem, má kundička se kolem něj sevřela a vyždímala ho, a když se vystříkal, třásl se, sténal a křičel mé jméno.

Zklidnil se, ovinul mě pažemi a přitiskl si mě k sobě. Ta ústa, která byla tak tvrdá a náročná, náhle změkla. Zjemněla. Drobné polibky na krk. Nepatrné tahání za lalůčky. Hlazení po tváři a po rtech. Položil mě na matraci a třel mi nohy. Na okamžik odešel, a když se vrátil, vklouzl do postele vedle mě. Přitáhl si mě k hrudi a přitiskl mi pusku na čelo.

„Je to dobrý, lásko?“

V polotmě jsem se na něj pozorně zadívala. „Pořád mi tak říkáš.“

„Jak ti říkáš?“

„Lásko.“

Zatvářil se překvapeně. „Ani jsem si neuvědomil, že to dělám,“ přemítal.

„Mně se to líbí.“

„Ale to neznamená...,“ hlas se mu vytratil a povzdechl si. „To znamená, že jsi speciální, Fee. Ale speciální neznamená navždycky.“

Přitulila jsem se mu do náručí. „Já vím. Ale tohle, dnešní večer, to pro mě bude speciální navždycky.“

V místnosti bylo ticho a cítila jsem, jak se mě zmocňuje spánek. Těsně předtím, než jsem mu podlehla, jsem slyšela jeho hlas.

„Pro mě taky.“

Kapitola 13

Halton

Ležel jsem ve slabém světle brzkého rána a vnímal, jak je mé tělo odpočaté a mysl bdělá. Fee se ke mně přitulila tak pevně, jak to jen šlo. Měl jsem paži kolem jejích ramen a tiskl ji k sobě, nohu jsem měl uvězněnou mezi jejími. Její hlavu jsem měl na rameni a ty hedvábné vlasy měla od mých rukou pořádně rozčuchané. V noci jsem si ji vzal ještě jednou a věděl jsem, že jakmile se pohne, udělám to znovu.

Toužil jsem po ní. Po jejím těle. Po její blízkosti. Nerozuměl jsem tomu, ale momentálně jsem to ani nechtěl zpochybňovat. Prostě jsem chtěl vzít Fee za slovo a přeměnit ho ve skutek.

„Momentálně chci tebe.“

Pohládl jsem její hedvábné kadeře a protáhl jejich pramínky mezi prsty. Byla pro mě naprosto fascinující. A sexy. Stříbrošedé zabarvení vlasů jen zdůrazňovalo mladistvou krásu jejího obličeje. Zdůrazňovalo i živou zeleň jejích očí, a ten rozdíl jí dodával jedinečný vzhled, který mi připadal velice atraktivní. Když k tomu přidáte krásu, o níž jsem věděl, že její duše obsahuje, pochopíte, jak výjimečná byla.

Scott Hutchings byl větší idiot, než bych byl tušil.

Zatímco spala, díval jsem se na ni. Vášeň, kterou jsme v noci sdíleli, byla explozivní. Jakmile zapomněla, že by se mohla stydět, byla vášnivá, citlivá a hlasitá. Šeptala mi, že jejich milostný život se Scottem moc dobrý nebyl, a já jsem ji více než jednou ujistil, že to bylo jím. Byla neuvěřitelná, žádné jiné slovo pro to neexistuje. To, jak tuto ženu dokázal čtyři roky ignorovat a podvádět, bylo mimo mé chápání.

S Fee jsem porušil všechna svá pravidla. Spal jsem s klientkou. Se zaměstnankyní. Se zranitelnou osobou, která potřebovala pomoc. Této skutečnosti jsem využil. Jestli se to dozví René, zabije mě – začal k ní chovat velké sympatie a věděl jsem, že má pocit, že by ji měl ochraňovat.

„Přestaň,“ zamumlala Fee ospale.

Překvapením mi spadla brada a jenom jsem na ni civěl. Můj pohled oplácela zelenýma očima, vřelýma a starostlivýma.

„S čím?“

„Cítím z tebe vinu, Haltone. Nic jsi neudělal. To já jsem to chtěla. Chtěla jsem tebe.“ Dlouze vydechla. *„To já jsem tlačila na pilu, ne ty.“*

Pohládl jsem ji po tváři. „Ale já jsem nijak zvlášť nevzdoroval, Fee. Moc jsem tě chtěl.“

„Vím, že to je složité, Haltone. Ale nemohli bychom si stanovit pár základních pravidel a zkusit to?“

„Co přesně zkusit?“ zeptal jsem se s napjatými nervy.

Co po mně bude chtít?

Přehodila si vlasy přes rameno a vzápětí nazlobeně vydechla, protože jedna dlouhá vlna spadla zpátky. Zastrčil jsem jí ji za ucho.

„Povídej.“

„Nemohli bychom být právník a klientka tehdy, když musíme, šéfem a zaměstnankyní přes den, a kdykoli jindy jenom Fee a Halton?“

„To je hodně tváří, které musíme měnit, Fee. Mám strach, že –“

Zavrtěla hlavou a přerušila mě. „Znám své hranice, Haltone. Nic po tobě nežádám. Ty vztah nechceš, protože v něj nevěříš. Slyšela jsem tě a nežádám tě o nic víc, než mi můžeš dát. Chci tohle pro tuto chvíli, ne navždycky.“

Otřásl mnou podivný pocit. Připadalo mi to skoro jako bolest. Ale proč by mě to mělo bolet?

Měl jsem v posteli krásnou ženu, která mě ujišťovala, že ode mě nechce nic víc, než jsem ochoten jí dát. Byl to sen.

Zvláštní bylo, že mi to připadalo spíš jako noční můra.

Já jsem ale její slova slyšel jasně a zřetelně a přinutil jsem se k úsměvu, abych zaplašil matoucí myšlenky. „Takže říkáš, že mě chceš jenom na sex, Fee?“

Zrudla a ta barva se jí rozlila po tvářích. „No, ehm, já...“

Když jsem nás převrátil tak, abych jí skončil mezi roztaženýma nohama, zalapala po dechu. „Já tě slyším, Fee. Momentálně si můžeme nasazovat tolik masek, kolik chceme.“ Tyčil jsem se nad ní a otíral o ni tupou hlavu svého péra. Z hrdla jí uniklo hluboké zasténání.

„No, a když už mluvíme o nasazování...,“ zabručel jsem a natáhl se do zásuvky pro kondom.

Zasmála se, prohnula, ovinula mi paže kolem krku a stáhla si mě k ústům. „Vezmi si mě, Haltone.“

„Ale, bejby, to mi nemusíš říkat dvakrát.“

Na každotýdenní schůzku skupiny Spravedlnost pro tatínky mě doprovázela Fee. Několikrát už tam se mnou byl René, ale ona byla první ženou, která tam kdy zašla. Napřed jsem měl strach, že tatínkům bude její přítomnost nepříjemná, ona však mé obavy rychle zaplašila a všechny přítomné ovinula svým kouzlem. Seděla vedle mě, dělala si poznámky a občas dokonce několika mužům něco navrhla. Její vřelosti a empatii bylo těžké odolat, a na konci schůzky ji všichni milovali. Ve skutečnosti jsem měl pocit, že někteří se do ní zamilovali až moc, takže jsem je pražil pohledem a musel jsem se držet u ní, protože se pořád snažili nějak zapříst hovor. Nakonec už jsem z toho byl tak otrávený, že jsem ji chytil kolem pasu.

„Měli bychom jít domů, Fee. Máme ještě nějaké plány.“

Zamrkala a trochu zrudla ve tvářích, ale potom přikývla. „Pánové,“ usmál jsem se a přitiskl ji k sobě ještě víc, „my se uvidíme příští týden.“

Když jsem ji vedl k autu, otevíral jí dveře a čekal, až nastoupí, cítil jsem v zádech jejich pohledy. Nonšalantně jsem jim zamával, přešel k místu řidiče a posadil se vedle ní.

Fee se na mě podívala a v koutcích úst jí zacukalo. „Bylo to nutné?“

Zacvakl jsem si bezpečnostní pás a zařadil rychlost. „Velice.“

Z náznaku se stal plnohodnotný úsměv. „Tak jo. A jaké přesně plány že to máme?“

„Až se vrátíme domů, mám v úmyslu tě ošukat,“ odvětil jsem. „Hodně. Jdeš do toho se mnou?“

Pootočila se ke mně, přejela mi rukou po stehně a zmáčkla mi ptáka, který už byl dávno tvrdý jen z pomýšlení na to, že ji zase budu mít pod sebou. „Rozhodně,“ zamumlala.

„Tak jo.“ Sešlápl jsem plyn. „Takže oběd, potom postel. Na celé odpoledne.“

Pohládila mě po erekci. „Možná bysme si mohli jídlo objednat. A začít v obýváku.“

Představa, jak je ohnutá přes opěradlo mé pohovky, už na mě byla moc. Hodil jsem jí telefon.

„Vyber si, co chceš. Ať je to plné proteinů, budeš je potřebovat.“

Opřela si hlavu o opěrku a v těch nádherných očích se jí uličnický zablýsklo. „Vypadá to, že já budu plná tebe.“

Vzal jsem ji za ruku, zvedl si ji k ústům a políbil na klouby. „Celý den, lásko. Celý den.“

Za tu ruku jsem ji držel po zbytek cesty domů.

Hned jak jsme přišli, zatáhl jsem ji do bytu. Tlačil jsem ji pozpátku k pohovce, naše ústa se spojila a já ji jazykem zkoumal hodně hluboko. Před Fee se mi líbání vlastně nijak zvlášť nelíbilo. Byl to jen prostředek k dosažení cíle, krátké přitisknutí mých úst k jejích, abych je mohl ovládnout bez emocí nebo potřeby.

S Fee to ale bylo zásadní. Příjemné. To, jak se její rty pohybovaly spolu s mými. Pocit, jak mě její jazyk hladí v ústech, jak mi přejíždí po zubech a ovíjí se okolo toho mého, mě přiváděl k šílenství. Její chuť pro mě byla afrodiziakum, a já se jej nemohl nabažit. Nebo jí.

Strhl jsem si košili přes hlavu, zvedl jsem ji na opěradlo pohovky a ovinul si její nohy kolem pasu, přičemž jsem si ji pevně tiskl k hrudi. Zatlačil jsem na ni, vyhrnul jí zadní část košile a hladil ji po hladké kůži, a když jsem cítil, jak se pod mými doteky chvěje, stihl jsem se ještě i usmívat. Tak nádherně na mě reagovala! Odtrhl jsem se od ní, stáhl jí svetr z ramen, přetáhl košili přes hlavu a odhodil ji stranou. Její malá a dokonalá prsa mi přesně zapadla do dlaní, jako by byla vyrobena přímo pro mě. V dlaních jsem její bradavky vnímal jako tvrdé pupeny.

„Bez podprsenky, bejby?“ zašklebil jsem se. „Jak pohodlné!“

„O víkendu ji nikdy nenosím,“ pokrčila rameny. „Vlastně ji ani nepotřebuju.“ Podívala se na ně.

„Scott chtěl, abych si nechala udělat plastiku, ale...”

Umlčel jsem ji prstem, přitisknutým ke rtům. „Už nikdy nechci jeho jméno slyšet, když spolu takhle budeme. Na tom, co se mu líbilo nebo co chtěl, už nezáleží.“

„Ale na tomhle záleží, že?“ zeptala se třesoucím se hlasem, který prozradil, že se odpovědi

trochu bojí. Musel jsem říct pravdu. „Ano, na tomhle jo.“

Sice jsem nechápal jak, ale věděl jsem, že na tom záleží. Nám oběma.

Sundal jsem ji z pohovky, stáhl jí kalhotky a znovu jsem byl uchvácen její krásou. Proporce měla dokonalé. Křehké, ale zakřivené, s odsazeným pasem a zaoblenými boky. Nohy měla štíhlé a lýtko dokonale tvarovaná. Maličká chodidélka s nehtíky nalakovanými na jasně růžovo. Vlasy dnes měla vyčesané nahoru, ale teď už jí pár pramínků spadalo do obličeje. Rty měla červené a oteklé ode mě a červeň z tváří se jí už rozšířila i na hrud'. Sklonil jsem hlavu, ústy jsem přešel po klíční kosti až k bradavkám na nahých a dokonalých prsou, která jsem škádlil jazykem i prsty. Zvedl jsem ji, roztáhl jí nohy a zaklekl před ní. Kundička se leskla, a když jsem se přitiskl blíž a přejížděl jí jazykem po záhybech, třásl se jí nohy. Chytila mě za vlasy a se zasténáním zaklonila hlavu. Vzal jsem ji za kolena, roztáhl je od sebe a potom jsem ji chytil za zadek a přitáhl si ji blíž k ústům. Vrhla jsem se do ní. Lízal jsem ji a kousal. Ocumlával. Doháněl jsem ji až na samou hranici a zase jsem přestal, abych její touhu vystupňoval, dokud se s prsty zabořenými do mých vlasů a s nohama omotanými kolem mé hlavy nerozkřičela a ten křik nestupňovala. Když se udělala, její šťáva mi zaplavila ústa, tělo se roztrásl a napínalo se.

Pták mi tlačil proti zipu, zoufalý a roztoužený. Potřeboval jsem ji víc, než jsem si kdy vzpomínal, že jsem cokoli nebo kohokoli potreboval.

Zápasil jsem s přezkou na opasku, a když jsem vstával, sundal jsem si džíny. Jedním prudkým přírazem jsem byl v ní a tvrdě ji píchal. Ovinula mi ruce kolem krku a zatímco jsem si ji bral, pevně se držela. Horečně. Vzrušeně. Svíral jsem jí boky a vrázel ho do ní. Ona mi zaryla nehty do zad, až jsem tou prudkou bolestí zasyčel.

„Víc,“ vyžadoval jsem, přehodil si její nohu přes paži a zabořil se do ní hlouběji.

Vykřikla, a aby se udržela, chytila mě za vlasy a sevřela mi biceps. Pot mi stékal po zádech. Její bradavky, ty malé tvrdé oblázky, se mi otíraly o drsné chlupy na hrudi. Funěl jsem a nadával, jak jsem se snažil zaplašit orgasmus, který se ve mně už vzdouval. Ona kňučela, prohýbala se a přirážela, prosila a škemrala. Vytáhl jsem ho z ní, a když jsem ji otočil a přehnul přes opěradlo pohovky, abych se do ní mohl zanořit zezadu, zalapala po dechu, jak ji ten hluboký úhel překvapil.

Byla horká, mokrá a kolem mého ptáka tak těsná, až mě škrtila. Kurevsky se mi to líbilo. Ovinul jsem jí ruku kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Sklonil jsem jí obličej ke krku, olizoval a oždiboval jí kůži a šeptal jí do ucha všechny ty nečisté myšlenky, které mě napadaly.

„Jsi tak nádherně těsná, Fee!“

„Líbí se ti tenhle úhel, zlato? Líbí se ti, když si tě беру takhle?“

„Chci, aby ses mi na tom ptákovi udělala, Fee. Vysaj mě.“

Vklouzl jsem rukou pod ni a zatlačil jí na poštěváček. Byl na pohmat stejně tvrdý jako můj pták. Bylo to přesně to, co potrebovala. Strnula v křeči a pak už ji ztěžka zasáhl orgasmus. Vykřikla a mé jméno jí vylétlo ze rtů, kundičkou mi ale dál svírala ptáka.

Extáze mě zasáhla jako tsunami, pohltila mě a zničila všechno, co jí stálo v cestě. Udělal jsem se

tvrdě, zuřivě jsem ji sevřel, sténal její jméno a s hlavou opřenou o její zátylek, s ústy přitisknutými k její kůži a s ptákem zabořeným hluboko v jejím žáru jsem se snažil zvládnout ty intenzivní pocity.

Než jsem se od ní dokázal zvednout, pár chvil to trvalo. Sázel jsem jí dlouhou řadu polibků na páteř a přitom jsem se z ní uvolnil. Přejel jsem jí rukou po zádech a hladil ji po jemné kůži ramen. „Je to dobrý, lásko?“ zeptal jsem se a pomohl jí se narovnat. Povzdechla si, opřela se o mě, já jsem ji objal kolem pasu a cítil, že sebou ještě trochu cuká. Odhrnul jsem jí vlasy z obličeje – v jednu chvíli jsem jí asi vytrhl sponku – a políbil ji na krk.

„Fee?“ ptal jsem se ustaraně. Úplně jsem se v ní ztratil, až jsem zapomněl, jak maličká a jemná je. „Jsi v pořádku?“

„Hmm,“ zašeptala a naklonila se ke mně.

Zasmál jsem se. „Vyšukal jsem z tebe všechna slova?“

Zachichotala se a pohladila mě. „Myslím, že jo.“ Obrátila se, aby ke mně byla čelem. „Musím se jít umýt, hrozně jsi toho ve mně nechal.“

Začal jsem se smát, ale vzápětí jsem ztuhl, když mě realita jejích slov zasáhla.

Nepoužil jsem kondom! Už jsem se nedivil, že mě to tak bralo a že jsem z toho měl tak zatraceně dobrý pocit.

Beze slova jsem ji zvedl a pospíchal chodbou. Ve sprše jsem pustil tak horkou vodu, jakou jsem si myslel, že dokáže snést, a zatlačil ji na sprchovou lavici. „Roztáhni nohy, Fee,“ přikázal jsem, vzal do ruky hlavici a nasměroval vodu na ni. „Musím to z tebe dostat.“

Věděl jsem, že se chovám iracionálně, ale nedokázal jsem s tím přestat. „Existuje na to nějaká pilulka, že?“ zeptal jsem se. „Taková ta pilulka, kterou si můžeš vzít v případě, že bys otěhotněla?“

Vyděšená a zmatená na mě zírala.

„Já jsem zapomněl, Fee. Zapomněl jsem na kondom. Přísahám ti, že jsem čistý, ale –“

Chytila mi ruku a zavrtěla hlavou. „Já jsem taky čistá, Haltone. A otěhotnět nemůžu.“

„Cože?“

„Snažili jsme se hned na začátku manželství. A později taky. Nic se nestalo. Scott se nechal testovat a výsledky ukázaly, že on je v pořádku. Víc než v pořádku – jeho spermie byly aktivní a plodné. Z testů vyplynulo, že problém je ve mně. Nikdy jsme nepočali. Byl to jenom další případ mého selhání.“ Hlas se jí třásl. „Vzhledem k tomu, jak to skončilo, to tak stejně asi bylo nejlepší.“ Odkáslala si. „Nemůžu otěhotnět, takže jsi v pohodě. Jsme v pohodě,“ ujistila mě s očima třpytícíma se slzami.

„Potřebuju, aby ses uklidnila, prosím.“

Klesl jsem před ní na kolena a sevřel jí obličej do dlaní. Všude kolem nás stoupala pára.

Vzpomněl jsem si, jak říkala, že děti neměli, ale že to nikdy dál nevysvětlovala. Ze smutku z jejích očí mě z nějakého důvodu bodalo u srdce.

„Byla bys úžasná matka,“ zamumlal jsem. „Ale určitě jsi ho tím nezklamala, Fee. To on zklamal

tebe a hned na několika úrovních.“ Nechtěl jsem dodávat, že jsem rád, že žádné děti nemá – ne proto, jaký jsem k nim měl vztah, ale proto, že jsem nechtěl, aby ji to k němu jakkoli znovu táhlo.

„Myslím, že jsme se nakonec zklamali navzájem.“

Nevěřičně jsem zavrtěl hlavou. Bez ohledu na to, jak velký kretén to byl, bez ohledu na to, jak moc jí ublížil, se z toho celého nedokázala přestat obviňovat.

Vtiskl jsem jí polibek. „Promiň, Fee. Přehnal jsem to.“

Vstala a zvedla z podlahy sprchovou hlavici. Osprchovala mi ramena a horká voda pronikla do malých škrábanců, které po sobě zanechaly její nehty. Při tom pocitu jsem zasyčel, ale svým způsobem se mi vědomí, že si mě označovala, líbilo.

„Teď se postav, Haltone. Omyjeme se. Později se zase spolu můžeme trochu ušpinit.“

Vstal jsem a vzal si od ní sprchovou hlavici. Chytil jsem ji do náruče a políbil ji. Políbil jsem ji z mnoha důvodů. Za ten neuvěřitelný sex. Za to, jak mě uklidňovala. Za to, že se mou přehnanou reakcí nenechala znechutit. Za tu bolest, kterou trpěla kvůli Scottovi, a za ty špatné vzpomínky, které jsem svou lehkovážností přivedl k životu.

Políbil jsem ji, protože jsem to chtěl.

Protože to byla Fee.

Konečně jsme snědli oběd, který jsme si nechali přivést, a zbytek dne proběhl v klidu. Fee byla uzavřenější, než jsem byl zvyklý, a dával jsem to za vinu sobě a své předchozí reakci. Zkazil jsem nám neuvěřitelně ohromný sexuální okamžik. Přesto se usmála a odpověděla, když jsem na ni promluvil, pobaveně se smála, když jsem jí četl jednu z Reného vtipných zpráv o tom, že je zase držení v zajetí, a ptala se mě na nějaké další věci ohledně Spravedlnosti pro tatínky.

„Pomáháš někdy ženám-matkám, se kterými se snaží vyjebat?“

„Ano. Od začátku.“ Promnul jsem si obličej. „U téhle skupiny dobrovolnicím, protože tehdy zřejmě bylo málo právníků, kteří chtěli pomáhat otcům. Dobrovolnicím taky v ženské skupině, ale tam je víc právníků, kteří jsou ochotní se angažovat, takže trávím víc času se skupinou otců.“

Když mě potřebují v té druhé, zajdu tam nebo ženy můžou přijít ke mně. Všechno je samozřejmě zdarma.“

Zavrtěla hlavou, ale do očí se mi nepodívala. „Copak?“

Zvedla ramena. „Myslím, že jsi neobyčejný. Ale kdykoli to řeknu, ty proneseš nějakou poznámku, abys se mnou nesouhlasil, takže si svůj názor nechám pro sebe.“

Zasmál jsem se, protože měla pravdu. Až na to, že...

„Jsem rád, že o mně tak hezky smýšlíš, Fee. Připouštím, že si nemyslím, že si to zasloužím, ale líbí se mi to,“ přiznal jsem.

„Ty si opravdu myslíš, že jsi kokot.“

mlčel jsem.

„Scott je kokot,“ prohlásila. „Zachází s lidma hrozně. Ty s lidma, dokonce i s právníkama, proti

kterým stojíš, jednáš s respektem. Scott význam toho slova nezná. To, že bojuješ za své klienty, že žiješ život, za který se neomlouváš, neznamená, že jsi kokot, Haltone.“

Na to jsem neměl co odpovědět. Občas mě její tiché postřehy ochromily.

Opřela si tváře o ruce a prohlížela si mě. „Nevím, proč si myslíš, že jsi tak strašný člověk. Myslím, že v každém člověku je něco dobrého.“ Tiše si povzdechla. „Vlastně jsem ochotná jít až tak daleko, že bych řekla, že v každém je trochu dokonalosti.“

Nakrčil jsem na ni obočí a zaťukal jí svou nohou o její. „Myslím, že jsi trochu sentimentální. Jako jak v *každém*?“ zeptal jsem se významně. Věděl jsem, že ve mně žádná dokonalost není, a bez jakékoli pochyby jsem věděl, že v jejím bývalém také ne.

Zamyšleně a melancholicky se podívala z okna. „Ráda si myslívám, že ten muž, do kterého jsem se zamilovala, ten, který byl ještě dost mladý na to, aby věřil v lásku a mohl slíbit, že mě bude milovat navždycky, byl skutečný. Že hluboko uvnitř byl dobrý. Že tím jeho kouskem dokonalosti byla jeho ambice *dělat dobro*.“

„A co myslíš, že se stalo pak?“

„Vyrostl. Naslouchal špatným lidem a stal se přesně tou věcí, proti které chtěl bojovat. A po cestě tu svou dobrotu ztratil. A řekla bych, že i svou lásku ke mně.“

Ta slova ze mě vylétla dřív, než jsem je dokázal zastavit: „Tak to potom přišel o všechno.“

Ted' zase poklepala na nohu ona mně a usmála se. „No, a kdo je sentimentální teď?“

„Ticho. Nikomu to neříkej, popřu, že by se to kdy stalo. V tom jsem dobrý, víš.“

Vzala si tablet a snažila se skrýt pobavení. „Zaznamenáno, advokáte.“

Zbytek odpoledne strávila Fee na pohovce, kde si četla, pila čaj a občas se dívala z okna. Já jsem pracoval na nějakých poznámkách, prošel jsem si rozvrh a nakonec jsem se vrátil s knihou a sklenkou vína a užíval si její tiché společnosti. Ani si nevzpomínám, že bych někdy předtím se ženou strávil tolik času, že jsem s ní prostě jenom byl. Bylo to zvláštní, ale líbilo se mi to.

Všiml jsem si, že se jí začínají zavírat oči, tak jsem na pohovce změnil polohu a poklepal si na hrudník. „Mám tady pro tebe místo, Fee.“

Vklouzla vedle mě a uvelebila se. Měla ráda, když jsem ji během spánku držel. Byl to pro ni spouštěč, přesně takový, jakým pro mě bylo to, když jsem ji cítil u sebe. Snažil jsem se soustředit na knížku, ale brzy jsem to vzdal a projížděl jí rukou vlasy, abych poznal, kdy usne. Potom jsem knihu odložil a krátce si ji prohlížel a sledoval, jak se jí hrudník zvedá a klesá, a poslouchal ty divné cvakavé zvuky. Zase mi něco připomněly, ale nemohl jsem je nikam zařadit, a tak jsem zavřel oči a užíval si jejího tepla i těch záhadných uklidňujících zvuků a usnul jsem.

Po zdřímnutí nám Fee udělala sendviče a já jsem vzal pár studených piv a našel čipsy, které jsem měl ve skříni.

„Večer dávají maraton *Jurského parku*,“ informoval jsem ji.

„Tak to asi *hurá*?“ zamumlala a přidala na hromadu další sendvič.

„Budeme jich potřebovat víc než jenom tyhle,“ informoval jsem ji.

„Jak do sebe proboha dokážeš házet takové množství jídla, ale pořád vypadat takhle?“

Protáhl jsem se za ni, ovinul jí ruce kolem pasu a kousl ji do krku. „Líbí se ti, jak vypadám, Fee?“

Vsunul jsem ruce pod volné triko, které na sobě měla, a přejel prsty po hebké pokožce břicha. Zachvěla se, až jsem se zašklebil. Ty její reakce se mi líbily. „Ano?“

„Ano,“ zašeptala bez dechu.

„Fajn, tak to je ten pocit vzájemný. Myslím, že jsi ta nejvíc sexy ženská, jakou jsem kdy viděl.“

Ztuhla. „Nedělej to.“

„Nedělej co?“

„Nekrm mě frázema. Upřímného tě mám radši.“

Zamračil jsem se, otočil ji k sobě a chytil za bradu. „Já ti říkám pravdu, Fee. Máš v sobě všechno – jsi sladká, sexy a chytrá. Všechno. Přesně tohle si myslím. Chceš mi to vyvracet?“

Nevěřičně našpulila rty, a tak jsem zavrtěl hlavou. „Takže nemám jinou možnost, než ti to dokázat.“ Když jsem ji zvedl na linku a odstrčil sendviče, které připravovala, jenom zalapala po dechu.

„Co to děláš?“

Strhl jsem z ní kalhoty na jógu. „Provádím dokazování v případě.“

„Aha.“ Prudce se nadechla, protože jsem jí ponořil prsty mezi nohy. „Ach!“

Přitáhl jsem ji k okraji a tlakem jí roztáhl nohy doširoka. Skrčil jsem se před ní. „Mám působivou závěrečnou řeč, jsi připravena si ji poslechnout?“

„Ach bože, *ano!*“

Políbil jsem ji na stehno a vyjel jazykem po noze výš. „Pevně se drž, Fee. Tahle bude dlouhá.“

„To je ono!“ vykřikl jsem a popadl dálkové ovládání. Fee se na mě překvapeně podívala. „Co je?“

O kousek jsem film vrátil. „Poslouchej.“

Zamračila se. „A co mám slyšet?“

„Takový ten zvláštní zvuk, něco mezi cvakáním a vrněním, který vydává ten velociraptor. Věděl jsem, že už jsem to slyšel.“ Ušklíbl jsem se na ni. „To jsi ty.“

„No dovol?“

„Když spíš, vydáváš ty nejlegračnější zvuky. Zní to jako raptor. Samozřejmě že tišší a mnohem míň nebezpečný, ale takhle to zní.“

„Oni piští a těma dlouhýma drápama trhají lidi!“ vydechla.

„Jo, a občas taky vydávají legrační cvakavě vrnivé zvuky,“ zasmál jsem se. Tenhle, o tomhle mluvím.“

Chtěla, abych to přehrál znovu, a zachichotala se. „Víš, moje spolubydlící na koleji mi řekla, že vydávám nějaké divné zvuky.“

Moudře jsem přikývl. „To jo, je to docela zábavné.“

Fee obrátila oči v sloup a pokračovala. „Ale nikdy mě nesrovnávala s dinosaurem – obzvlášť s žádným děsivým. Myslím, že jsi trochu hrubý.“

„Omlouvám se, ale je to pravda. Přesně takhle zníš.“

„Hmmm,“ odpověděla a naklonila hlavu, jako že se urazila.

Hravě jsem do ní dloubl. „Ale myslím, že jsi ten nejroztomilejší raptor, jakého jsem kdy viděl.“

„Dobrý pokus.“

„Dáš si poslední brownie?“ zeptal jsem se a podával jí talíř. Upekla je odpoledne a byly úžasné.

Doufal jsem, že odmítne, ale vzala si ho.

„Zase tak galantní gesto to není, Haltone. V kuchyni jsou další.“

Promnul jsem si bradu. „Až to bude strašidelné, dovolím ti se přitulit blíž.“ Nikdy ty filmy neviděla – což mě šokovalo a byl jsem rozhodnutý to dnes večer změnit.

„Chci popcorn.“

Naklonil jsem se a políbil ji. „Tvé přání je mým rozkazem, FeeNellyRaptore.“

Její smích mě provázel celou cestu až do kuchyně.

Maraton skončil pozdě. Fee vzala a odnesla špinavé nádobí do kuchyně a do myčky. Já vypnul zábavní centrum a následoval ji.

Otřela si ruku do utěrky, ale potom zaváhala. „No, tak myslím, že bych asi měla, ehm, jít?“

„Jít?“

„Domů,“ vyjasnila.

Zavrtěl jsem hlavou. „Zůstaň.“ Nadechl jsem se a natáhl k ní ruku. „Prosím.“

Zavedl jsem ji do ložnice, nechal ji připravit se do postele a půjčil jí i tričko. Vklouzla vedle mě a já jsem ji přitáhl blízko k sobě a vdechoval její vůni.

Zhasl jsem a obklopila nás temnota. Uhnízдила se u mě a já jsem jí vtiskl polibek na hlavu. Chvilí jsme mlčeli, potom jsem ticho prolomil já.

„Fee...“

Naklonila hlavu a ve tmě se na mě zadívala. „Co je?“

Musel jsem jí to říct. „Dneska, po tom na pohovce, když jsem...“

„Vyšiloval?“ dokončila za mě.

„Jo,“ připustil jsem. „Ta moje reakce – to, jak se cítím – to není kvůli tobě, víš? Potřebuju, abys to chápala.“

„Tak kvůli čemu to je, Haltone?“

Povzdechl jsem si, našel ve tmě její ruku a políbil ji na klouby, načež jsem obě naše spojené dlaně položil na mou hrud.

„Matka měla vážné psychické problémy. Otec se upil, když byl ještě mladý. Mám v sobě emocionální vakuum, Fee. Nic ve mně není, nic necítím. Nechci tuhle DNA předat nějakému

nevinnému dítěti.“

Mlčela, a jen podle stisku ruky a jejího povzdechu jsem poznal, že poslouchá.

„Kromě hmotných věcí nemám nikomu co nabídnout, Fee. A abych byl upřímný, jsem moc sobecký na to, abych je chtěl sdílet. Musel jsem tvrdě pracovat, abych je měl, a nemám chuť o některou přijít kvůli někomu, kdo odešel.“

„Když ty máš o sobě tak malé mínění, že si ani nemyslíš, že by tě někdo mohl milovat natolik, aby zůstal.“ Řekla to jako konstatování, ne otázku.

„Já se znám, to je všechno.“

Povzdechla si, naklonila se a přitiskla své rty k mým. Ten dotek byl jemný, a když mluvila, hlas měla něžný.

„Myslím, že se pleteš, Haltone. Myslím, že některé části sám sebe ukrýváš – a to i před vlastní myslí. Jsi naprosto úžasný člověk.“

Vyjel jsem jí rukou po krku a přitiskl ji k ústům. „To ty se pleteš, Fee. Ale děkuju, že si to o mně myslíš.“

Její zakňourání mě pobídlo, abych pokračoval. Sice jsem jí nemohl dát to, co si zasloužila, ale potěšení jsem jí poskytnout dovedl.

Nekonečně jsme se líbali pomalými a línými polibky. Naše jazyky po sobě pomalu klouzaly, dráždily se a proplétaly. Čím byly polibky vášnivější, tím víc zhluboka a přerývaněji jsme dýchali. Nedočkavými prsty jsem jí sundal tričko a zatlačil ji na matraci. Uhnížděný mezi jejíma nohama jsem se nad ní vznášel.

„Můžu jenom tak, Fee?“ zachraptěl jsem a přejížděl jsem ptákem po její vlhkosti. „Můžu zase bez překážky mezi náma?“

Ovinula mi nohy kolem boků.

„Ano.“

Kapitola 14

Fiona

Od svého stolu jsem viděla Haltona, jak při telefonování přechází po místnosti. Svými dlouhými nohama přešel přes kancelář raz dva a v nekonečné smyčce rázoval sem a tam. Telefon svíral mezi ramenem a krkem a neustále pohyboval rukama, gestikuloval a mával jimi, zdálo se, že jeho hlas během rozhovoru úměrně tomu stoupá a klesá. Prohraboval si rukou vlasy, tahal se za vousy, přejížděl si po tváři, sedal si a znovu vstával a chodil. Byl v neustálém pohybu.

Snažila jsem se na něj nezírat, ale nešlo to. Měl na sobě ten drahý oblek, vlasy vyčesané z čela mu pod světlem přímo zářily, byl sexy, pohledný a neodolatelný. To, jak mě přitahoval, bylo intenzivní. Nepopíratelné. Nevysvětlitelné. Nebezpečné.

Přistihl mě, jak na něj zírám od stolu, který pro mě zařídil v knihovně, zamrkal, a když jsem se v rozpacích z toho, že mě přistihl, rychle podívala dolů, tiše se zasmál.

Jeho hlas náhle zesílil, protože vstoupil do knihovny a zastavil se vedle mého stolu. „Vydrž vteřinku, Phile.“ Stiskl tlačítko pro vypnutí mikrofonu.

Zvedla jsem hlavu a on se sklonil na úroveň mých očí. „Vidím, že na mně můžeš oči nechat. Líbí se ti, co vidíš, Fee?“

Dokázala jsem jen přikývnout.

Vzal mě za bradu a políbil mě. „Líbí se mi, když se na mě díváš.“

A odešel. Jeho odchod jsem sledovala se stejným požitkem jako příchod. Měl nádherný zadek. Na míru ušitý oblek zdůrazňoval všechny jeho přednosti. Vypadal jako úspěšný právník – cool, klidný a soustředěný – já jsem ale věděla, co je pod tím jemně tkaným materiálem – šlachovité svaly a silné linie, které látka zakrývala. Věděla jsem, jak zní v zápalu vášně, znala jsem ten pocit, když ho do mě vrážel. Znala jsem i teplou vůni, která ještě zesílila, když byl dost blízko na dotek. A to, jak jsem milovala, když jsem se ho dotýkala.

Scott byl vždycky odtažitý a sex s ním byl téměř mechanický. Protože jsem byla mladá a nezkušená, tak jsem si myslela, že to bylo mnou. Že všechno to šeptání a ty řeči o tom, jak je sex úžasný, jsou právě jenom to – řeči. Slyšela jsem, jak některé ženy mluví o úžasném sexu, ale jiným jako by to bylo jedno.

Po svatbě se Scottem jsem se zařadila mezi ty lhostejné. Absence sexu později v našem manželství nebyla problémem. Když jsem Haltonovi říkala, že jsme se Scottem spolu naposledy

byli asi před čtyřmi lety, byla to pravda, ale od doby, kdy jsme měli něco jakžtakž normálního, to bylo spíš šest let. Po tom, co jsem zažila s Haltonem, jsem teď věděla, že sex se Scottem byl hluboko pod normálem. Na druhou stranu byl sex s Haltonem něčím mnohem větším, než jsem si kdy dokázala představit.

A teď jsem si nebyla jistá, jak se někdy zase vrátím k té lhostejnosti nebo snad k normálu.

Halton ve mně probudil něco, co bylo silné a návykové.

To *on* byl silný a návykový. Toužila jsem po něm. Pořád.

Do knihovny vstoupil René s plnýma rukama pracovních složek. „Fee, drahoušku, tyhle musíte roztrždit a připravit je Haltonovi na dnešní schůzky.“

Vzala jsem složky a přidala je na hromadu. Halton měl velice rušnou praxi. Měl plný rozvrh a pracoval dlouho a bylo jasné, co všechno práci obětoval. Pro své klienty tvrdě dřel. René vedl kancelář pevnou rukou, aby zajistil, že se Halton může soustředit jen na své případy, a byla jsem ráda, že mu mohu pomoci.

„To je nepříjemné!“ vyštěkl Halton a zavřel dveře mezi svou kanceláří a knihovnou. Tlumený hlas jsem pořád slyšela, poznala jeho rozčilený tón, slova však zůstala soukromá.

Zašklebila jsem se. „Nechtěla bych být na druhém konci toho hovoru!“

„Ne,“ zasmál se René. „Když se Halton naštvě – pozor na něj. Jeho klienti z toho ale mají vždycky prospěch.“

„O tom nepochybuju.“

René naklonil hlavu. „Dnes vypadáte dobře, má drahá. Určitě jste měla hezký víkend. S ohledem na všechno, co se stalo minulý týden, mě to velice těší.“

„Ach,“ zamumlala jsem. „Ano, víkend byl relaxační.“

Říkala jsem si, že někdo by mohl neustávající sex, dlouhé spaní a jedení nezdravých jídel popsat jako relaxaci. Rozhodla jsem se držet toho popisu.

René vrhl pohled na Haltonovy zavřené dveře. „Halton vypadá překvapivě odpočatě. Víc, než si pamatuju, že by tak vypadal za hodně dlouhou dobu. Asi taky musel mít hezký víkend.“ Se zlomyslným úšklebkem na mě pohlédl.

„To já nevím,“ odpověděla jsem, ale hlas se mi na konci toho prohlášení zvedl a ve tvářích jsem cítila teplo.

Renému se zablýsklo v očích. „Samozřejmě že ne,“ prohlásil. „Je to jenom náhoda, že dnes oba vypadáte tak skvěle. Mému starému srdci to dělá dobře.“

Vzala jsem hromadu složek. „Tak já se do toho asi dám.“

„Správně,“ řekl René a sáhl do kapsy. „Halton mě požádal, abych se ujistil, že dostanete kopii tohoto.“ Podal mi klíč. „Od jeho kanceláře. Funguje na všechny dveře, které tam vedou.“

Chápavě se na mě podíval. „Klíč od jeho kanceláře mají tři lidé. Halton, já a teď vy.“

Klíč jsem přijala v tichém šoku. Věděla jsem, co to pro Haltona znamenalo, že mi k té místnosti dal klíč. Znamenalo to, že mi věří – naprosto.

René mě laskavě poplácal po rameni. „Mějte s ním trpělivost, drahá Fee. Je sice porouchaný, ale

pod tou kamennou slupkou je srdce muže, který chce být milován.“ Ztišil hlas. „Na tohle jsem čekal hodně dlouho a užiju si z toho každou chvíli.“

Nevěděla jsem, co na to říct. Mrkl na mě a odešel do knihovny.

Opřela jsem se a na okamžik jsem na složky zapomněla. René to nechápal. My jsme se s Haltonem jenom vzájemně potřebovali. Spánek a sex.

Halton na tom trval. Když stanovoval základní pravidla, vyjádřil to velice jasně a já jsem s nimi souhlasila.

Až na to, že...

To on byl tím, kdo je neustále porušoval. City. Společné trávení času. Polibky. Mazlení. To, jak mě pořád někam bral, nebo jak dával najevo zájem a starost.

I tak ale měl jasno ohledně vztahů a lásky. A i když svými činy říkal něco jiného, o nic trvalého zájem neměl. Tohle jsem si musela připomínat.

René se mýlil. Halton byl můj právník, přítel a dočasný milenec. Nic víc. Prostě jsme si vzájemně vyplňovali prázdná místa v životech. Jednoho dne se mu spánkový cyklus upraví a jeho pozornost upoutá nová žena, já dosáhnu správné úrovně nasycení a budu vyměněna.

Jenom jsem věděla, že si musím ohlídat srdce. Potlučené bylo už tak dost.

Halton

I přesto, jak moc práce jsem měl a s jak velkými kretény jsem musel celé pondělí jednat, jsem byl málem v euforii. Byl jsem odpočatý, nabitý energií a měl jsem vše pod kontrolou. Víkend strávený oddáváním se spánku, sexu a Fee mi udělal hodně dobře.

Byl jsem také rád, že jsem ji viděl, kdykoli jsem zvedl pohled – u čehož jsem se během dne přistihl celkem často. Obvykle měla hlavu skloněnou nad nějakým úkolem a ty krásné vlasy jí stínily obličej, ale víc než jednou jsem ji přistihl, jak si prohlíží zase ona mě a podle všeho nedokáže odtrhnout oči o nic víc než já.

Dělal jsem si z ní kvůli tomu legraci, ale také jsem cítil podivný náznak pýchy, protože jsem věděl, že to, co vidí, se jí líbí. Bůhví, jak moc rád jsem se díval já na ni, jak rád jsem poslouchal její hlas, když mluvila s Renéem nebo telefonovala. Bez ohledu na to, co jsem zrovna dělal, se mi v reakci na její smích vždycky zvlnily rty. Nenasytným pohledem jsem sledoval, jak ke mně kráčí a vlasy se jí v dlouhých stříbrných vlnách přelévají přes ramena a po zádech. V kanceláři nosila brýle, které jí spolu s pěknými halenkami a sukněmi dodávaly vzhled zlobivé knihovnice.

Neustále jsem fantazíroval o tom, jak si ji беру, opřenou o ty vysoké dubové police v knihovně, zatímco má ty brýle na nosíku. Jak ji slyším sténat mi do ucha mé jméno, až se udělá. Jaký je to

pocit, když mi do zadku zarývá podpatky, když ji píchám. Rozhodl jsem se, že na to jednoho dne ještě přijde řeč.

Pohled, který mi nabízela při odchodu, byl stejně velkolepý. Boky se jí při chůzi pohybovaly, sukně do áčka její zadek dováděla k dokonalosti. Věděl jsem, jak ten zadek vypadá nahý. Jak baculaté a pružné jsou ty půlky pod mými prsty. Jak se svírají, když do nich koušu. Jak dokonale mi ty boky naplňují ruce, když jsem v ní.

Den jsem strávil s trvalou erekcí. Neustále jsem si ho musel upravovat a občas jsem musel i zavřít dveře a nechat krev natéct i do jiných částí těla. Úleva byla vždy jen kratičká, protože jakmile jsem ji znovu uviděl, pták si toho vždycky všiml.

Parchant nadržený!

Když si k tomu přimyslím tu fantazii s knihovnou, byl jsem v piči, ale ne v tom správném smyslu slova.

Vtom mé myšlenky přerušilo zaklepání na mé dveře. S povzdechem jsem se opřel do měkoučké kůže kancelářské židle.

„Dále!“ zavolal jsem a zavřel složku, které jsem stejně nevěnoval náležitou pozornost.

Vstoupil Reid Matthews se svým obvyklým nafoukaným úsměvem. Pod paží si nesl notebook a ve volné ruce měl šálek kávy. Žuchl do křesla naproti mně.

„Ahoj.“

„Čau, Reide. Nečekal jsem, že tě dneska uvidím. Předtím jsem volal Wyattovi, ale dostal jsem se jenom do hlasové schránky.“

Reid se zazubil. „Myslím, že jsi ho minulý týden vyděsil tím svým přístupem. Potom jsem k němu zašel domů a ukázalo se, že byl přesvědčený, že už s ním pracovat nechceš. Ujistil jsem ho, že jsem tam jenom proto, abych pomohl dotáhnout projekt do konce, a že jeho smlouva je v bezpečí.“

„Jako fakt?“ zeptal jsem se suše.

„Jako fakt. Odvádí skvělou práci. Neraď chodí do reálného světa, takže si teď hraju na posla.“

Ozvalo se další zaklepání na dveře a dovnitř vešel René, aniž by čekal na odpověď. Postavil vedle mě šálek horké kávy. „Pozdržím ti hovory. Fee má moc práce ve spisovně.“

„Díky, René.“

Odešel a zavřel za sebou dveře.

Reid popíjel kávu a usmíval se přes okraj šálku. „Takže je to pravda, Fee tady pracuje.“

Mávl jsem rukou. „Měla zkušenosti z advokátní kanceláře a René potřebuje pomoc.“

„Aha,“ zamrkal. „Jo, viděl jsem ji. Ty stříbrné vlasy jsou super. Velice sexy.“

Zlostně jsem se na něj zahleděl, ale protože jsem věděl, že se mě snaží vyprovokovat, jeho poznámky jsem ignoroval. „Tak na co jste vy dva přišli?“

V okamžiku, kdy otevřel notebook, se začal tvářit vážně. „Wyatt měl pravdu. Nejsme soukromí vyšetřovatelé, Hale. Nemůžu ti říct nic o jeho osobních zvycích, můžu ti jenom říct, co mi ukazuje jeho počítač.“

„Já vím. Wyatt mě už trochu štvál – potřeboval jsem ho trochu popohnat.“

Reid se zasmál. „Taky že jsi to udělal, Wyatt to pochopil. Můžu ti říct tohle: Scott se chová nevyzpytatelně a já mám podezření, že máš pravdu. Jeho účty vykazují neustálé výběry. Hodiny, které fakturuje své právní kanceláři, jsou skoro na nule. Osobní účty má po splatnosti. Vzal si druhou hypotéku na dům.“ Zhluboka se nadechl. „Všechno to začalo asi před devíti měsíci a stupňuje se to.“

„Dobře. Takže něco bere a rozpadá se mu život.“

„Shodou okolností si zhruba ve stejnou dobu, kdy se začal chovat nevyzpytatelně, najal novou asistentku. Prověřil jsem si ji a není to žádná výhra.“

Opřel jsem se a promnul si bradu. „To zní, jako by na něj měla špatný vliv.“

„Kdysi byla obviněna v souvislosti s drogama. A hádej, který právník ji z těch obvinění dostal?“ Zvedl jsem obočí. „A potom si ji ten debilní pitomec najal?“

„Myslím, že jo.“

Zahvízdal jsem. „Jak je společnost strukturovaná?“

„V jeho prospěch. Má poslední slovo, je největší akcionář. Nikdo ho nemůže přehlasovat.“

Otočil notebook ke mně. „Jejich finance jsou dobré, i když on má málo hodin. Firma si stojí pevně.“

Studoval jsem ta čísla a mračil jsem se. Byla slušná, ale nějak se mi nezdála. Vzhledem k velkému počtu případů, které brali, bych čekal, že jejich konečný zisk bude vyšší. Scott osobně utrácel spoustu peněz. Neustále tam byly velké výběry hotovosti. Jestli už byl hodně závislý, jenom se to zhorší. Pořád si připadal v pohodě, ale jestli bude takhle pokračovat, za rok se to drasticky změní.

„V pátek udělal Fee nabídku. Možná bych jí měl říct, ať ji přijme.“

Reid pokrčil rameny. „Teprve jsme začali hledat. Dej nám ještě pár dní.“

Sáhl jsem do šuplíku a podal Reidovi flash disk, který mi dala Fee. „Tohle jsou informace z jeho soukromého domácího počítače. Jsou tam i účty.“

Reid ho zapojil a několik okamžiků jsem slyšel jen zvuky úderů do kláves a jeho tiché mumlání. Potom zamračeně zvedl hlavu.

„Zajímavé.“

„Co?“

„Tady je úplně jiná sada čísel. A je tu jedno jméno, které se pořád opakuje, ale nepamatuju si, že bych ho v těch ostatních knihách viděl jako zúčtovatelné. Několikrát jsem u něj viděl poznámku *Pro bono*.“

Vyštěkl jsem smíchy. Takže ten osel ojebává i své partnery? Falšuje výkazy a skrývá to?“

„Musíme ještě udělat nějaké křížové odkazování a kontroly, ale myslím, že jo.“

„Tak to je ale totální parchant.“

Reid si odhrnul vlasy z čela. „To asi nebude žádná velká novina.“

„Ne. To, jak zacházel s Fee, to ne. Ale ojebávat i partnery? Bůh ví, v jakých dalších ilegálních

věcech má prsty.“

Reid něco rychle psal a sledoval displej. „To jméno patří jednomu velkému a dobře známému drogovému bossovi. Pořád je v novinách.“

„Ježíši!“ Přešel jsem si rukou po obličeji. „Musím z toho Fee rychle dostat.“

„Ano.“ Vstal. „My se na to s Wyattem ještě podíváme. Ty udělej to, co děláš –“

Přerušilo ho zazvonění soukromé linky. Podíval jsem se na displej, varovně zvedl prst a stiskl tlačítko hlasitého odposlechu.

„Smithers.“

„Hale, tady je Jonas Peters.“

„*Scottův muž*,“ naznačil jsem tiše Reidovi. „Ano. Co pro vás můžu udělat?“

„Scott je ochoten předložit konkrétní jednorázovou nabídku, aby mohli s rozvodem pokračovat a začít znovu.“

„Váš klient potřebuje víc než jenom začít znovu, Petersi,“ odfrkl jsem si. „Podle toho, co jsem viděl, potřebuje odvykačku.“

Chvilku bylo ticho, potom si Jonas odkašlal. „To komentovat nemohu, Hale. Měl byste své klientce doporučit, aby tu nabídku přijala. Zdá se, že je to docela milá osoba, a já bych nerad, aby se to nějak ošklivě zvirtlo. Scott nemá problémy s tím pořádně zatlačit. A pokud jde o firmu, tak nemůžete oddělit maso od kostí, jestli mi rozumíte.“

To už mi došla trpělivost.

„Tak pošlete nabídku a já ji s klientkou přezkoumám. Ale jeden milion to určitě nevyřeší. A pokud jde o firmu, tak je mi jedno, kolik kostí se vystavuje – já dokážu najít všechno skryté maso. A protože Fiona nespěchá tak jako váš klient, moc rádi půjdeme k soudu, necháme auditory pročesat účetní knihy a prohrabat se v osobních financích za posledních deset let. Mám neuvěřitelně pečlivý a důkladný vyšetřovací tým. Vsadím se, že najdeme hostinu hodnou krále.“ Odmlčel jsem se. „Tohle můžete svému klientovi vyřídit a spojte se se mnou co nejdřív – čím déle budu čekat, tím víc s vámi budu bojovat.“

Zavěsil jsem.

Reid se rozesmál a zaklonil hlavu. „Díky bohu, že nehraju v týmu soupeře.“

„Použij ten disk a najdi mi všechno, co dokážeš. Jestli má v plánu bojovat, bude toho litovat.“ Vsunul si disk do kapsy. „Jasně.“

Když do mé kanceláře přišla Fiona se stohem složek a šálkem kávy, bylo už hodně po šesté.

„Je bez kofeinu,“ oznámila mi a položila mi ji vedle lokte. Ušklíbl jsem se. „Takže je to jenom teplá voda – tak proč se s tím obtěžovat?“

„Možná je jedním z důvodů, proč máš ty problémy se spánkem, to, že pořád piješ kávu. A ledničku máš plnou limonád – sladkých limonád plných kofeinu. Musíš to omezit, protože by ti to mohlo pomoci.“

„Mně hodně pomáhá, když se ke mně tiskne ten tvůj dokonalý zadek,“ opáčil jsem. „Stejně jako

to, když tě tvrdě šukám.“

René ztuhl v půli cesty mezi dveřmi. Setkal jsem se s jeho pobaveným, ale překvapeným pohledem.

„Promiň, myslel jsem, žeš odešel,“ zamumlal jsem.

„Tak teď už odejdu určitě.“ Otočil se na patě, ale ještě zavolal přes rameno. „Popřál bych ti hezký večer, ale vidím, že v tom jsi daleko přede mnou.“

Na Fee jsem se odvážil podívat, až když jsem slyšel, že se dveře zavřely.

Upírala oči na koberec a prsty si nervózně pohrávala s lemem saka, které měla přehozené přes ramena.

Zhluboka jsem se nadechl. „Promiň mi to, Fee,“ řekl jsem upřímně. „Myslel jsem, že jsme sami. Nechtěl jsem tě ztrapnit.“

Její ústa sebou škubla, jednou, dvakrát. Opřela se a rozesmála se v dlouhém a melodickém výbuchu smíchu. Chvilku jsem se jen tak díval a užíval si pohled na její pobavení, potom jsem se k ní připojil.

„Když já jsem takový osel,“ prohlásil jsem.

Otřela si oči. „Ano, ano, to jsi, Haltone.“

„Je mi to líto.“

„Je ti odpuštěno, ale zkus se udržet na uzdě, ano?“

Zvedl jsem kávu a usrkl. Na rozdíl od těch ostatních sraček bez kofeinu zase tak špatná nebyla.

„Díky.“ Pozvedl jsem šálek jako výraz díky i uznání. Bylo úžasné sledovat její nekonfliktní povahu. Nikdy jsem nepoznal žádnou jinou ženu jako ona.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptala se Fee.

„Samozřejmě,“ zašklebil jsem se, „vždyť to víš.“ Z výrazu v její tváři mě ale jímala úzkost.

„Kterou z masek si pro tento rozhovor mám nasadit?“

„Masku právníka.“

„Aha.“ Svou odpověď zmírnila trochu napětí, které jsem cítil. Nebyl jsem si jistý, co mám očekávat, že mi řekne, ale jako její advokát to snad zvládnou. Předvedl jsem malinko přehnanou scénku s nasazováním masky, která ji přinutila k úsměvu. „Připravený!“

„Přemýšlela jsem o pátku.“

„A?“ Pobízela jsem ji. Na tento rozhovor jsem čekal. „Chci přijmout Scottovu nabídku a skončit to.“

Nepřekvapilo mě to, ale musel jsem přiznat, že jsem byl zklamaný. Chtěl jsem po tom bastardovi jít a přinutit ho zaplatit za všechno, co udělal.

„Jenom se neukvapujme, Fee. Vlastně před chvílí volal Jonas a já jsem mu řekl, aby poslal nabídku – oficiální písemnou nabídku –, a ne něco, co jeho klient prohodil u stolu, když byl sjetý.“

Podívala se někam za mě, přes mé rameno, ale viděl jsem, že ten pohled není soustředěný. „Já nejsem pomstychtivý člověk, Haltone.“

„Jo, to chápu,“ odfrkl jsem si.

Zvedla ruku. „Vyrůstala jsem prostě. Táta nebyl bohatý, a když umřel, nezbylo mi nic kromě toho, abych zaplatila za pohřeb. Ani neměl životní pojistku. Pracovala jsem, abych napřed sebe a potom Scotta udržela na univerzitě. Práce mě bavila, dokud se Scott nerozhodl, že nejsem dost dobrá na to, abych byla součástí jeho firmy. A protože trval na tom, že už nesmím pracovat, snažila jsem se co nejvíc dělat dobrovolnickou práci. Měl pocit, že kdyby jeho manželka pracovala, zatímco manželky z ostatních partnerů ne, vrhlo by to na něj špatné světlo. Ale já jsem byla ráda, že mám co dělat. Možná že tobě ta jeho nabídka nepřipadá dost velká, ale mohla bych za ni mít nějaký menší byt, zbytek si uložit stranou a zkusit žít dál. Najít si takovou práci, která by mě bavila, a pracovat tam místo toho, abych musela být někde, kde se mi nelíbí. Nemám v plánu jenom sedět a utrácet peníze. Taková nejsem.“

Odolal jsem nutkání se zeptat, jestli se jí nelíbí pracovat tady – pro mě. To, že po vyřešení svého případu bude chtít čistý start, dávalo smysl. Z nějakého důvodu se mi to nelíbilo, ale smysl to dávalo.

Propletl jsem naše prsty a zahleděl se na ni. „Budu upřímný. Jako Scottova manželka máš legální nárok na padesát procent vašeho čistého jmění jakožto manželů. Včetně jeho podílů ve firmě, protože mám v plánu nechat ten směšný kus papíru rozcupovat. To ale taky znamená, že zdědíš polovinu dluhu.“

„Dluhu?“ zamrkala. „Scott nikdy žádné dluhy neměl. Dům splatil rychle a...“ Když jsem zavrtěl hlavou, hlas se jí vytratil.

„Předtím tady byl Reid s nějakými informacemi. Před pár měsíci si Scott vzal druhou hypotéku. Mohl bych tvrdit, že dům byl výlučně na jeho jméno, a dluh je tedy jeho, ale mohli bychom prohrát. Reid taky našel spoustu výběrů hotovosti z různých účtů – i z jeho penzijního fondu.“

„Je na mizině?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Ale vyčerpává zdroje, a to mi dělá starosti. V určitém bodě tam už nic nezbude.“ O tom, že si myslím, že okrádá vlastní firmu a ulívá si peníze, jsem neřekl nic. Chtěl jsem to použít, až nebo když to bude potřeba.

Fee vytřeštila oči, které se vzápětí naplnily smutkem. „Měl jsi pravdu, že? Jsou to drogy.“

„Ještě se to nepotvrdilo, ale myslím, že ano.“

Potřásla hlavou. „Nemůžu uvěřit tomu, že takhle hodlá zahodit svůj život.“ Sklopila oči a tichým hlasem dodala: „Mám pocit, že bych se s ním měla spojit a zkusit to zastavit.“

Vstal jsem, přešel před stůl a klekl si před ní. Vzal jsem její ruce do svých a šokovalo mě, jak jsou studené.

„To nemůžeš, Fee. Musíš se od něj držet dál. Viděla jsi, jak ho ty drogy rozzuří. Nechci, aby ses k němu přibližovala. Slib mi, že to neuděláš.“

„A nedlužím mu to?“

„Ne,“ prohlásil jsem pevným hlasem. „Nedlužíš. Je to dospělý muž. Důsledky své volby znal přesně v tu chvíli, kdy se rozhodl šňupat kokain. Celou svou kariéru strávil ojížděním jiných lidí,

využíval je a byl sobecký. Spoléhal se na to, že když budeš správně zdrcená, dá mu to možnost diktovat ti podmínky rozvodu. Teď už ví, že to tak není, takže za to může kurva zaplatit.“

Cítil jsem, jak se třese, a pokračoval jsem jemnějším hlasem. „Podíváme se, jaká je nabídka, Fee, a jestli ji budeš chtít přijmout a jít dál, nebudu tě nutit. Už tak ti byla odepřena spousta možností se rozhodnout. Já do toho seznamu nic přidávat nebudu. Ale dovol mi dělat svou práci, na kterou jsi mě najala, jo? Dovol mi tě proti němu bránit.“

Schlíple se zabořila do křesla. „Fajn.“

„Dobře. Až přijde nabídka, promluvíme si znovu.“

Přikývla a otevřela ústa, ale pak je zase zavřela.

„Co je?“

„Teď na jiné téma.“

„Fajn.“

„Co se to děje, Haltone? Jako s náma? Je to, co dělám s tebou, v něčem jiné? Nepodvádím ho?“

„Ne, jste oddělení. Váš vztah skončil – toho jste si vědomi oba. Když tě podváděl, ty sis myslela, že jsi pořád ve vztahu. V tom je ten rozdíl. A pokud jde o nás, Fee... Nevím, jak na to odpovědět. Jsem s tebou rád. Líbí se mi to. Sex s tebou je neuvěřitelný...“ Zaváhal jsem.

„Ale je to dočasné.“

„Už jsem ti předtím říkal, že nejsem navždycky – jsem právě teď. To je všechno, co můžu nabídnout.“ Zastrčil jsem jí za ucho zbloudilý pramen vlasů. „Jednoho dne, FeeNellyRaptore, se přesuneš k novému životu. Budeš silná, nezávislá žena – tím jsem si jistý – a najdeš si své místo.“ Spolkl jsem ten náhlý knedlík v krku. „A najdeš muže, který tě bude milovat navždycky a bude se k tobě chovat tak, jak si zasloužíš, aby se k tobě choval. Jako k divoké bohyni, kterou jsi.“

„A kde budeš ty?“ zeptala se a hlas se jí změnil v šepot.

„Tady, dělat to, co dělám.“ Poklepal jsem jí na špičku nosu a vstal jsem. „Budu tě povzbuzovat a budu vděčný za to, že jsem měl kousek tvého času pro sebe, a budu vědět, že jsi ze mě udělala lepšího člověka.“

Vstala, vrhla se mi kolem krku a pevně mě držela. Také jsem ji objal, a když se potom odtáhla, zaplavil mě pocit ztráty.

Pospíchala ke dveřím. „Nepracuj moc dlouho, Haltone.“ S rukou na zárubni dveří se zastavila.

„Zajdu něco sníst a půjdu domů. Kdybys mě chtěl později najít, víš, kde budu.“

Oba jsme věděli, že chtít budu.

„Jasně.“

Vidět ji odcházet bolelo, ale věděl jsem, že to bude stejné při každém odchodu až do dne, kdy už se nevrátí. Neměl jsem tušení, co budu dělat potom. Ale nějak na to přijdu.

Jinou možnost jsem neměl.

Posadil jsem se a ztratil se v hromadě práce přede mnou.

O té jsem dobře věděl, že tam bude vždycky.

Kapitola 15

Halton

O hodinu později jsem se frustrovaně podíval na hodinky. Nic jsem neudělal. Nemohl jsem se soustředit, a tak jsem znovu a znovu procházel stejné dokumenty. Zavřel jsem složku a věděl jsem, že to musím vzdát a ráno začít znovu. Budu muset přijít dřív. Vstal jsem a protáhl se s tím, že si zajdu něco sníst přes ulici a potom pojedu domů.

Přešel jsem přes ulici a zastavil se u velkých oken svého oblíbeného místního baru. Viděl jsem, že u stolu sedí Fee. Hlavu měla skloněnou a natočenou na druhou stranu, ale nepochybně to byla ona. Světlo se jí odráželo od stříbrných vlasů, kaskádovitě spadajících přes ramena. Opírala se o loket, rukou si podpírala bradu, hleděla do stolu a prstem přejížděla po abstraktním designu dřeva. Před sebou měla sklenici vína a nedotčený a ignorovaný salát. Podle svěšených ramen jsem poznal, jak ji tíží napětí z toho všeho, a najednou jsem cítil nutkání její starosti nějak zmírnit a napravit to, co ji trápí.

Bylo na ní prostě něco, kvůli čemu se mi chtělo vyřešit všechno, co ji trápí. Napravit celý její svět – i kdybych byl tím problémem já. Bylo to velmi matoucí.

Chvilí jsem na ni hleděl a utápěl se v její kráse. Po chvilce jsem zvedl pohled a úplně jsem se naježil, protože jsem uviděl nějakého muže, opírajícího se o bar a zcela soustředěného na Fee. Popíjel drink a sledoval ji neochvějným a pronikavým pohledem. Když si všiml, že se na něj dívám, a naše pohledy se setkaly, já jsem se zlostně zamračil, zatímco on jen pozvedl obočí a ukázal bradou, jako by chtěl říct: „Koukni se na ni,“ a potom zase upřel pozornost na Fee. Když jsem viděl ten pohled predátora, naježil jsem se.

Dopil, postavil skleničku na bar a narovnal se. Protáhl si ramena, jako by se připravoval na rvačku, a potom se otočil a vykročil k Fee.

Řítil jsem se vpřed jako býk při pohledu na třepající se plášť, napínal jsem svaly a soustředil se na jednu jedinou věc.

Abych se k Fee dostal předtím, než u ní bude ten kretén.

Prolétl jsem dveřmi a vrhl se doprava, mé nohy vzdálenost mezi námi rychle zkracovaly. Vrazil jsem do rohu jednoho stolu, ale zastavil jsem se sotva na dost dlouho, abych ze sebe vychrlil omluvu, a hned jsem zase vyrazil k Fee, abych u ní byl dřív než ten kretén. Fee zvedla oči a vzápětí se už její vyděšený pohled setkal s mým, ale než mohla cokoli říct, sehnul jsem se, ovinul

jí ruku kolem krku, přitáhl k sobě a tvrdě ji políbil. Překvapeně mi do úst vydechla, ale dovolila mi přivinout si ji blíž a dokonale sladila ústa s mými.

Pustil jsem ji. „Ahoj, lásko. Promiň, že jdu pozdě.“

Jenom zamrkala.

„Začala jsi beze mě, dobře.“ Posadil jsem se a přitáhl si židli. Ohlédl jsem se přes rameno a setkal se s pohledem toho cizince. Stál jako přimražený, jednou rukou svíral opěradlo židle a jenom na nás zíral. Ušklíbl jsem se a zvedl obočí. Zamračil se a já jsem bez přemýšlení rty artikuloval jedno slovo.

„Moje.“

Otočil se na podpatku a vrátil se k baru.

Fee se podívala napřed na mě a potom k baru. „Co se to právě stalo?“

S úsměvem jsem se k ní otočil. „Ale nic. Chyběla jsi mi. Myslel jsem, že bychom si mohli dát večeři.“

„Chyběla jsem ti,“ opakovala po mně se zjevným překvapením v hlase.

„Jo.“

„A věděl jsi, že budu tady... protože?“

„Šťastný odhad,“ pokrčil jsem rameny a podíval se na její talíř. „Řekni mi, že je to jenom předkrm.“

„To je moje večeře.“

„Tak už ne.“ Zamával jsem na číšníka a objednal nám cheeseburgery a košík hranolků.

„Guinness?“ zeptal jsem se Fee.

„Ne, budu pít víno.“

Shodil jsem sako a zase se k ní obrátil čelem. „Tak jo.“

„Cos to udělal, Haltone? Proč na nás ten chlap tak zírá?“

Zamyslel jsem se nad tím slovem, které jsem řekl tomu chlapovi. Neměl jsem ponětí, co mě to popadlo, ale při představě, že by po Fee vyjel někdo jiný, se mi chtělo do něčeho praštit.

„Asi myslí na to samé co já.“

„A to je co?“

Usmál jsem se a políbil ji. „Že jsi tady ta nejhezčí žena. Určitě žárlí, že jsem si k tobě sedl a že dělám tohle.“ Přitáhl jsem ji k dalšímu dlouhému polibku. „Když to budeš hrát dobře, Fee, dovolím ti vzít si mě i domů.“

Tiše se zasmála. „Myslím, že se mě snažíš rozptýlit.“

„A funguje to?“

„Kdybych řekla ano, jenom bych tvé chování podporovala.“

„Myslím, že se ti mé chování líbí.“

Obrátila oči v sloup, ale dovolila mi proplést prsty s jejími. Zvedl jsem si její ruku k ústům a políbil tu hebkou kůži.

Znovu jsem střelil pohledem k baru a zúžil oči na toho kretěna, co pořád zíral. Vzal si kabát a

vyšel z baru.

„Tak je to správně, ty zmrde,“ zamumlal jsem. „Jenom pokračuj.“

Fee zavrtěla hlavou a ve tváři se jí rozsvítilo pochopení. „Ty jsi nenapravitelný!“

S úsměvem jsem se opřel a zvedl svůj guinness. „Celý já.“ Naklonil jsem se k ní. „Myslím, že se po jídle musíme vrátit do práce, Fee. Potřebuju ještě něco udělat v knihovně.“

„A co to je?“ zeptala se.

Přimhouřil jsem oči a intenzivně se na ni zahleděl. Tělo jsem měl plné testosteronu a znal jsem jediný způsob, jak je uklidnit. Takže si tu fantazii nakonec přehraju. Několikrát.

„Tebe.“

Ve čtvrtek mé tělo sršelo energií. Ani jednu noc jsem v noci nebyl bez Fee.

Každé ráno jsem si přísahal, že ten večer půjdu domů sám, ale každý večer jsem si zase našel cestu zpátky. Bylo jedno, jestli to bylo na pohovce u ní, v její posteli nebo v mé, spal jsem.

Pokud byla nablízku, mohl jsem si odpočinout.

Dokonce i během dne jsem se cítil klidnější, sebejistější. Ale jestli to bylo spánkem, sexem nebo Fee, to jsem netušil.

Přitahovalo mě to k ní. V kanceláři. Doma. I když jsem byl někde na jednáních nebo u soudu, v temných koutech mé mysli byla přítomna neustále.

Protože jsem byl jako omlazený, víc jsem cvičil a měl jsem ostřejší mysl.

A ten sex! Takové pocity, jaké mi přinášel sex s Fee, jsem nikdy nezažil. Na rozdíl od předchozích vztahů, čím víc sexu jsem s Fee měl, tím víc jsem ho chtěl. V kanceláři – a obzvlášť v knihovně.

Na každém povrchu, ať už tvrdém, nebo měkkém, ať to byla zeď, nebo kuchyňská linka doma. V autě. Při každické příležitosti, jaká se naskytla.

Toužil jsem po jejích dotecích. Když jsem slyšel její hlas, dokázal jsem i přes zavřené dveře uhodnout, na kterém místě se v kanceláři nachází. Přicházel jsem se všemi možnými záminkami, které jsem dokázal vymyslet, abych se jí mohl dotýkat. Byl jsem na ní závislý.

Nebyl jsem si jistý, jak se s tou závislostí vypořádám potom, až to skončí. Protože ono to jednou skončí – takhle to u mě bylo vždycky.

Fee přišla do mé kanceláře a položila mi na roh stolu nějaké dokumenty. „René potřebuje, abys je co nejdřív podepsal, prosím.“

Sáhl jsem po nich a mé prsty se otřely o její. Snažil jsem se během pracovní doby chovat profesionálně, ale neustále jsem vlastní pravidlo znovu a znovu porušoval. A po pracovní době už všechny zábrany padly.

A s nimi obvykle i naše oblečení.

„Už jsem dnes zmínil, jak moc pěkná jsi?“ nadhodil jsem. Měla rozpuštěné vlasy a na sobě nové šaty, jejichž tmavozelená barva jí zdůrazňovala oči.

Zrudla, ale usmívala se. „Děkuju. Chtěla jsem na dnešní večer vypadat hezky.“

„Dnešní večer?“

„Jdu na večeři s Joanne.“

Zamračil jsem se. „Věděl jsem o tom?“

Podrážděně zavrtěla hlavou. „Zmínila jsem se o tom o víkendu, Haltone.“

„Kam jdete?“

„The Keg. Není to daleko.“

„Vezmi si taxi. Až budeš připravená, zavolej mi a já tě vyzvednu.“

Vzala hromádku složek, se kterou jsem byl hotový, a zkříženými pažemi si je tiskla k hrudi. „Tam půjdu pěšky a zpátky domů si vezmu taxíka. Nemusíš mě vyzvedávat.“

„Bude tma,“ protestoval jsem i přes nejistotu, proč cítím potřebu se ujistit, že je v bezpečí.

„Budu v pořádku, Haltone. Máme sraz v šest, kolem deváté budu doma a v pořádku.“

Otočila se a odcházela, ale její vlnící se boky mě sváděly. Šaty, vířící okolo kolen, hedvábná tkanina otírající se o křivky zadečku. Bylo to velkolepé.

„Tak mi zavolej, až tam budeš. V restauraci i doma.“

I když hlavu neotočila, výraz jejího obličeje jsem uhodl i bez dívání. „A přestaň obracet oči v sloup!“ rozkázal jsem.

Svým tichým smíchem mé podezření potvrdila. „Ty starosto!“ zamumlala.

„Babo tvrdohlavá,“ opáčil jsem.

Ale když jsem si ty dokumenty přitahoval blíž, usmíval jsem se. Bavilo mě se s ní pošťuchovat.

Čím dál víc se jí vracela vlastní osobnost, což jsem rád viděl. Můj obdiv k ní narůstal každý den.

Zamilovával jsem se do ní víc, než jsem myslel, že je možné.

Nebyl jsem si jistý, jak se mi líbí tohle, ale jak se zdálo, zastavit jsem to nedokázal.

Protřel jsem si oči a zhasl světlo. Zpracoval jsem všechno na stole i to, co na mě čekalo v počítači. Dohnal jsem úplně všechny resty – což byl vzácný úkaz vzhledem k tomu, jak vytížená má praxe v poslední době byla. V uplynulých dnech jsem přemýšlel nad Feeiným nápadem a říkal jsem si, že má asi pravdu. Možná nastal čas přivést na palubu někoho dalšího. Právnicka se stejnými zásadami, jako mám já, který chce na tomto světě udělat něco dobrého. Mezi námi, byl jsem si jistý, že bych Fee dokázal přesvědčit, aby zůstala. Budeme toho mít dost na to, abychom zaměstnali ji i Reného. Mohli bychom dokonce kancelář rozšířit a přibrat někoho třetího, aby nám pomáhal.

Přemýšlel jsem o tom i po cestě k autu. Podíval jsem se na hodinky a zamyslel se, jestli už je Fee doma. Už dávno jsem věděl, že za ní zajdu. Vzdal jsem ten vnitřní boj a rozhodl jsem se, že si budu klidu, jenž mi dávala, a spánku, na který jsem si začínal zvykat, užívat, dokud můžu.

Když jsem s autem vyjel z garáže a vydal se k domovu, bylo už po desáté, byla tma a ulice byla tišší než obvykle. Vyrázil jsem směrem k našemu domu a chtěl jsem jet rovnou tam, dát si sprchu a zajít za Fee. Její postel sice byla menší, ale když jsem se v časných ranních hodinách vracel domů, abych se připravil do práce, měl jsem radši vědomí, že je v bezpečí doma. Pořád

trvala na tom, že budeme jezdit každý jiným vozidlem a už jsem se s ní přestal dohadovat. Stále jsem čekal na Scottovu nabídku. Jonas požádal o prodloužení lhůty, z čehož jsem nabyl dojmu, že má problém k tomu Scotta dokopat. Zpoždění sice hrálo v náš prospěch, jenomže já jsem se těšil, že jim co nejdřív přitáhnou šrouby.

Zatímco jsem na semaforu čekal na zelenou, podíval jsem se doleva, kde mou pozornost upoutal záblesk něčeho světlého pod lampou.

Když jsem si uvědomil, co vidím, ztuhl jsem. Fee stála na chodníku a s někým se hádala.

Scott!

Viděl jsem, jak ji popadl za ramena, zatlačil zády proti zdi cihlové budovy za ní a rychle jí třásl. Projel mnou šílený vztek, který mi zakalil mozek. Nechtěl jsem čekat na zelenou, úplně jsem se vykašlal na vlastní bezpečnost, dupl jsem na plyn a červenou jsem projel. Když auto se skřípěním brzd zastavilo a já jsem zařadil parkovací rychlost, rozrazil jsem dveře tak rychle, až panty na protest zaskřípaly. Ignoroval jsem troubení ostatních aut, která musela objíždět to mé, které jsem tam nechal stát. Jediné, nač jsem se soustředil, byla Fee a ten kretén, který ji tiskl ke zdi. Slyšel jsem její hlas, jímž ho prosila, aby se uklidnil a nechat ji být, ale to už mé nohy bušily do betonu. Z hrdla mi unikl takový zvuk, o němž jsem si byl naprosto jistý, že jsem ho do té chvíle nikdy nevyrazil – takové tiché a téměř divoké zavrčení.

Vyděšená Fee mě konečně uviděla, napřed vytřeštila oči úlevou a hned potom strachem, protože si všimla vražedného výrazu v mé tváři. Zaryl jsem ruce Scottovi do ramen, silně jsem zatlačil a odtrhl ho od Fee, až se jak široký, tak dlouhý rozplácl na chodníku. Postavil jsem se před Fee, abych ji ochránil svým tělem, a škaředě jsem na něj zíral. Fakt.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se a otočil hlavu. „Neublížil ti?“

„On-on mě vyděsil,“ odpověděla třesoucím se hlasem. „Ale jsem v pořádku.“

Našel jsem ve tmě její ruku, stiskl ji a potom jsem pozornost zaměřil na muže, snažícího se dostat na nohy. „Co to sakra děláš, Scotte?“ vyjel jsem na něj.

Vztekle se na mě zahleděl a já jsem si všiml rozostřených a temných očí. Ten parchant byl zase sjetý. „Mluvím se svou ženou. Nech nás na pokoji,“ vyštěkl a jeho těla se zmocnil nekontrolovaný tik.

„Řeknu ti to ještě jednou. Už to není tvoje žena. Vykopl jsi ji a ztratil jsi právo jí tak říkat.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Kde je tvůj zdravý rozum? Tímhle debilním tahem sis podělal celý případ. Zaútočit na mou klientku před svědky?“ Zasmál jsem se suchým a drsným smíchem. „Teď svůj případ můžeš políbit na rozloučenou, Scotte. Z toho, abych tě přinutil za tuhle pitomost zaplatit, si udělám prioritu číslo jedna.“

Nasadil takový legrační obličej, jímž podle mě chtěl naznačit, že je tvrdák. „Di do prdele, Smithersi. Chci mluvit s Fionou.“

„S ní mluvíš přese mě. Za přítomnosti svého právníka.“ Zúžil jsem oči. „Odejdi, Scotte. Jestli to neuděláš, zavolám policii.“

Ve snaze najít těžiště přešlápl z jedné nohy na druhou. Sevřel rty.

„Ty ji šukáš?“

Pustil jsem Feeinu ruku a vykročil vpřed. Když jsem promluvil, můj hlas zněl hrozivě i mým vlastním uším. „Máš poslední šanci, Scotte. Přestaň urážet Fee a odejdi. Už tak máš problémů dost.“

Zavrčel a začal ustupovat. Viděl jsem, jak svírá ruku v pěst, a tak jsem byl připravený. Věděl jsem, co chce udělat, a tu příležitost jsem uvítal. Když zvedl ruku a chystal se mě udeřit, jeho neefektivní úder jsem odrazil a zasáhl jej vlastním. Dostal to naplno do nosu, pozpátku padl na zem a po tváři mu tekla krev.

Křičel jako malá holka a držel si obličej. „Budu tě žalovat za napadení!“ zařval.

„Klidně.“ Rozhlédl jsem se po malém davu, který se kolem nás shromáždil. „Viděl někdo, že jsem ho napadl první?“

Jedna žena vystoupila vpřed. „Já budu svědčit. Viděla jsem, jak napadl tuto ženu a potom zaútočil i na vás, když jste ji přišel bránit. Dostal jste se sem dřív než já,“ dodala.

Několik dalších lidí souhlasně přikyvovalo, a tak jsem se podíval na Scotta. „Myslím, že bys měl zavolat Jonasovi,“ informoval jsem ho. „Tvé problémy se právě zhoršily.“

Sáhl jsem do kapsy, a když jsem lidem, kteří souhlasili s tím, že budou mými svědky, rozdával vizitky, tupou bolest v kloubech jsem ignoroval. Jejich kontaktní údaje jsem si zapisoval do telefonu, ale ani na okamžik jsem se nepohnul z místa před Fee, ani jsem na dlouho nespouštěl oči ze Scotta. Ten se posadil, sklonil hlavu a držel si u nosu rukáv.

Když jsem skončil, vytáhl jsem Scotta na nohy. Když jsem si ho fotil, zlostně na mě zíral. „Budeš toho litovat, Smithersi,“ vyhrožoval. „Já tě zničím!“

Jeho prázdné hrozbě jsem se zasmál. „Vypadni mi z očí, Scotte, než udělám něco, čeho bych mohl litovat. Jako toho budeš ráno litovat ty.“

Vrhl na mě poslední zlostný pohled a pronesl poslední výstrahu. „Ještě jsme neskončili,“ zavrčel na Fee.

Postavil jsem se před něj, abych mu zablokoval výhled. „Skončili,“ odplivl jsem si. „Udělal jsi tohle a teď za to zaplatíš.“

Otřel si nos. „Ona za to nestojí.“

„Tak to se pleteš, Scotte. Jednoho dne vylezeš z té díry, kterou sis pro sebe vykopal, a uvědomíš si, za co všechno stojí – ale to už bude pozdě. A teď odsud vypadni. Říkám ti to naposledy.“

Odpotácel se pryč a zmizel za rohem.

Obrátil jsem se zpátky k Fee a všiml jsem si, jak se celá třese, i toho šoku, vepsaného v její tváři.

Ovinul jsem jí ruku kolem pasu a přitáhl ji k sobě. „Už je to dobrý, Fee. Jsem tady. Vezmu tě domů, ano?“

„Ne-neopouštěj mě.“

Přitiskl jsem si ji ještě blíž.

„Slibuju.“

Kapitola 16

Halton

Dovedl jsem Fee k autu, a protože její třesoucí se ruce odmítly spolupracovat, zapnul jsem jí bezpečnostní pás. Když jsme ujeli tu krátkou vzdálenost domů, tiskl jsem si ji k boku, dokud jsme nedošli až do mého bytu. Odvedl jsem ji do koupelny, kde jsem jí vsunul prsty pod bradu, abychom si vzájemně viděli do očí. Od chvíle, kdy jsem ji usadil do auta, neřekla ani slovo, ale celou dobu mě smrtícím sevřením držela za ruku.

„Musím tě zkontrolovat, jo?“

Podívala se na ruce. „Roztrhl mi šaty,“ zašeptala a dotkla se roztřepené látky na rameni. „Zrovna jsem si je koupila.“

„Pořídím ti nové.“

Dlouze a roztřeseně vydechla. „Prostě se tam zničehonic objevil. Už jsem byla skoro doma, a najednou tam byl a křičel na mě.“

„Ale proč jsi šla pěšky, Fee? Říkal jsem ti, abys jela domů taxíkem.“

„Vzaly jsme si s Joanne taxíka na půl. Ona jela na vlak a já jsem se nechala vysadit na rohu, protože už to bylo jenom pár bloků pěšky. Neměla jsem tušení...“ Hlas se jí vytratil. „Zničehonic se tam objevil a začal křičet.“

Potlačil jsem vztek a rozepnul jí zip. Když jsem jí stahoval šaty z ramen, ani se nepohnula, jenom hněvivě zasyčela, když si všimla stop na pažích. Z toho, jak ji pevně svíral, se už začínaly vytvářet modřiny.

Otočil jsem ji čelem k zrcadlu a ty stopy jí ukázal. „Fee – on tě napadl, do prdele. Už zase. Tohle se musí zaprotokolovat. Měl by být obviněný. Jdu zavolat policii.“

Sklopila oči a starostlivě se kousla do rtu. Obrátil jsem ji zpátky k sobě a pořídil několik fotografií modřin. „Nech mě udělat to, co musím.“

„Haltone, prosím,“ polkla. „Co když tě zažaluje za to, žeš ho praštil? To by pro tebe bylo špatné.“

Nevěřicně jsem na ni zíral. Měla větší starost o mě než o sebe. O mou pověst. Typická Fee. Sladká a úžasná Fee.

„Já se o sebe umím postarat. Postav se mu, Fee. Nedovol, aby mu prošlo, že se k tobě takhle chová.“

Na okamžik ji strach nutil zůstat zticha. Potom se napřímila. „Máš pravdu.“

„Hodná holka.“ Přejel jsem jí rty po čele. „Postarám se o to.“ Sklonil jsem se, abych zašpuntoval vanu a pustil vodu. „Vykoupej se a zkus se uvolnit. Já si zatím vyřeším pár telefonátů.“

„Budeš tady?“ zeptala se nervózním hlasem.

„Budu hned za dveřmi.“

„Tak jo.“

Zavolal jsem Renému a řekl mu, co se stalo. Potom jsem zatelefonoval Aidenovi a požádal ho o radu. Dal mi jméno jednoho spřáteleného policisty, abych ho kontaktoval, a navrhl, abych si sehnal někoho, kdo by ochránil Fee i mě.

„Jestli je na drogách a jedná chaoticky, možná budeš chtít zvážit ochranu. Člověk nikdy neví, co by mohl podniknout, kdyby si připadal zahnaný do kouta.“

„Máš na mysli někoho konkrétního?“

„Ano. Zítra je k tobě pošlu.“

Souhlasil jsem a poděkoval mu. Byl jsem vděčný za to, že se s chlapci z BAM přátelím i za jejich konexe.

Potom jsem napsal zprávu Jonasovi, v níž jsem ho informoval o tom, co se stalo. Odpověď byla rychlá a plná omluv a proseb, abych nekontaktoval policii. Slíbil, že Scotta udrží Fee od těla, a ujistil mě, že teď už rozvod urychlí, jak to jenom půjde. V odpověď jsem mu poslal fotografii Feeiných modřin i tu Scottovu, kterou jsem pořídil. Se zaschlou krví pod nosem a s tím divokým a výhružným pohledem do objektivu ukazovala přesně to, co měla – zdrogovaného a zoufalého muže, který se přestal ovládat.

Jonas už neodpověděl. Ani jsem to nečekal.

Poslední telefonát byl tomu policistovi. Dovolal jsem se mu do hlasové schránky a nechal v ní vzkaz. Na Scotta už jsme byli hodní až moc, tímhle to skončilo.

Potom jsem šel zkontrolovat Fee.

Seděla ve vaně s pažemi ovinutými kolem nohou a s hlavou složenou na kolenou. Ramena se jí třásla, a já jsem věděl, že pláče.

Když jsem ji viděl brečet, něco se se mnou stalo. V životě už jsem viděl pláče hodně. Viděl jsem plakat klienty, svědky, ženy, se kterými jsem chodil, někdy se rozbřečel dokonce i René, ale nikdy to se mnou ani nehnulo. Feeiny slzy se mnou ale něco provedly – vyvolaly reakci, potřebu ji utěšit a pečovat o ni. Vyřešit to, co její bolest způsobilo, a zmírnit ji.

Beze slova jsem ze sebe shodil šaty a vlezl si za ni, přitáhl si ji k hrudi a objal ji pažemi.

„Opatrně,“ řekl jsem něžně a pustil teplou vodu, abych trochu ohřál tu vlažnou. Chvilku jsem hýbal nohama, abych teplo rovnoměrně rozptýlil, a potom jsem vodu vypnul.

Fee se o mě opřela a já jsem v jejím těle cítil napětí a nervozitu.

Masíroval jsem jí ramena, protože jsem jí chtěl uvolnit svaly. „Pusť to ze sebe, lásko.“

Natočila hlavu tak, aby mi mohla položit tvář na hrud', a otevřeně se rozplakala. Držel jsem ji,

nabíral vodu do dlaní a poléval jí kůži, aby byla v teple, a šeptal jí do ucha tichá ujištění, že je v pořádku. Že jsem tady. Že je všechno v pohodě.

Konečně vzlyky ustaly.

„Byla jsem tak vyděšená,“ přiznala chraptivým hlasem.

„To já taky.“

„Proč ty?“

Sevřel jsem ji pevněji. „Viděl jsem, jak tě chytil. Jediné, na co jsem dokázal myslet, bylo, že se k tobě musím dostat dřív, než ti ublíží.“ Přejížděl jsem jí prsty po ruce. „Přišel jsem moc pozdě.“

Zvedla hlavu a ty krásné oči byly zarudlé a unavené. „Ne, tys mě zachránil, Haltone.“

Přejel jsem jí prstem po bledé tváři. „Dokud to neskončí, zůstaneš tady, se mnou. Ráno sem přeneseme tvé věci.“

Otevřela ústa, ale přidržel jsem jí prst na rtech, aby nemohla protestovat. „Žádné dohadování.

Do práce a domů tě budu vozit. Už tě nenechám znovu riskovat. Možná bych příště nebyl nablízku, abych ho zastavil. Chová se iracionálně a je nevyzpytatelný. Nemůžu to riskovat, tak to po mně ani nechtěj.“

Povzdechla si a její dech mě trochu ohřál na kůži. „Dobře.“

„A jako dodatečné bezpečnostní opatření sem přijde ochranka.“

„Myslíš, že je to nutné?“

„Ano.“

„Dobře.“ Znovu souhlasila bez námitek.

Přitáhl jsem ji k sobě, aby mi mohla odpočívat na hrudi. Opřel jsem si bradu o její hlavu a pevně ji držel. Nemohl jsem najít slova, jimiž bych vyjádřil strach, který jsem cítil, když jsem ji předtím viděl se Scottem. Nebo vztek, který mě přemohl, když jsem viděl, jak jí ubližuje. Jak vyjádřit touhu mu holýma rukama trhat jednu končetinu po druhé za to, že se k ní vůbec přiblížil. Nemohl jsem jí to říct, protože jsem tomu nerozuměl. Emoce, které jsem cítil k Fee, pro mě byly úplně nové, někdy děsivé a rozhodně zdrcující.

Nechtěl jsem mluvit o věcech, kterým jsem nerozuměl.

Místo toho jsem ji držel, dokud voda nevychladla, a potom jsem ji odnesl do postele a zase se v ní ztratil. Dal jsem si načas a schválně pomalu její orgasmus protahoval.

Vztyčil jsem se nad ní a sledoval, jak jí z obličeje vyzařuje extáze. Oči měla pevně zavřené a spojovala nás intenzivní emoce okamžiku. Když jsem měl orgasmus já, rozkoš se mi prohnala páteří. Propletl jsem naše ruce, pevně sevřel její prsty a ze rtů mi uniklo její jméno. Sklonil jsem jí hlavu ke krku a líbal ji na vlhkou kůži, zatímco se mé tělo následkem silného vyvrcholení chvělo a třásl.

Objal jsem ji kolem ramen a přitáhl ji do náručí. Chvilku bylo ticho. Naše hrudníky se zvedaly a klesaly synchronně, vždycky se jeden z nás nadechoval, když ten druhý vydechoval, a naše kůže se vždycky dotkla.

„Právě jsme se milovali,“ zamumlala. „Aspoň mně to tak připadalo.“

Políbil jsem ji na čelo s vědomím, že má pravdu. Mně to tak také přišlo. Tedy mému tělu rozhodně. Srdce zůstávalo beze změny.

Jenom mě bolelo na prsou, protože jsem věděl, že to brzy skončí.

Na lásku jsem nebyl. Nebyl jsem na vztahy. Nevěděl jsem, jak na to. Neměl jsem k tomu schopnosti.

A byl jsem si jistý, že kdybych to zkusil, nepovedlo by se to.

Několik příštích dní jsem řešil následky Scottova napadení Fee. Policii, jeho právníka, ochranu, kterou nám poslal Aiden. Fee znovu prokázala svou sílu tím, že výpověď přednesla klidným, ale pevným hlasem. Já jsem přidal svůj popis a policie navázala kontakt se svědky, o nichž jsem jim předal informace.

To, aby zajistili spravedlnost, jsem už nechal na nich.

V pondělí pozdě odpoledne mi zazvonil telefon, a když jsem si všiml čísla, zamračil jsem se.

„Smithers.“

„Tady Jonas Peters.“

„Co pro vás můžu udělat?“

„U Scotta došlo k jistému vývoji.“

„To aby ten vývoj radši znamenal tu zatracenou nabídku, na kterou čekám, a omluvu s ujištěním, že už se k Fee nikdy nepřiblíží.“

„Šel na léčení.“

Upustil jsem tužku na stůl a promnul si oči. „To jako vážně?“

„Ano. Partneři ho přesvědčili, že to bude v nejlepším zájmu všech zúčastněných.“

„V jeho nejlepším zájmu,“ odsekl jsem. „Skvělý způsob, jak se vyhnout následkům.“

„Přiznal se ke své drogové závislosti, Hale. Chce se z toho dostat a získat pomoc.“ Odmlčel se.

„A také byla z firmy propuštěna ta jeho, ehm, asistentka.“

„Myslíte jeho asistentku, přítelkyni a dealerku?“ odfrkl jsem si. Nastalo ticho. Pak promluvil.

„Mám návrh na vyrovnání, který vám zítra pošlu. Myslím, že to bude fér.“

„Dám vám vědět, až ho uvidím.“

Zavěsil jsem.

Ten zasraný parchant! Vsadil bych poslední dolar na to, že ta odvykačka byla jenom trik, který mu má získat trochu času, aby se vyhnul vězení a možná aby získal Feeiny sympatie. Mé ale kurva nezíská.

Zvedl jsem tužku a netrpělivě jí poklepal na stole. Rozhodl jsem se počkat a podívat se na tu nabídku předtím, než to projednám s Fee. Chtěl jsem tu nabídku vidět dřív, než jí to řeknu.

Druhý den jsem počkal, dokud jsme nezavřeli kancelář a nezůstali sami. René sice pořád docházel na částečný úvazek, ale bral si víc hodin, než jsem chtěl, aby pracoval. Trval na tom, že

se doma nudí, a když je v kanceláři Fee, tak se mu tam líbí. Musel jsem přiznat, že v tom má pravdu. Kancelář byla skvělým místem a myslel jsem si, že se z nás stal dobrý tým. Přesto jsem měl raději dobu, kdy jsme tam byli jenom Fee a já.

Momentálně jsem musel nasadit masku právníka. Ukázal jsem jí nabídku a vysvětlil jí podmínky. „Je to jednorázové vyrovnání. Nabízí dva miliony, Fee. Vyváže tě ze všech svých dluhů. Prodám dům, ale to je všechno. Musíš souhlasit, že nepůjdeš po firmě a že zastavíš veškeré další vyšetřování.“

„To je hodně peněz, Haltone.“

„Ano, to je.“ Povzdechl jsem si. „Myslím, že někde schovává peníze, Fee. Okrádá vlastní firmu. Reid má podezření, že jsme teprve trochu oškrábali povrch. Můžeme ještě přitlačit.“

Přejela si rukou přes oči a chvíli zamyšleně zírala do prázdna.

„Ale za jakou cenu?“ zeptala se tiše. „Že se budu bát, že se tady zjeví a něco udělá? Že ty budeš celou dobu napjatý a přehnaně opatrný? Nebo mi bude ve dne v noci přede dveřma stát ochranka?“

Než jsem stačil promluvit, zvedla ruku. „Je na odvykačce, údajně proto, aby se mu život vrátil do starých kolejí. Doufám, že se tak stane. Doufám, že půjde dál. Já chci jít dál. To, co udělal nebo neudělal svým partnerům, je mezi ním a nima. Mně je to jedno – jenom to chci mít za sebou. Myslím, že už jsme se navzájem potrestali dost.“

„Jak myslíš, že jsi ho potrestala ty, Fee?“

Pokrčila rameny. „Myslím, že jsem ho možná zklamala tím, že jsem nebyla tak silná, jak jsem měla být. Tak silná jako ta osoba, jakou jsem si před lety myslela, že jsem. Dovolila jsem mu, aby se mnou manipuloval. Dovolila jsem mu, aby mě znevažoval a aby ze mě udělal tu slabou ženu, která se ze mě stala. On mě zklamal... V mnoha ohledech. Ale to je minulost. Už nechci být plná hořkosti a zášti.“ Zhluboka se nadechla. „Všechno je to minulost, Haltone, a já chci, aby to tak zůstalo. Přijmi tu nabídku, prosím, a dopřej mi můj rozvod. Dovol mi posunout se v životě dál – ať už to bude jakýmkoli směrem.“

S jejím hodnocením jsem vehementně nesouhlasil a také jsem už otevřel ústa, ale ona zavrtěla hlavou.

„Vím, že chceš jít po něm a po jeho firmě. Zavrtat se do toho a zjistit, jestli nějaké peníze neskrývá. Ale to rozhodnutí je na mně. Potřebuju to uzavřít a ty mi to můžeš zařídit.“

Neměl jsem na výběr. Byla klientka a to rozhodnutí bylo skutečně na ní. Mohl jsem radit, navrhopat a nabízet svůj názor, ale konečné slovo bylo její.

„Zítra se jim ozvu. Zaplatí všechny právní účty a přidám klauzuli o zákazu kontaktu. Nechci, aby se k tobě přibližoval. Jestli ho poruší, půjdeme po něm.“

„Díky.“ Zaváhala. „Když je Scott na odvykačce, můžeš odvolat tu ochranku?“

Věděl jsem, že to extra zabezpečení nesnáší. „Zařízeno.“

„Fajn,“ vstala.

Díval jsem se, jak se vrací ke stolu a sedá si. Sklonila hlavu, vzala do ruky pero a vrátila se do

práce. Myslel jsem na všechny ty způsoby, jakými jsem chtěl Scotta dostat. Reid mi na disku poslal informace, které bezpochyby dokazovaly, že Scott svou firmu o peníze okrádá. Ojížděl každého člověka ve svém životě a neohlížel se na nikoho jiného než na sebe. Rozhodl jsem se, že v jednom okamžiku to s ním všechno vyřídím.

Promnul jsem si zátylek. Zajistím, aby dostala své peníze a byla odškodněna. Kdyby některý z jeho partnerů náhodou dostal balíček s informacemi o jiné sadě účetních knih, nemusel bych s tím mít vůbec nic společného. To, jak se Scott soudí s vlastní firmou, by bylo zábavné sledovat i z dálky.

Potom jsem tu myšlenku hezky pohřbil. Fee by mě za to nenáviděla a musel bych si dát sakra pozor, aby stopa nevedla ke mně.

Druhý den jsem poslal Fee na oběd. Když byl Scott na odvykačce, myslel jsem si, že může v bezpečí jít jenom přes ulici, ale stejně jsem tam stál a sledoval ji, dokud nezmizela v budově. Řekl jsem o svém nápadu Renému a ten na mě jenom zíral.

„Ne, Haltone. Nech to být.“

„Zaslouží si přijít o všechno.“

„Souhlasím. Ale ty toho musíš nechat. Přestaň se na to dívat z osobního hlediska.“

„No dovol?“

Založil si zdravou ruku v bok. „Když si tě kvůli rozvodu najala Wanda Duttonová, zjistil jsi o jejím manželovi hrozné informace, které by ho mohly zničit, ale neměly nic společného s její situací. Udělal jsi přesně to, co jsi měl. Zařídil jsi jí rozvod, jaký chtěla, a nechal jsi to tak. Tohle je stejná situace. Reaguješ na základě emocí, ne logiky. Nech to být.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To on to udělal osobní.“

„Manžel Tammy Waterové po ní vyjel taky a tys zajistil, že za to šel do vězení. Nechtěl jsi ho zničit osobně. Dej si pohov, Haltone. Neriskuj svou kariéru kvůli někomu, kdo za to nestojí.“ Zúžil oči. „Nepřemýšlíš jasně.“

Otevřel jsem ústa, abych se s ním hádal, ale potom jsem je prudce zavřel. Vždyť měl pravdu!

„Do prdele!“ zaklel jsem. Měl naprostou pravdu.

„Dej mi ten disk.“

„Proč?“

„Abych tě zbavil pokušení. Udělej svou práci, Haltone. Získej pro Fee svobodu a zbytek nech být.“ Vtiskl jsem mu disk do ruky s větší silou, než bylo nutné. „Možná ho budu potřebovat.“

René si ho vsunul do kapsy. „Bude na bezpečném místě. Řekneš mi, k čemu ho potřebuješ, a já ti ho dám.“

U dveří se zastavil a podíval se na mě. „Nikdy jsem si nemyslel, že se toho dne dožiju, Haltone.“

„Jakého dne?“ vyštěkl jsem a plácl sebou na židli.

Zasmál se a pobaveně zaklonil hlavu. „Nejlepší na tom je, že nemáš ani ponětí.“

„Přestaň mluvit v hádankách, starochu. Vyklop to.“

„Kdepak. Na to si to až moc užívám.“

„Vypadni z mé kanceláře!“

Jeho smích mě pronásledoval po zbytek dne.

Fee byla celý večer tichá a zádumčivá. Několikrát jí zapípal telefon a potom zmlkl.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se.

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Ne. Joanne přijela do města na nějaké představení a měla lístek navíc. Chtěla, abych šla s ní.“

„Měla bys jít,“ povzbuzoval jsem ji v domněnání, že ji to pomůže rozptýlit. „Můžu tě tam odvézt. Je to nějaká hra?“

Pobaveně se jí zvlnila ústa. „No, ne tak docela.“

„Tak koncert?“

„Někdo by to tak mohl říct. Spíš ale revue.“

Poškrábal jsem se na hlavě. „Revue?“

Tiše se zasmála. „Představ si třeba *Muže z Chippendales*.“ Šokovaně jsem vytřeštil oči. „Aha, už vím.“

„Řekla jsem, že nejdu.“ Vzala si tablet. „Nemám zájem.“

Znovu jsem se vrátil ke svému dokumentu, ale slova v něm už nedokázala udržet mou pozornost. Zvědavě jsem od něj vzhlédl.

„Proč ne? Myslel jsem, že se ženám tyhle show líbí.“

Pokrčila ramenem. „Některým jo.“

„A tobě ne?“ zamračil jsem se.

„Proč bych měla chodit očumovat břišáky nějakých cizích chlapů, když mám před sebou takovou dokonalost?“ zeptala se mě s rozpustilým úsměvem.

Posadil jsem se trochu víc zpříma. „Dokonalost?“

Odfrkla si a ten zvuk mě rozesmál. „Vzdej to, advokáte. Víš, že máš super žhavé tělo!“

Střelil jsem po ní chlípným pohledem. „Tohle chlap občas rád slyší.“

„Je to pravda. Kdybys někde vystupoval ty, na tebe bych šla. Ale místo toho budu sedět tady a představovat si to.“

„Jak bych jako vystupoval?“ zeptal jsem se, protože probudila můj zájem.

Nadechla se. „S holou hrudí, možná s kravatou a kufríkem. S tím kloboukem, co jsem viděla u tebe ve skříni. Černé boxerky.“

Pozvedl jsem obočí. „Žádné kalhoty?“

„Ne nadlouho.“

„Tak jo,“ zasmál jsem se.

„Chodil bys tam, protahoval si svaly a dělal bys takové ty pohyby.“

Líbilo se mi to. „Jaké pohyby?“

„Však víš.“ Ohnula dva prsty a zamávala jimi nahoru a dolů. „To s bokama.“

„Aha.“

„Byl by z tebe hit.“

„Budu na to myslet pro případ, že by mi ta právníčina nevyšla.“

Zasmála se a znovu sklonila hlavu k tabletu. „Dobrý plán.“

Fiona

Na knihu už jsem se soustředit nedokázala, ale Halton pořád pracoval na jedné z těch svých složek. Před chvílí vstal, aby si přinesl nějakou knihu z pracovny. Protáhla jsem si ruce nad hlavou a přemýšlela nad tím, jak dlouho ještě bude pracovat. Doufala jsem, že to dlouho trvat nebude a že bych ho mohla svést k tomu, aby šel brzy spát. V hlavě se mi pevně usadilo to povídání o striptýzu, takže jsem teď myslela jenom na to, jak je nahý a vráží ho do mě.

Tvrdě.

S Haltonem jsem objevila jednu svou stránku, o které jsem ani nevěděla, že existuje. Našel mou smyslnost, kterou jsem tolik let popírala. Sex se Scottem se dal přinejlepším popsat jako vlažný. Sex s Haltonem byl ohromný. Vzrušující. Návykový. Působil mi potěšení způsoby, o nichž jsem si ani neuvědomovala, že by mohly existovat, a zjistila jsem, že mu to oplácím, že mu chci vrátit trochu té extáze, kterou ve mně tak snadno vyvolával. Cítila jsem se díky němu sexy. Krásná. Chtěná a roztoužená.

Povzdechla jsem si a vypnula tablet. Chystala jsem se vstát, ale vtom z reproduktorů začala hrát hudba. Místnost zaplnil tichý a smyslný rytmus. Když se ve dveřích objevil Halton, jenom jsem zírala.

Klobouk měl nízko stažený do očí a na sobě měl jen světle modrou kravatu a boxerky. Před sebou měl kufřík a mezi dveřmi zapózoval s napjatými prsními svaly, boulemi na pažích a s břišními svaly zformovanými do dokonalého pekáče buchet. Když zvedl hlavu, měl rty zvlněné v ďábelském úšklebku.

„Vítej na show, FeeNelly.“

Potom se začal pohybovat a blížil se pomalými a sexy kroky. Zastavil se přede mnou, smekl klobouk a nasadil mi ho na hlavu. Sehnul se a políbil mě. „Soukromě, jen pro tvé oči, lásko.“ Zachichotala jsem se a uznale zvedla ruce. To byla show!

Kufřík byl vzápětí odhozen a odhalil ještě mnohem lákavější nabídku. Pták stál a pnul se proti černé bavlně. Pohyboval se v rytmu hudby, ohýbal se, natahoval, prohýbal a ano – přirážel.

Chvěl se a třásl a občas se zastavil, aby mě políbil na rty a nechal se ode mě pohladit.

Přála jsem si, abych měla spoustu bankovek, které bych mu mohla nacpat za pás. Místo toho

jsem tleskala a hvízdala, a když se otočil a sklonil se, plácala jsem ho po zadku, protože takové nabídce se přece nedalo odolat. Otočil se a ve tmavých očích se zajiskřilo. „Osaháváš zboží, Fee?“

Když si přetáhl kravatu přes hlavu, navlékl mi ji na krk a utáhl tak, aby držela na klíční kosti, zatajil se mi dech. „Líbí se mi na tobě mé oblečení.“

Pohlédla jsem dolů a začervenala se. Po večeri jsem si vzala tričko, které předtím někde pohodil, a oblékla si je. Vonělo jako on a bylo tak dlouhé, že se mi otíralo až dole o stehna.

Sklonil se a položil mi ruce na kolena, zatlačil mi palci na dolíčky v nich a roztáhl mi nohy. S rozkrokem ve výši mých očí se ke mně pomaličku blížil, kroužil boky a vlnil se do rytmu hudby. Přejel si rukama po trupu, vytrčil ruce do vzduchu a vystrčil pánev.

„Chceš si sáhnout, bejby?“

Přikývla jsem, protože jsem měla příliš suché hrdlo na to, abych odpověděla. Když si protáhl prsní svaly, zakňučela jsem. „Tečeš tam dole, Fee?“

„Ano.“

„Líbí se ti, co vidíš?“

„Ehm...“

„Tak mi ukaž, jak moc se ti to líbí. Roztáhni pro mě ty nohy doširoka.“

Udělala jsem, co přikázal; posunula jsem se dopředu a vytáhla si tričko. Přejížděl mi po okrajích krajkového spodního prádla.

„Jsi mokrá!“ zasténal. „Kurva, jak já to miluju!“

Sevřel kravatu v pěsti a přitáhl si mě blíž. „Víš, co ještě miluju, Fee? Odměny. Odměny za dobře vykonanou práci,“ zamumlal.

„Ale já nemám peníze.“ Hrála jsem to s ním, protože jsem přesně věděla, co chce.

Trhl kravatou a já jsem mu sklouzla rukama kolem pasu, spočinula jimi na jeho úzkém zadku a zmáčkla.

„Máš něco, co chci mnohem víc,“ zabručel a přistoupil blíž, až se mi jeho pták otíral o pusu.

Strhla jsem mu boxerky a osvobodila jeho erekci. Ovinula jsem kolem něj ruku a pohládla tu sametovou ocel. „Tak mi dovol, abych tě odměnila.“

O několik vteřin později už jsem měla jeho horkého a tvrdého ptáka v puse. Když jsem klouzala jazykem po spodní straně a škádlila ho na žaludu, zasténal, a tak jsem ho spolkla tolik, kolik jsem dokázala. Zajel mi rukama do vlasů, netahal ani neškubal, jenom mě zlehka hladil.

„Kurva, Fee! Jo! Takhle mi to dělej!“

Sevřela jsem mu zadek pevněji a padla po zádech na pohovku.

Přepadl dopředu a zapřel se rukama o opěradlo. Naklonila jsem se k němu blíž, ale ani na okamžik jsem jeho ptáka z pusy nepustila.

„Nepřestávej, Fee. Neopovažuj se přestat!“ chroptěl.

Jeho reakce se mi líbily. To, jak jsem ho dokázala rozložit na atomy. Sála jsem a olizovala.

Škádlila a hladila. Jednou rukou jsem mu sjela po zadku níž, abych si mohla hrát s koulemi.

Nadával a jásal. Prosil mě, abych přestala. Prosil mě, abych nepřestávala. Zabořila jsem prsty do pevných křivek jeho zadku a polykala.

Zaklonil hlavu a udělal se mi až do krku, křičel mé jméno a té horké tekutiny jsem měla plnou pusu. Vzala jsem si všechno, co mi dával, s ptákem pořád v puse jsem sténala a zarývala mu nehty do toho pevného zadku.

Když skončil, ustoupil a jeho polotuhý úd mi vyklouzl ze rtů. Se ztěžka se dmoucí hrudí a s tvářemi zrudlými námahou se na mě zadíval.

„To teda byla odměna!“

„Taky to byl parádní tanec.“

„Tak co ty ,takové ty pohyby‘, byly dobré?“ ušklíbl se.

„Jo, myslím, že jo.“

Sehnul se a zvedl mě do náručí. Sevřela jsem ho nohama kolem pasu a jenom jsem lapala po dechu, když mě nesl k nejbližší stěně. Její studený a hladký povrch se mi přitiskl k zadům a mezi nohama už mi vyrůstala jeho erekce. Otřela jsem se o něj svým mokrým středem.

„Tak uvidíme, jestli mi ty pohyby půjdou líp, když ho v tobě budu mít až po koule.“

Držela jsem se jako o život.

Bylo mi jasné, že tohle bude ještě lepší tanec.

Těšila jsem se, až pocítím i zbytek jeho pohybů.

Kapitola 17

Halton

Hleděl jsem na dokumenty před sebou, a zatímco jsem si je prohlížel, bubnoval jsem prsty do stolu. Pohled na vyrovnání pro Fee, na podepsané dokumenty a na jejich nabídku černé na bílém mě jaksí rozrušil.

Nebyl jsem si jistý, jestli je to kvůli tomu, že to nebyla taková částka, jakou jsem pro ni chtěl získat, nebo skutečnost, že se Scott podvolil a ty papíry podepsal, nebo to, co to znamenalo – věděl jsem, že po rozvodu půjde dál a bude si moci žít podle svého.

S kýmkoli bude chtít.

A právě ty důsledky se mi neustále vracely na mysl.

Vstoupil René a položil mi na stůl šálek kávy. „Na co se tak mračíš?“

Sáhl jsem po kávě a podíval se na Reného. Fee byla stále pryč, její židle byla prázdná. „Feeiny rozvodové papíry.“

Posadil se. „Aha. Není to dobré?“

„Papíry jsou v pořádku. Dva miliony. Nepřevzme nic z jeho dluhu, ale nebude si nárokovat nic z jeho firmy.“ Odfrkl jsem si. „A smlouva o mlčenlivosti ohledně jejich manželství, vypořádání a všechno kolem toho.“

Zvolna přikývl. „Vzhledem k tomu, co jsi zjistil, to není špatná nabídka.“

Přešel jsem si rukou po obličeji. „Ne, je to slušné. Vzhledem k jeho chování, problémům s drogama a faktu, že s ním jeho partneři kvůli užívání drog válčí, mě nepřekvapuje, že Jonas přihodil tu mlčenlivost. Ne že by Fee o tom někdy chtěla s lidma diskutovat. Na to je až moc uzavřená.“

„Tak proč jsi tak naštvaný?“

„Chtěl jsem pro ni získat víc. Kdyby mi to dovolila, mohl jsem zatlačit a dostat dvakrát tolik.“

Mohl jsem je zruinovat všechny.“

„Ale za jakou cenu?“ zeptal se a znělo to tak moc podobně Fee, až mi zacukaly rty. „Ona nechce krev, Haltone. Chce být volná. Tohle vypořádání jí to může zajistit.“ Naklonil hlavu na stranu.

„Už jsem to říkal předtím. Nedělej to kvůli sobě ani kvůli své pýše, nebo dokonce kvůli tomu, co pro ni chceš ty. Fee to chce mít za sebou, tak ať je rozhodnutí na ní.“

Měl pravdu. Obracel jsem stránky dokumentu. „Dobře. Až se vrátí, projdu to s ní.“

„Co bude pak?“

Zmateně jsem se zamračil. Další kroky v rozvodovém řízení znal René stejně dobře jako já. Když si všiml mého výrazu, obrátil oči v sloup.

„Nemyslím právně, Haltone. S Fee.“

„Jak jsi zdůraznil, je to její volba.“

„Bude pracovat tady?“

„Jestli bude chtít. Myslel jsem, že ji máš rád.“

„Moc. Pracuje tvrdě a hodně mi to tady ulehčuje.“

„Tak zůstane.“

„A co váš osobní vztah?“

Odpovědět na tuto otázku bylo mnohem těžší a věděl jsem, že musím postupovat opatrně.

„Jsem něco – nebo někdo –, koho právě teď potřebuje, René. Až se její život uklidní, najde si někoho, s kým bude chtít být.“

Afektovaně na mě nakrčil obočí. „Kdo říká, že ho ještě nenašla?“

Zavrtěl hlavou. „Zná moje omezení. Vysvětlil jsem jí to jasně. Jsme v tom oba zajedno.

Nechci jí ublížit, René. Až bude na vlastních nohou, odejde a začne vlastní život.“

Vstal a zmateně na mě zíral. „A kdy ty začneš svůj, Haltone?“

Rozmáchl jsem se rukou po kanceláři. „*Tohle* je můj život, René. To se nezměnilo.“

„Ne?“

„Ne.“

Zavrtěl hlavou a vykročil ke dveřím. „Na tak neuvěřitelně inteligentního člověka jsi občas až extrémně zbednělý, Haltone.“

Zlostně jsem se díval za jeho odcházející postavou, ale nekomentoval jsem to. Na toto téma jsme měli hodně odlišné názory. René viděl, co chtěl, nebo co doufal, že vidí.

Můj názor byl založený na jediné věci – na realitě. On ji prostě nechtěl přijmout.

Fee si pročetla dokumenty a pozorně studovala místa, která jsem označil. Ze sponky jí unikla jedna kadeř a spadla jí do obličeje, ona ji odstrčila a povzdechla si, protože jí vzápětí zase spadla do čela. Vzpomněl jsem si na včerejší noc – na ten improvizovaný tanec, který ji rozesmál dovolil jí zapomenout na všechny ty sračky, které jí vířily v hlavě.

Při vzpomínce na tu epickou kuřbu a divoký sex u zdi, který následoval, jsem se musel pousmát. Jako vždycky s Fee jsem se nechal unést. Vždycky ve mně probudila instinkty pračlověka, ať už to bylo tím, že jsem viděl, jak se na ni dívá jiný muž, nebo když jsem se dotýkal jejího těla anebo prostě jen pomyšlením na to, že odejde.

Snažil jsem se nemyslet na to, co ty papíry, které má v rukou, znamenají pro nás. Ted' je odložila a natáhla ruku. „Potřebuju pero.“

„Jsi si jistá, Fee? Můžeme na ně ještě zatlačit. Nic jiného už nechceš?“

Odmlčela se. „Potřebovala bych se vrátit do domu a vzít si ze sklepa pár krabic.“

„To můžu zařídit. Nic jiného?“

„Ne.“ Smutně se mi podívala do očí. „Ať je to hotové, Haltone. Potřebuju, aby to skončilo.“

Podal jsem jí pero. „Dobře, Fee.“

Uběhly dva týdny, ale nic se nezměnilo. Nic. Byt, který jsem pro ni pronajal, byl prázdný a nepoužívaný a mně to bylo jedno. Fee byla pořád u mě, spala vedle mě každou noc a během dne byla se mnou. Věděl jsem, že se věci brzy změní, ale ještě jsem na to nepřivedl řeč. Když váhavě navrhl, že odejde, informoval jsem ji, že bych na ni raději dohlížel, dokud nebudou papíry hotové a Scott nebude z jejího života odstraněn úplně.

Nepřela se.

Nechtělo se mi nějak rozpitvávat to, že chci, aby zůstala se mnou, a co to znamená. Říkal jsem si, že jsem prostě jenom opatrný.

Smích v hlavě, který po této myšlence následoval, jsem ignoroval.

V úterý pozdě odpoledne mě kontaktoval Jonas, aby mi řekl, že Scott odešel z léčebny.

„Není na to trochu brzo, co?“ zeptal jsem se s pocitem úzkosti při pomyšlení, že je venku a může na Fee „náhodou narazit“.

„Přihlásil se dobrovolně, takže může odejít kdykoli,“ prohlásil Jonas mírným hlasem. „Trvá na tom, že je v pořádku. Scott ví, co musí udělat, aby zůstal čistý.“

„Doufám, že tak zůstane.“

„Papíry jsou podepsané. Zítra je nechám poslat kurýrem i s tím Feeiným vyrovnáním. Vzhledem k tomu, že ani jedna strana neprotestuje, by k rozvodu mělo dojít rychle.“

„Dobrá. Dám své klientce vědět. Pošlu vám účet. Řeknu Renému, aby ho připravil.“

„Dobře.“ Odmlčel se. „Má ty své věci?“

Jonas zařídil, aby měla Fee přístup do domu. Doprovodil jsem ji, přítomen byl i právník z Jonasovy firmy. Fee si ze sklepa vzala šest krabic, na nichž bylo napsáno její jméno, a já jsem jí je odnesl do auta. Později jsem ji našel v jídelně, kde držela malou vázičku, jejíž křišťál se ve světle leskl jen matně, jak byla zaprášená.

„Chceš ji?“ zeptal jsem se.

Povzdechla si. „Scott mi ji dal k prvnímu výročí. Viděla jsem ji ve výloze jednoho malého vetešnictví a myslala jsem si, že je krásná. Naplnil ji květinami a slíbil mi, že ji bude vždycky udržovat plnou.“ Se smutným výrazem přejela prstem po okraji.

„Další nedodržený slib,“ zamumlal jsem.

Zahleděla se na vázu. „Je těžké připustit, že ten muž, který přísahal, že mě bude milovat, a nikdy nezapomněl každý týden přinést domů kytku, je stejný muž, kterého znám teď. Někdy si říkám, jestli si vůbec někdy vzpomene, že jsem pro něj kdysi byla důležitá.“

Na to jsem pro ni žádnou odpověď neměl.

„Je hloupé to chtít – chtít si vzpomenout na dobu, kdy nebyl tím mužem, jakým je dnes?“ zeptala se s hlasem roztřeseným dojetím.

Nenáviděl jsem představu, že by měla cokoli od něj, ale věděl jsem, že to ze mě mluví můj vlastní vztek. Když došlo na ni, z nějakého důvodu jsem se cítil neuvěřitelně majetnický, i když jsem na to neměl právo.

„Ne, Fee. Možná by pro tebe bylo hezké si zachovat dobrou vzpomínku. Můžeš si ji vzít. Přidám ji na seznam, který pošlu jeho právníkovi,“ řekl jsem. „Ještě něco?“

Rozhlédla se a zavrtěla hlavou.

Když jsem se rozhlédl po tom chladném a strohém domě, ani mě to nepřekvapilo. Neviděl jsem v něm nic z Feeina tepla. Byl zařízený tak, aby ohromoval, a jako domov nepůsobil. Když řekla, že chce jít, byl jsem rád.

„Ano. Už se tam nemusí vracet.“

„Příští týden půjde dům do prodeje.“

Bylo mi to opravdu jedno, ale přesto jsem něco vhodného prohodil. Rozloučil se a zavěsil. Já jsem si sedl, hleděl na telefon a přemýšlel o tom, jak to ovlivní Fee. Jak to ovlivní nás.

Druhý den jsem měl odpověď.

Fee zírala na návrh, který držela v ruce.

„Je to hodně peněz. Je to normální, že člověk dostane vyrovnání předtím, než je rozvod ukončený?“

„Záleží případ od případu,“ pokrčil jsem rameny. „Scott to chtěl takhle. Nehodlal jsem proti tomu nic namítat, protože jsem chtěl, abys ty peníze dostala co nejdřív.“

„Dostal jsi zaplacení?“

Usmál jsem se. „René poslal můj účet.“

„Mám ti zaplatit taky?“

„Ne, to je součást dohody. Právní poplatky radí Scott. Způsobil to on, takže platí. Všechno je v pořádku, Fee.“

„Dobře.“ Znovu se podívala na návrh, ale pořád si nebyla jistá.

„Můžu ti doporučit jednoho finančního poradce. Vlastně poradkyni. Já ji používám, René taky. Může ti poradit ohledně daní a investic.“

Podívala se mi do očí. „Dívala jsem se na internetu na domy on-line.“

V hrudi se mi začalo díť něco divného. Štípalo to a pálilo, stahovalo se to a bylo mi to nepříjemné. Vzal jsem sklenici vody a vypil ji v naději, že to přejde.

„Chceš dům?“ konstatoval jsem.

Přikývla a zadívala se za mě, k oknu a panoramatu za ním. „Samozřejmě že někde bydlet musím a nemyslím si, že bych byla šťastná v bytě.“ Podívala se na mě. „Ne že bych neoceňovala tvou pohostinnost, ale vím, že ty zase chceš mít svůj prostor. Určitě už tě obtěžuju dost dlouho.“

Mou pohostinnost.

Proč mi ta slova zněla tak špatně?

Odkáslal jsem si a nebyl jsem si jistý, co mám odpovědět. Fee mě nikdy „neobtěžovala“, jak to nazvala. I když jsem věděl, že se to nakonec stane, nedokázal jsem si vzpomenout na jedinou chvíli, kdy jsem si přál, aby odešla.

Samozřejmě že měla pravdu. Byla vhodná doba.

Ten divný pocit v hrudi se znovu probudil, až jsem se musel chytit za hrudní kost. Asi jsem snědl něco, co mi neseslo. Tohle muselo být ono.

„Kde jsi hledala?“ promluvil jsem konečně a znělo to dost drsně.

„V okolí Islingtonu. Je to blízko na dojíždění, ale je tam pár krásných místech.“

Dokázal jsem jen přikývnout.

Vstala. „Myslím, že asi bude nejlepší s tím jít do banky a uložit to.“

„Dobrý plán.“

„O víkendu se možná zajedu na pár domů podívat. A ty... Nechtěl bys jet taky?“

„Slíbil jsem Carlovi, že jim v sobotu věnuju trochu času navíc. V poslední době jsem je trochu zanedbával, promiň,“ lhal jsem.

Zatvářila se zklamaně, ale ne překvapeně. „Jistě, chápu.“

Vrátila se do knihovny a poprvé mezi námi zavřela dveře.

Hleděl jsem na dřevo, které nás oddělovalo. Nějak jsem věděl, že je to začátek našeho konce.

Bolest v hrudi se zase křečovitě ozvala.

Tentokrát jsem ji ignoroval.

René mi zaklepal na dveře, a když nakoukl dovnitř, měl ve tváři úzkost.

„Haltone, Jonas je na lince jedna.“

Zamračil jsem se tónu jeho hlasu a divil se, proč mi Jonas nezavolal na soukromou linku jako obvykle. Zvedl jsem sluchátko. „Jonasi.“

O několik okamžiků později jsem zavěsil a hleděl do prázdna. Přišel René a jeho výraz zrcadlil ten můj. Už to věděl.

„Kde je Fee?“

„Šla ven pro oběd.“

Přejel jsem si rukou po tváři. „Budeme potřebovat trochu soukromí.“

„Přeložil jsem ti schůzku v jednu na třetí.“

„Tak jo.“

„Jak v tom figuruje ona?“ zeptal se.

Slyšel jsem, jak se otevírají vnější dveře, a tak jsem jenom pokrčil rameny. „To se teprve uvidí.“

Vstoupila Fee s taškou. Několik posledních dní to mezi námi nebylo nejlepší. V noci byla tichá a často z postele vyklouzla brzy. Během dne byla odtazitější než předtím a já jsem věděl, že se na nás naše blížící se rozloučení silně podepisuje.

Jediné chvíle, kdy se věci zdály být normální, byly ty tmavé okamžiky v noci, kdy jsem za ní vklouzl a vzal ji do náruče. Sex byl tišší, ale i tak intenzivní a doznívání hluboké. Pevně jsem ji držel a hledal v jejím objetí útěchu, kterou jsem potřeboval, abych usnul, a přál jsem si, abych dokázal vyjádřit myšlenky, které mi bujely v hlavě. Chtěl jsem ji požádat, aby si se mnou

promluvila.

Ale mlčel jsem.

Sledoval jsem, jak se blíží k mému stolu, a přemýšlel o tom, jak zvládne zprávy, které jí musím sdělit. Jaká bude její reakce.

Když si všimla mého výrazu, zamračila se a odložila tašku, kterou nesla. „Haltone? Co se děje?“

Vstal jsem, vzal ji za ruku a vedl k pohovce. René diskrétně zavřel dveře, abychom měli soukromí.

„Mám nějaké novinky, Fee.“

„Jo?“

Vzal jsem jí obě ruce do svých. „Jde o Scotta.“

„Co provedl?“ zašeptala.

Sevřel jsem ji pevněji. „Je mrtvý, Fee.“

Zírala na mě, v šoku a nevěřícně. „Cože?“

„Byla to nehoda.“

„Má... má to něco společného s drogama?“ zeptala se a sevřela mi prsty lem bundy.

„Ne.“ Věděl jsem, že jí musím říct pravdu. „Ale byl sjetý, to jo. Zakopl, spadl na silnici a přejel ho nákladník. Umřel dřív, než se dostal do nemocnice.“

Smutně zavrtěla hlavou. „Takže to bral zase.“ V očích se jí zatřpytily slzy. „Jeho života je škoda.“

Sevřela mi bundu pevněji. „Vím, že jsi ho znal jako pitomce, Haltone, ale jednu dobu to byl slušný chlap. Chtěl něco změnit.“ Po tváři jí sklouzla slza. „Ztratil se.“

Promnul jsem jí ruce, které měla náhle studené. „Já vím, Fee. Jestli jsi ho kdysi milovala, musel to být dobrý chlap.“

„Co-co se stane teď?“

„Ve všech jeho dokumentech jsi pořád vedená jako nejbližší příbuzná. Myslím, že se nedostal k tomu, aby to změnil. Víš, co chtěl?“

S očima doširoka vytřeštěnými a šokovanými mlčky přikývla. „Nevím, co mám dělat,“ zašeptala.

„My ti s Reném pomůžeme. Nejsi sama. Jonas ti pomůže taky.“ V telefonu byl slušný, zřejmě ho Scottova smrt šokovala stejně jako Fee.

„Dobře,“ zamumlala. „Ale potřebuju být chvíli sama.“

Vstal jsem a políbil ji na čelo. „Samozřejmě.“

Ovinul jsem jí deku kolem ramen a všiml si, že kávy, kterou jsem jí přinesl, se ani nedotkla.

Během těch několika dní od Scottovy smrti byla odtažitá a tichá, což mě nijak nepřekvapovalo.

Scottova přítelkyně byla ve svém zármutku tak neoblomná a hlasitá, že Fee ustoupila a dovolila jí, aby se o všechno postarala. Bohoslužby se nezúčastnila, místo toho zvolila krátkou

soukromou návštěvu v pohřebním ústavu. Čekal jsem na ni venku, a když se vrátila do auta, byla

klidná a smířená.

To ale trvalo jen pár dní, než Scottova přítelkyně zjistila, že Fee je stále uvedena jako dědička všech Scottových pozemských statků, včetně velké životní pojistky, kterou uzavřel. Bez ohlášení a sjetá nám nakráčela do kanceláře, kde křičela a ječela, že ji Fee okrádá o její právoplatné dědictví. Pořád dokola mlela o tom, že bude Fee žalovat u soudu, a o tom, že ona byla ženou ve Scottově životě, ne Fee, a že ji Fee okrádá o její peníze. Nechal jsem ji vyvést ochrankou, ale škoda už byla napáchána.

Fee byla hotová.

Podíval jsem se na Reného, který seděl vedle ní a držel ji za ruku. Poslední dobou byl její skálou; vstoupil jí do života a zvládal věci se svým obvyklým smyslem pro detail a neuvěřitelnou organizační schopností. Neustále Fee pozorně sledoval, protože o ni měl stejné obavy jako já. Když jsem byl v práci, trávili spolu hodně času. Šla s ním, když mu měli sundávat sádku a ten těžký krunýř nahradili jednoduchým závěsem. Hovorem s ní strávil celé hodiny. Vzhledem k situaci jsem se s tím smířil a najal dočasnou sekretářku, aby mi pomohla přežít těch pár týdnů a René mohl Fee pomoci. Byla pro mě mnohem důležitější než má firma.

„Fee, drahoušku, nechceš polévku? Nejedla jsi celý den,“ pobízel ji.

Vzdychla a přejela si rukou po tváři. Zavrtěla hlavou a sklouzla pohledem ke mně, takže jsem si všiml jejích unavených očí. Ani jeden z nás teď nespál. Byla neklidná a nedokázala se uvolnit, já jsem byl nervózní a plný obav. Když jsem ji neměl vedle sebe, spánek nepřicházel.

Fee se posadila a deka jí sklouzla z ramen. Odkáslala si. „Haltone,“ začala.

Posadil jsem se naproti ní. „Jsem tady, Fee.“

Natáhla se po mé ruce a já jsem ji uchopil a pevně držel. „Zase tě na chvíli potřebuju jako svého advokáta,“ prohlásila.

„Dobře.“

Podívala se někam mezi Reného a mě. „Oba jste ke mně tak úžasní. Děkuju vám za všechno.“

Zhluboka se nadechla. „Už jsem se rozhodla. Vlastně mám rozhodnutí dvě.“

„Dobře,“ řekl jsem, a už jsem cítil, jak se mi houpá žaludek.

„Potřebuju tě, abys mě podpořil a v obou mých rozhodnutích mě zastupoval jako advokát.“

Přikývl jsem, ale už v tu chvíli jsem nějak věděl, že se mi ani jedno z toho líbit nebude.

„Potřebuju, abys spolupracoval s Jonasem a udělal, co je třeba, aby se vyřešil problém s Connie. Nechci peníze z pojistky ani Scottovy akcie z praxe – nebo cokoli, co by zbylo po zaplacení Scottových dluhů.“

Než jsem stačil začít protestovat, zvedla ruku. „Nechci to,“ opakovala. „Mám své vypořádání a je to hotovo.“

„Fee –“ začal jsem. Nepochyboval jsem o tom, že jediné, na co Scottova přítelkyně ty peníze použije, bude posílení její drogové závislosti.

Zavrtěla hlavou. „Vyslechni mě. Chci, aby ty peníze šly do svěřeneckého fondu, a udělaly tak něco dobrého. Něco, co by lidem pomohlo bojovat se závislostí.“ Přejela si rukou po hlavě.

„Vyrovněj se s Connie. Víím, že chce peníze. Dej jí je – a dostaň ji z mého života.“

Podíval jsem se na Reného. Jen zlehka kývl bradou, čímž mi tiše naznačil, abych se s Fee nehádal. Její pocity jsem chápal, ale určitá část mého já chtěla, aby všechny peníze dostala ona, aby nikdy nemusela mít starosti. Věděl jsem však, že musím respektovat její přání.

„S Jonasem budu spolupracovat, o to nemusíš mít strach. Zvládnou to a ty budeš muset jenom podepsat nějaké papíry.“ Bylo to mnohem složitější, než jsem tvrdil, ale nechtěl jsem ji stresovat.

„Díky,“ vydechla s úlevou, že se s ní nehádám.

„Jaké je to druhé rozhodnutí, Fee?“ zeptal se René.

Usmála se a tentokrát to byl úsměv opravdový; zvedla hlavu a narovнала se v ramenou. „Kupuju dům.“

René se v odpověď široce usmál. „Ten bungalov, na který jsme se dívali onehdy? Ten s tou verandou?“

„Ano.“

„Skvělá volba.“

Dalo mi hodně práce na ně necivět s otevřenou pusou. Neměl jsem ani tušení, že se spolu dívají na domy, které si Fee chce koupit. Ani jeden z nich nic neříkal.

Fee přikývla. „Udělala jsem jim nabídku a jednou z podmínek byla prohlídka. Je prázdný a já mám peníze, tak jsem požádala o smlouvu do dvou týdnů.“

Těkal jsem pohledem mezi nimi. Dva týdny? Fee se bude stěhovat za dva týdny? Potom mi to z úst vyletělo dřív, než jsem se stačil zastavit.

„Jsi si jistá? Proč na to tak spěcháš?“

René mě kopl do holeně a Fee se tvářila zmateně. „Ten dům miluju. Je pro mě ideální, tak proč bych měla čekat?“

Moc se mi chtělo se rozkřičet, že musí počkat, protože nejsem připravený nechat ji odejít, ale nemohl jsem. Věděl jsem, že ji nemůžu bránit. Sám jsem ta pravidla nastavil a ona je dodržovala.

Věděl jsem, že náš čas se chýlí ke konci.

Oba dva jsme dosáhli bodu nasycení. Musel jsem ignorovat ten hlásek v hlavě, který mi říkal, že poprvé v životě jsem to já, kdo není připravený odejít.

Přinutil jsem se k úsměvu.

„To bys neměla.“

O dva týdny později jsem Fee doprovázel po bungalovu a snažil se pro nový domov projevit alespoň nějaké nadšení. Byl to skvělý domeček. Dvě ložnice plus třetí pokoj, který by mohl fungovat jako kancelář. Byla tam dobře vybavená kuchyň s dveřmi na dvorek a travnatou oplocenou zahradu. Vepředu zase byla nová veranda, dobře postavená a krytá. Dvě koupelny byly zrekonstruované a moderní a v jedné byla velká vana, o níž jsem věděl, že ji Fee bude

hodně používat. Tu u mě si oblíbila. V suterénu byl velký obývací a prostor na cvičení. Dům byl solidní a v klidné čtvrti a ona v něm nepochybně bude spokojená.

Přesně tohle jsem chtěl, nebo ne?

Dělal jsem svou práci. V zákulisí jsem tak rychle, jak to bylo možné, s Jonasem pracoval na Scottově majetku. Fee jsem do toho zapojoval co nejméně, protože jsem věděl, že ji to rozrušuje. Bylo to složité a chaotické, ale jednoho dne to bude hotové. Přál jsem si, abych pro ni v tom vypořádání získal víc, nebo aby souhlasila s tím, že si vezme alespoň peníze z jeho pojistky, konečné rozhodnutí ale provedla Fee. Pokud peníze, které jsem pro ni získal, investuje dobře, nebude se muset obávat budoucnosti. Měla hlavu na svém místě, věděl jsem, že bude v pořádku.

Tak proč jsem byl tak naštvaný?

„Tak, co ty na to?“ obrátila se ke mně.

„Je to skvělé, Fee.“

Nadšený výraz zmizel. „Co se děje?“

„Nic. Je to skvělý dům. Viděl jsem všechny zprávy a záznam z inspekce. Vybrala sis dobře.“

Vzala mě za ruku a táhla chodbou. Hlavní ložnice byla velká a jasná. Uprostřed místnosti stála nová postel – jeden z mála kusů nábytku v celém domě. Nic víc tam nebylo – ani čelo. Jenom postel. Řekla mi, že má v plánu každou místnost vymalovat a zařídit postupně.

„Ten druhý dům nechal udělat Scott – já jsem do toho nesměla mluvit. Nikdy se mi nelíbil. Chci tento dům mít takový, jaký si ho udělám,“ vysvětlovala.

„Tenhle pokoj chci vymalovat jako první. Na zeleno,“ řekla vzrušeným hlasem. „Mechově světlezelená s bílou linkou.“

„Dobrá volba.“ Ukázal jsem na postel. „Královská? Na královskou velikost jsi trochu malá, Fee. Nebudeš potřebovat schůdky, abys vylezla na matraci?“

Zasmála se. „Jo. Mám na to takovou malou stoličku.“ Potom zvažněla. „Vím, že ty máš takhle velké postele rád.“

Naježily se mi chlupy vzadu na krku. „Cože?“

Z kapsy vytáhla malou krabici a podala mi ji.

„Co to je?“ zeptal jsem se s podezřívavým pohledem.

„Vezmi si to a zjisti to.“

Má úzkost narůstala. „Myslím, že to já bych měl být ten, kdo ti přinese dárek do nového domu, Fee. Co kdybysme hned teď někam zajeli a ty sis něco vybrala? Cokoli budeš chtít.“

Zamračila se a pořád tu malou krabici držela. „To, co chci, je, aby sis to vzal, Haltone.“

S nervy napjatými k prasknutí jsem ji přijal. Byla lehká, a když jsem jí zatřásl, slyšel jsem tupé údery. Fee se zasmála a sedla si na okraj postele. „Nekouše to.“

Otevřel jsem víčko a vytáhl klíč. Na přívěsku s iniciálou H se houpal lesklý stříbrný klíč.

Jednoduchý, těžký a masivní. Podíval jsem se jí do očí. „Co to je?“

„Klíč od domu.“

„Od tohohle domu?“

„Ano, od mého domu.“

Sevřel jsem kolem toho klíče prsty a držel jej tak pevně, až jsem cítil, jak se mi jeho ostré hrany zarývají do kůže.

„Proč?“ ptal jsem se. „Proč bys mi dávala klíč?“

„Abys mohl přicházet a odcházet, jak budeš chtít. Bylo by to jednodušší, než kdybys mi musel volat pokaždé, když bys chtěl přijít. Přece jenom už nebudu jenom přes chodbu.“

„O čem to mluvíš, Fee?“

Vypadala zmateně. „O čem... co se děje, Haltone?“

„Co se děje? Co si sakra myslíš, Fee?“ Nedal jsem jí šanci odpovědět. „Nemůžeš mi dát klíč. Co myslíš, že se stane? Že tady s tebou budu bydlet?“

Začala vrtět hlavou, ale já jsem pokračoval.

„My dva nejsme pár. Já vztahy nepěstuju – věděla jsi to, když jsi do toho šla. Byl jsem tvůj prozatím, ne tvůj navždycky.“

„Ale já jsem myslela...“

„Myslela jsi špatně.“ To už jsem křičel. „Copak to nechápeš, Fee? Já nejsem *ničí* navždycky. Ty si zasloužíš všechno. Dům, někoho, kdo tě může milovat a kdo ti dá život. Lásku. Bezpečí.“

Zírala na mě s otevřenou pusou, ale nepřestal jsem. „Já-to-nejsem,“ zavrčel jsem.

O krok jsem k ní postoupil a vzteky jsem skoro prskal. „Neopovažuj se svůj život zahodit kvůli mně. Přece jsem tolik nebojoval, abych tě toho kokota zbavil, jenom proto, abys své naděje upnula na někoho, jako jsem já. Pro nás dva žádná budoucnost neexistuje.“

„Ale já od tebe nic nechci, Haltone. Jenom ti dávám klíč.“

Mrštil jsem klíčem. Odrazil se od zdi a s hlasitým zaduněním dopadl na dřevěnou podlahu. „A na co teda? Abych sem mohl přicházet a odcházet a občas tě ošukat? Abych se vždycky vplížil do tvého života a zase se vyplížil a přitom z tebe vysál všechno dobré? Nic jiného ti dát nemůžu!“

Chytil jsem ji za ramena. „Přestaň, Fee!“

Zavrtěla hlavou a já jsem věděl, že nechce přijmout to, co se musí stát.

Otevřel jsem pusu a zpečetil svůj osud.

Zaryl jsem jí prsty do paží a upřeně se jí zahleděl do očí. „Jestli to uděláš, staneš se se mnou tou děvkou, kterou jsi nikdy nechtěla být.“

Oči se jí rozšířily a zalily slzami. „Vypadni.“

Otočil jsem se a odcházel, ale u dveří jsem se zastavil a obrátil se. „Máš u mě práci, jestli ji chceš, a kdybys cokoli potřebovala, vždycky tady pro tebe budu.“

Odvrátila se. „Nepotřebuju od tebe nic.“

Přikývl jsem. „Dobré rozhodnutí.“

A nechal jsem ji tam.

Mihu v mé mysli prorazil nějaký hluk. Namáhavě jsem otevřel jedno oko a zase ho rychle zavřel, protože mi hlavou hned proletěla bolest, jako nákladní vlak.

Zasténal jsem a převalil se; když jsem spadl z pohovky, zaklel jsem.

Jak to, že sakra nejsem v posteli?

Posadil jsem se a držel se za hlavu. Uvnitř ve stejnoměrném rytmu bubnoval buben, až jsem zoufale zatoužil po tylenolu. A po vodě.

Byl jsem vyprahlý.

To, co mě přinutilo zvednout hlavu, byl zvuk klíče v zámku. Kromě mě měli klíč od mého bytu jen dva lidé na světě.

Fee a René.

Snažil jsem se soustředit oči na postavu, pohybující se přes celou místnost. „Fee?“ zachroptěl jsem nadějně.

„Zkus to znovu.“

„René,“ povzdechl jsem si zklamaně a svěsil hlavu. Zrovna teď jsem na něj neměl náladu. „Běž pryč.“

„Ne.“ Posadil se a zašklebil. „Ježíši, Haltone, ty smrdíš bourbonem!“

Kalným zrakem jsem pohlédl na konferenční stůl a na téměř prázdnou láhev, která ležela na boku a z níž na dřevěnou podlahu pomalu odkapával alkohol. Tu láhev jsem si vzal s jediným úmyslem – opít se a zapomenout.

Opil jsem se. Ale nezapomněl.

„Nechtěl jsem plýtvat skotskou,“ zamumlal jsem.

„Aha.“ René se na židli opřel. „A jsi si vědom toho, že je pondělí ráno? Nebo spíš dopoledne?“

„Cože?“ Vyškrábal jsem se na nohy a hned jsem zasténal, jak mě zabořilo v hlavě a také z toho, jak se mi při tom prudkém pohybu zhoupal žaludek.

„Zrušil jsem ti celý den. Všechno je odložené na příští dva dny. Abys to všechno stihl, budeš muset pracovat přesčas.“ René vstal. „A teď se běž osprchovat. Musím ti říct pár věcí, ale nechci ti je říkat, dokud po včerejším pití na žal smrdíš jako levná palírna.“

„Na tvé přednášky nemám náladu,“ odsekl jsem a snažil se udržet ruku na bolavé hlavě.

„Nejsem malý kluk.“

„Tak se tak přestaň chovat.“ Otočil se a zamířil do kuchyně. „Máš půl hodiny. Buďto tady budeš, a budeš připravený poslouchat, nebo končím.“

Ani jsem se nepohnul, zato on se otočil a vrhl na mě pohled, který mi jasně řekl, jak vážně to myslí. „Plýtváš časem a mou trpělivostí, Haltone.“

Otočil jsem se na podpatku a vrazil do pohovky, ale hned jsem se zase narovnal a vydal se do pokoje.

Měl jsem pocit, že po tom, co mi chce říct, se asi lépe cítit nebudu.

Vodu jsem si pustil tak horkou, jak jsem dokázal snést, nechal jsem si ji dopadat na tělo a odplavovat pot a alkohol z mnoha posledních hodin. Umyl jsem si vlasy a důkladně se namydlil, nijak jsem se ale neobtěžoval upravit si vousy. Jeden den to snad zvládnou s rozježenými. Oblékl jsem se a vrátil do obývacího pokoje. Po požití tří tylenolů před sprchováním jsem se cítil o něco lépe. Ta dechová kapela v hlavě se alespoň ztišila na mírný a stejnoměrný tlukot, který jsem dokázal zvládnout.

Čekal na mě šálek kávy a talíř se suchým toustem. Kávu jsem si vzal a byl jsem za ten hořký nápoj vděčný, ale toust jsem odstrčil stranou. Už tak jsem měl žaludek sevřený a začínal se vzdouvat – přidávat motivaci v podobě jídla nepotřeboval.

René mi dopřál několik okamžiků klidu, ale potom se předklonil a opřel se rukama o stehna. Viděl jsem, že zraněná paže ještě zdaleka není dobrá – byla menší a nepohybovala se jako ta druhá –, ale věděl jsem, že se uzdraví.

Odkášlal si, takže jsem musel zvednout oči a podívat se mu do obličeje. Tvářil se vážně a výraz v jeho očích prozrazoval zklamání.

Aniž by řekl jediné slovo, zaplavila mě hanba. „Fee ti to řekla!“

„Jenom to, že ses s ní rozešel. Ona totiž, na rozdíl od tebe, byla dnes ráno v kanceláři a byla připravená se chovat jako dospělá.“

Rozpačitě jsem se na židli zavrtěl. Její velkorysost by mě překvapit neměla. Jenomže já jsem udělal víc než jenom to, že bych se s ní rozešel. Choval jsem se strašně a řekl věci, které jsem tak nemyslel, a ona mě teď nenávidí.

„Co to děláš, Haltone? Ta žena je to nejlepší, co tě kdy potkalo.“

„Chráním ji sám před sebou, René.“

„Kecy!“

Vstal jsem, protože jsem nedokázal sedět a dívat se mu do očí. Jeho vztek zvládnou, ale jeho zklamání už tak ne.

„Nejsem neschopný udržet si vztah. Jsem citově zakrnělý – to ty víš –, nemám co nabídnout.“

Opřel se a narovnal si nohavici. „Znovu říkám, že to jsou kecy.“ Naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Chceš vědět skutečnou pravdu?“

Zklamaně jsem zahučel a sedl si. „Jako bych měl na výběr.“

Naklonil se ke mně a zahleděl se mi upřeně do očí. „Jsi podělaný zbabělec.“

„Cože?“

„Slyšels mě.“ Zavrtěl hlavou. „Myslíš, že jsi první chlap, který má pochybnosti o lásce, Haltone?“

Že jsi jediný muž, který kdy žil a přemýšlel o tom, co přinese budoucnost, když svému srdci dovolí, aby něco cítilo? Aby mu na něčem záleželo?“ Dloubl mě prstem do hrudi. „Zbabělče.“

Zlostně jsem na něj zíral, ale držel jsem jazyk za zuby. Věděl jsem, že ještě zdaleka neskončil.

„Jo, měl jsi posrané dětství. Máš mizernou matku a o otce jsi přišel, když jsi byl moc mladý. Měl jsi hrozný život, já to chápu. Ale, Haltone, ty jsi teď ten, kdo to má pod kontrolou. To ty sám si bráníš v nalezení štěstí. Teď už neexistuje nikdo, kdo by za to mohl, jenom ty sám.“

„A já to podělám. To už vím.“

Zavrtěl hlavou a jeho hněv se nedal přehlédnout. „Nic takového nevíš. Ten Halton, kterého znám, nikdy nepodělal nic, pro co se rozhodl. To ty jsi ten, kdo tomu brání. Je to na tobě – na nikom jiném.“

Jenom jsem mlčky zíral. Jeho slova mi stále ještě zněla v hlavě, ale věděl jsem, že ještě neskončil.

„Jednou z věcí, které jsem na tobě vždycky obdivoval, je tvoje upřímnost, Haltone. Ale právě teď lžeš sám sobě i mně. Ty se nebojíš, že to nedáš. Ty se bojíš *citů*. V posledních týdnech jsem v tobě, když jsi byl s Fee, viděl něco, co jsem se bál, že už nikdy neuvidím. Viděl jsem tě *žít*. Opravdu žít, do prdele. Ne pořád jenom pracovat a brát si prášky na to, abys urval aspoň pár hodin spánku. Smál ses. Víc ses usmíval. Dotýkal ses jiného člověka. Záleželo ti na ní. Byl jsi připravený udělat cokoli, abys zajistil, že je v pořádku, dokonce jsi pro ni i riskoval kariéru.“ Zvedl ruku, aby mi zabránil v odpovědi. „A nezkoušej na mě ty kecy o tom, že je to tvoje práce. Jsem s tebou už tolik let a sledoval jsem tě. Pro své klienty toho děláš hodně nad rámec povinností, ale ne takhle, Haltone. Ne tak, jako jsi to dělal s Fee.“

Nastal okamžik ticha. Zúžil pohled a naklonil se ještě blíž.

„To, jak se na ni díváš. To, jak se ti změní výraz, když vejde do místnosti – jak na ni reaguješ ve všech směrech. To nebyl právník s klientkou nebo šéf se zaměstnankyní. To byl zamilovaný chlap.“ Posadil se zpříma. „Proč to zahazuješ?“

Dokázal jsem jenom vrtět hlavou, nebyl jsem schopen promluvit. René pokračoval vážným hlasem, tichým a seriózním.

„Jak myslíš, že jsem se cítil v osmnácti, když se mnou Sally otěhotněla? Neměl jsem jinou možnost než rychle vyrůst. Přijmout své povinnosti. Chovat se jako dospělý. Z budoucnosti jsem byl k smrti vyděšený, ale udělal jsem to. Pracoval jsem a chodil do školy. Život nebyl snadný – sakra, vždyť jsme byli ještě děti – ale zvládli jsme to. Byl jsem otec, když většina mých přátel chodila na vysokou a pařila. Já jsem byl doma a měnil plíny. Pracoval jsem tvrdě, stejně jako má žena. Spoléhalo jsme se jeden na druhého a oproti všem očekáváním jsme to dokázali.“

Povzdechl si. „Spoustu let jsem měl každý den strach, Haltone. Strach, jestli jsem udělal správnou věc. Jestli jsem svou neopatrností nezkazil nejenom naše životy, ale i život mému synovi. Ale měl jsem Sally a ona byla moje skála.“ Po tváři mu stekla slza a on ji setřel. „Chybí mi každý den, ale nikdy nebudu litovat toho, že jsem to riskl a že jsem s ní měl tak skvělý život. Tys zahodil tu nejlepší věc, která tě kdy v životě potkala.“

„Tohle je něco jiného.“

„Ano? Opravdu? Copak to neodmítáš risknout? Že bys někomu věřil takovým způsobem, jakým jsi nikdy předtím nikomu nevěřil? Fee není tvá matka, Haltone. Její láska s sebou nenesla bolest a hry. V jejím případě je to, co vidíš, to, co dostaneš. A když se na ni podívám, vidím ženu hluboce zamilovanou do muže, kterému chce pomoci.“

„Já ji nemiluju. Nemiluju nikoho, o to právě jde,“ vyštěkl jsem. „Proč to nemůžeš pochopit? Já mám lidi rád. Ano, některé víc než ostatní, ale lásky schopný nejsem. Citová pouta pro mě

nejsou.“

Našpulil rty, opřel se a zkrřížil nohy. Chvilí si mě prohlížel a čekal jsem, že mi znovu řekne, že to jsou kecy, on však místo toho přikývl.

„Tak jo.“

Ta slova mě překvapila.

„Takže přednáška skončila?“

„Mám jednu otázku a chci na ni upřímnou odpověď. Potom už se na to vykašlu.“

Opřel jsem se a napodobil tak jeho pózu. „Tak se ptej.“

„Musíš si představit, že jsi pod přísahou, Haltone. Žádám brutální upřímnost.“

Mávl jsem rukou. „Ptej se.“

„Jestli nejsi schopen lásky a nemáš k Fee hluboký citový vztah, proč ses o víkendu opil do bezvědomí potom, co ses s ní rozešel?“

Zamrkal jsem a potom znovu. René ze mě ten intenzivní pohled nespustil ani na okamžik.

Najednou jsem měl tak sucho v krku, že jsem musel několikrát naprázdno polknout.

„Byla úžasná v posteli. Ten sex mi bude chybět.“

Vstal a podíval se na mě. „Já už jsem tě viděl a slyšel dělat spoustu pochybných věcí, Haltone.“

Znechuceně vydechl. „Ale tohle je poprvé, kdy se za tebe stydím.“ Odešel ke dveřím. „Dej se do kupy a zítra laskavě nakráčej do kanceláře. Už tě nebudu krýt.“

Zabouchl za sebou dveře tak, až jsem sebou škubl.

Ticho, které po jeho odchodu následovalo, však bylo mnohem hlasitější.

V úterý jsem byl v kanceláři brzy, protože jsem se chtěl připravit na cokoli, co mi den přinese. Jelikož se budu zmítat mezi Reného hněvem a Feeiným smutkem, nebyl jsem si jistý, jak to zvládnou.

Slyšel jsem je přijít; mluvili a povídali si jako staří přátelé. Po chvilce mi René přinesl kávu a posadil se. V ruku měl svůj tablet, hlas měl klidný a choval se stejně jako obvykle, i tak jsem však zaregistroval chladný podtón, který jsem až doteď neznal.

„Musíme si projít tvůj rozvrh.“ Otočil se a zavolal přes rameno. „Fee, drahoušku, na chvíličku, prosím!“

V duchu jsem se obrnil, protože jsem netušil, jak tohle uhraju. Vstoupila Fee s vyčesanými vlasy a v šedém kostýmku, zdůrazňujícím její pěknou postavu. Posadila se a věnovala mi chladný úsměv.

„Ahoj, Hale. Doufám, že je ti dnes líp.“

Hale. Řekla mi Hale.

Nějak se mi nelíbilo, jak to znělo, ale přinutil jsem se úsměv opětovat a hrát jejich hru.

„Ano, je to lepší, *Fee*. Děkuju.“

Na důraz, který jsem položil na její jméno, nijak nereagovala. Zkrřížila nohy tak, že jí sukně vyjela nahoru a odhalila kolena s dolíčky. Vzpomněl jsem si, jak jsem ty dolíčky líbal. Jak jsem jí

přejížděl prsty po jejich okrajích, sevřel jsem jí kolena a roztáhl je, zatímco jsem ji vylizoval k orgasmu.

Musel jsem se podívat jinam.

Dalších dvacet minut bylo neskutečných. Bylo to, jako by se nic nestalo. Procházeli jsme můj rozvrh, přehazovali schůzky, upravovali časy a ujišťovali se, že všichni víme, co máme dělat. Fee toho moc nenamluvila, jenom si psala poznámky, nadhodila několik návrhů a pevně upírala pohled na Reného.

Nemohl jsem se na ni přestat dívat.

Byla bledá a vypadala přesně tak unaveně, jako jsem se já cítil. Chtěl jsem se jí dotknout a zeptat se, jestli je v pořádku, ale věděl jsem, že už na to nemám právo.

Když schůzka skončila, vstala a odešla do knihovny. René ji následoval a zavřel mezi námi dveře. Zůstaly zavřené po zbytek týdne.

Fee jsem viděl jenom tehdy, když byla u Reného stolu nebo procházela přes recepci. Vždycky se jí nějak podařilo položit mi oběd na stůl, když jsem telefonoval. Byla profesionální, zdvořilá a neosobní. Přesně taková, jak bych chtěl, aby se další asistentka v kanceláři chovala.

Nesnášel jsem to. Každou podělanou minutu jsem nenáviděl.

V pátek už jsem byl nervózní a rozrušený. Odpoledne jsem strávil zavřený v kanceláři jednoho soudce, kde jsem drtil nějakého kretěna, který se z pomsty snažil odebrat dítě mé klientce.

Nechal jsem se natolik unést zlostí, že když jsme skončili a já jsem pronesl svou řeč, nejen že Vivian dostala opatrovnictví, ale její bývalý manžel za ten hloupý pokus dostal obrovský účet. Do svých argumentů jsem vložil veškerou svou agresi, a přesto byly trefné, přesné a vztek z nich přímo odkapával.

Po cestě zpátky jsem si opřel hlavu o chladnou kovovou stěnu výtahu a byl jsem vděčný za to, že v něm jedu sám. Byl jsem vyčerpaný. Nespavost se mi vrátila s touhou po pomstě. Před Fee se mi dařilo zvládat pár hodin v noci. Teď jsem měl štěstí, když jsem urval několik patnáctiminutových zdřímnutí, proložených dlouhými hodinami přecházení po místnosti, jak jsem se snažil se unavit. Věděl jsem, že abych si odpočinul o víkendu, budu muset spolknout nějaké prášky. Sice z nich budu druhý den omámený a neschopný dobře fungovat po ránu, ale v sobotu odpoledne už to bude lepší. Nesnášel jsem, když jsem je musel brát, ale v tuhle chvíli jsem neměl na výběr.

Nějak jsem pochyboval o tom, že i kdybych se zeptal, tak by mi Fee nabídla, abych spal vedle ní. To ráno vypadala unaveně, tmavé kruhy pod očima byly téměř stejně ošklivé jako ty mé. Jenom se usmála tím odtažitým úsměvem, který jsem nesnášel, a řekla dobré ráno, načež odešla do knihovny a zavřela dveře v naší společné stěně.

Vstoupil jsem do kanceláře, a když jsem tam našel jen Reného, pocítil jsem částečně úlevu a částečně zklamání. Telefonoval a ostražitě mě sledoval, jak jdu ke svému stolu a ztěžka si sedám. Všiml jsem si, že ty dveře mezi knihovnou a mou kanceláří jsou nyní otevřené a že deska Feeina stolu je prázdná a čistounká, kromě lampy v rohu, kterou ráda používala. Asi si ho na

víkend uklidila. Když jsem se ale probíral hromadou zpráv na svém stole, pohled mi stále sklouzával k jejímu prázdnému stolu – přišlo mi to nějak divné.

Přišel René a položil mi na roh stolu táč. Vzal jsem si šálek kávy a vrhl se na sendviče. Měl jsem strašný hlad. Posadil se naproti mně a probírali jsme nabitý program příštího týdne.

„Všechny termíny máš rezervované. Včetně tří advokátů, se kterými chceš mít pohovor, aby se k tobě přidali. Ty jsem naplánoval na později odpoledne.“

S plnou pusou pastrami jsem přikývl.

„Předtím jsem mluvil s Bentleyem. Ta kancelář z druhé strany knihovny bude brzo volná. Řekl, že nemá žádný problém s tím, že by ji přidal ke tvému současnému pronájmu. Mohli bysme do rohu přidat další dveře a snadno to rozšířit.“

Zamračil jsem se a spolkl to. „Ale tam je Feein stůl.“

„To není problém,“ mávl rukou. „Díval jsem se do plánů. V tom novém prostoru bude pro stůl asistentky místa spousta. Bentley nabídl, že pošle nějaké nápady. Liv a Van už na tom dělají.“

Příští týden se budeš moct podívat na skici.“

Liv a Van byli mí dva oblíbení lidé v BAM. Několikrát jsem jim pomohl – jednou, když Liv chtěl bývalý manžel vzít dceru, kterou nikdy nechtěl, a s adopterami jejich dvou dětí. Dceři Amelii jsem dokonce šel za kmotra. To, proč se mi té cti dostalo, je mi stále záhadou, musel jsem ale přiznat, že tu holčičku mám rád. Vlastně všechny jejich děti, je to skvělá rodina. Byl jsem si jistý, že se mi jejich nápady budou líbit, protože mě tak dobře znají a vědí, co se mi líbí.

„Dobře. To je skvělé.“ Promnul jsem si obličej.

„Vypadáš vyčerpaně.“

Nakrčil jsem jedno rameno. „Taky že jsem.“

„Spal jsi tenhle týden vůbec?“

„Možná tak tři hodiny celkem,“ přiznal jsem.

Zavrtěl hlavou a jeho pohled říkal všechno. Věděl jsem, že si za to můžu sám.

„Spánek potřebuješ, Haltone. Předpokládám správně, že si dnes večer vezmeš prášky?“

„Jo.“

„Tak tě ráno zkontroluju.“

Podíval jsem se mu do očí, a uviděl v nich jen smutek a obavy. „Díky, René. Vážím si toho.“

Vstal. „A nepracuj moc dlouho.“

„Nebudu. Zajdu si něco zakousnout do baru a v devět pojedu domů.“

Zastavil se, rukama svíral opěradlo židle, ale chvilku nic neříkal. „Tak jo.“

Musel jsem se zeptat, než odejde. „Fee už šla? Byla v pohodě?“

„Měla nějakou schůzku.“

„Aha.“ Vzápětí jsem se jen po kratičké omlce zeptal: „Proč má tak čistý stůl?“

Mezi dveřmi se zastavil a smutně se na mě zadíval. „To proto, že odešla, Haltone. Našla si jinou práci a už se nevrátí. Požádala mě, abych ti popřál hodně štěstí.“

Otočil se a odešel.

Během jediné sekundy jsem vyskočil z křesla a běžel za ním. „Cože? Proč odešla? Kam šla?“

„Záleží na tom?“

„Samozřejmě že na tom záleží!“ vyštěkl jsem.

Přehodil si přes ramena kabát, ale ten pohyb byl stále ještě trhaný a pomalý. „Bude pracovat pro BAM.“

„*Jak to, sakra?*“ křičel jsem.

Než jsem mohl pokračovat, zvedl ruku.

„Včera tady byl Reid a zmínil se o tom, že mají tolik práce, že Sandy bude potřebovat vlastní asistentku. Tak jsem jí zavolaal a doporučil Fee. Včera večer se sešly a Sandy ji okamžitě přijala. Dnes mi předala výpověď. Samozřejmě jsem jí odpustil dvoutýdenní výpovědní lhůtu, aby mohla začít hned příští týden. Myslel jsem, že to tak bude nejlepší.“ Pozoroval mě. „Protože tady neměla žádnou smlouvu nebo něco, co by ji tu drželo.“

„Tys ji *doporučil*? Proč to sakra děláš? Tady byla neocenitelná!“

Posadil se na okraj stolu. „Ano, byla a bude mi velice chybět. Faktem ale je, že ta situace tady by nefungovala a všichni jsme to věděli. Vzhledem k napětí mezi vámi dvěma bylo nevyhnutelné, že se to stalo.“

„Myslel jsem, že je všechno v pořádku!“ protestoval jsem, i když jsem věděl, že je to lež, ale i tak jsem to ze sebe chrлил.

René vstal a zavrtěl hlavou. „Zdá se, že tohle je u tebe v poslední době trvalý problém, Haltone. Pokud se nejedná o klienty, tak je tvůj myšlenkový proces, upřímně řečeno, v prdeli. Ale můžeš si za to jenom sám. Fee bude šťastnější, když bude pracovat někde, kde si své chyby nebude připomínat pokaždé, když tě uvidí.“

Jeho volba slov mě zasáhla.

„Chyby? Co, to jako teď jsem *chyba*?“

„To, že si tě najala jako svého zástupce, ne. To, že tady pracovala, ne. To, že se do tebe zamilovala a myslela si, že když bude mít dostatek trpělivosti, že ti nějakým způsobem ukáže, že láska je skutečná a dobrá, to ano. Jak jsem už řekl předtím, tvé rozhodnutí to ani nezkusit ji ujistilo, že jde o zbytečnou snahu. Doufám, že se přes tebe dokáže přenést. Opravdu doufám, protože si to zaslouží.“

„Tomu říkám loajalita,“ vyštěkl jsem.

Zatahal se za rukávy. „Jo, mou loajalitu máš a vždycky ji mít budeš. Ale musím se na věci dívat realisticky, i když asi nemám dost vysoká privilegia na to, abys mě považoval za opravdu hodného své lásky.“

„Cože?“

Chvilku mě mlčky pozoroval. „Miluju tě jako vlastního syna, Haltone, všechny ty roky. Vždycky jsem si myslel, že pro tebe nějakým způsobem jsem jako otec. Že pro tebe něco znamenám – já hlupák jsem si o našem vztahu myslel, že je dost silný na to, abys i ty měl svým vlastním způsobem rád mě, i když to nedokážeš vyjádřit. Ale tys znovu a znovu trval na tom, že

jakéhokoli druhu lásky nejsi schopný, takže musím předpokládat, že moje náklonnost je jednostranná, a jednat podle toho. Máš mou loajalitu a budu tě mít rád i nadále, ale stejně jako Fee ani já nemůžu svému srdci dovolit cítit víc, když vím, že ten cit nebude nikdy opěťovaný.“ Přesl ke dveřím a podíval se na mě. „A z toho jsem smutný víc než z čehokoli jiného. Máš pro lásku tolik místa, Haltone. Vidí to všichni kromě tebe. Jediný člověk, který si myslí, že jí nejsi hodný nebo dost schopný, jsi ty. Tohle mi opravdu láme srdce.“ Odešel a znovu mě zanechal s mými myšlenkami. Byly dost hlasité na to, aby vyplnily ticho, které mě obklopovalo.

Po telefonátu od matky jsem odhodil telefon a měl jsem náladu ještě temnější. Po tom, co jsme si řekli, to byl poslední hovor, který jsem od ní kdy přijal.

Na okna padal déšť, kapky do nich bubnovaly ve stejnoměrném rytmu. Jak večer postupoval a na obloze se usazovala tma, bylo to čím dál těžší. Díval jsem se z okna a naslouchal tomu, jak se vzdálené dunění hromu blíží.

Až se bouře dostane k nám, bude hodně prudká. Skoro jako ta v mé hlavě.

Postavil jsem skotskou, vzal do ruky telefon a netrpělivým prsty jsem vytočil číslo.

„Nechci to slyšet,“ vyhrkl Bentley, aniž by se obtěžoval s pozdravem. „Pokud nevoláš proto, abys mi poděkoval za ty další kancelářské prostory, tak si to nech. Přišla k nám sama. Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem s ní mluvil. Rozhodla to Sandy a upřímně řečeno si myslím, že pro nás bude velkým přínosem.“

„Ať si to rozmyslí.“

Bentley se zasmál. „Kdo? Sandy? Fee?“

„Obě.“

„Hale, já teda neznám celý příběh, ale vím toho dost. Musíte být od sebe. Ona potřebuje nový začátek.“ Ztišil hlas. „Nebojoval jsi pro ni tak tvrdě zrovna o tohle? Aby mohla začít znovu?“

„Ano.“

„Tak ji nech být. Dopřej jí to.“

Rozhlédl jsem se po kanceláři, protože jsem ta slova musel někomu říct. Musel jsem je ze sebe dostat dřív, než je pohrbím tak hluboko, aby už nikdy neunikly. Bublala ve mně a šimrala mě v krku, protože musela být řečena nahlas.

„Mys-myslím, že jsem to poslal, Bente.“

„S Fee?“

Vzpomněl jsem si na tu bolest v Reného hlase. Na výraz v jeho tváři, když odcházel z kanceláře. S naprostou jasností jsem si uvědomil, že ztratím všechny, kteří pro mě jsou opravdu důležití. Chystal jsem se nechat strach zvítězit. Chtěl jsem své minulosti dovolit, aby mi diktovala i budoucnost. Jestli to nezastavím teď, budu toho litovat. To jsem věděl každou částíčkou svého bytí.

„Se spoustou věcí.“

„Tak je zase odeser.“

„Když já nevím jak.“

„Ale jo, víš, Hale. Smiř se s tím a udělej to.“ Odmlčel se. „Když jsem se zamiloval do Emmy, bylo těžké si přiznat, že bych mohl někoho potřebovat tak, jako jsem potřeboval ji. Než se Aidenovi podařilo přiznat si své city, málem přišel o Cami. Maddox si prošel peklem, ale odmítl ztratit Dee. Vůbec to není jednoduchá věc, ale věř mi, že to za to riziko stojí. Zvláště s někým, kdo má takové srdce jako Fee. Už za tu krátkou dobu, co jsem s ní mluvil, můžu říct, jak výjimečná je.“

„To je.“

„Viděl jsem, že ji to bolí, ale stejně o tobě říkala jenom samé pozitivní věci, Hale. Mluvila o tvé pracovní etice a o tom, jaks jí pomohl. O tom, jak pomáháš ostatním lidem. O soucitu, který projevuješ.“ Odmlčel se. „Možná je načase prokázat trochu toho soucitu i sám sobě.“

Protože jsem nedokázal vymyslet správnou odpověď, jenom jsem polkl. Jeho slova mě ohromila, ale překvapit mě neměla. Feeinu povahu bych mohl charakterizovat jedinečně jako sladkou a vřelou. Vždycky všechno viděla pozitivně.

„Možná máš pravdu.“

„Samozřejmě že mám. Přemýšlej, Hale. Nezahrávej si s ní. Už si toho prožila až dost.“

„To souhlasím.“

„Tak buď opatrný. Ale naši nabídku zpátky nevezmu. A s tou novou kanceláří nemáš zač. Příští týden, až vytáhneš hlavu z prdele, mě můžeš pozvat na oběd.“

A zavěsil.

Díval jsem se z okna, zatímco se mi v hlavě v náhodných záblescích vzpomínek přehrával dosavadní život. Matka a její krutost. Otcovy pokusy být tím, kým jsem potřeboval, aby byl, a následné deprese, když si uvědomil, že nad tím nikdy nezvítězí, a pak porážka. Raději než mě si vybral alkohol.

Oba mě opustili, i když každý svým vlastním způsobem. Zanechali po sobě jizvy, kterým jsem nikdy nedovolil se zahojit. Když byla nablízku Fee, začaly se pomalu uzavírat, ale teď, když byla pryč, zase praskly a hodně krvácely.

Rozhlédl jsem se po kanceláři a zamyslel se nad příštím týdnem, příštím měsícem, příštím rokem. Na to, že na mě Fee nebude pokukovat přes okraj notebooku. Že nebudou žádné kradmé sladké polibky. Žádné to její popichování nebo to, jak dokonale vklouzla do židle naproti mně a zkřížila nohy tím způsobem, o němž věděla, že mě škádlí a dráždí.

Žádná Fee vedle mě v noci. Žádný dar vydatného spánku nebo probuzení se druhý den s ní.

Nikdo, komu bych vyprávěl o různých okamžicích svého dne, o kterých jsem chtěl mluvit. Nikdo, s kým bych jen tak seděl na pohovce, aniž bychom si cokoli řekli, ale zároveň toho tolik sdíleli prostým dotekem.

Představa, že už nikdy neucítím její dotek, že ji nikdy neuvidím, mi působila fyzickou bolest.

Musel jsem zamrkat, abych se zbavil té nečekané vlhkosti v očích.

A René. Toho jsem vnímal jako otcovskou postavu. Byl ukázkovým příkladem toho, jaký by muž měl být, když má rodinu. Pomyšlení, že má pocit, že mi na něm nezáleží tak, jako jemu záleží na mně, mě mučilo, ale věděl jsem, že jsem si jeho hněv zasloužil.

Vzpomněl jsem si na to, jak trval na tom, že jsem schopen skutečných a upřímných emocí.

Lásky.

Je možné, že Fee miluju?

Chytil jsem se za hrud', protože ta bolest, která ve mně celou noc narůstala, už byla nesnesitelná. Pokud vědomí, že Fee už nikdy neuvidím, že už se jí nikdy nedotknu, bolí takhle, potom měl René pravdu.

Lhal jsem sám sobě.

Miloval jsem ji. Jakkoli děsivá ta myšlenka byla, ta žena se stala středobodem mého světa. Její přítomnost mě uklidňovala, její dotečky mě léčily a její úsměv úplně rozpálil můj svět.

Podělal jsem to naprosto strašlivým způsobem. Ve snaze nenechat si ublížit jsem ublížil těm, na nichž mi tak moc záleželo. Tak moc jsem se bál lásky a bolesti, že jsem neviděl, že si sám způsobuju ještě větší bolest. A tím, že jsem se choval tak, jak jsem se choval, jsem se stal přesně takovým člověkem, proti kterým jsem denně bojoval.

Kvůli mně se jiní cítili horší. Jako kdyby nestačili *oni* mně, i když pro mě ve skutečnosti byli vším. Prostá realita těchto slov byla ohromující.

Popadl jsem telefon, když jsem vymačkával čísla, prsty se mi třáslly. „Haltone,“ ozval se René unaveně. „Je jedenáct. Co máš tak důležitého?“

„Mám tě rád, starouši. Jsi jako můj podělaný otec a já se ti za všechny ty sračky omlouvám.“

Nastalo ticho, a když potom promluvil, v jeho hlase byla jasně slyšet obezřetnost.

„Ty jsi zase pil?“

„Ne!“ vyštěkl jsem smíchy. „Přemýšlel jsem o tom, co jsi řekl. O tom, jaký jsem osel.“

„No aleluja! Takže se zázraky dějí.“

„Myslím to vážně. Jsi důležitou součástí mého života, René. Znamenáš pro mě víc, než si myslíš. Víc, než dokážu pořádně vyjádřit.“ Polkl jsem. „Jsi rodina, kterou jsem si pro sebe vybral.“

Když René konečně odpověděl, hlas už měl chraplavý. „Nemáš ponětí, jak moc to pro mě znamená.“

„Ale jo, mám. Akorát to říkám s hodně velkým zpožděním. Omlouvám se.“

„Dnešní noc je plná omluv, vid’?“

„Když jsou nutné.“

„Omluva přijata.“

„Díky.“ Vtom zaburácel hrom, až jsem úlekem nadskočil. „Do prdele!“

„Co je?“

„Bouřka. Fee je nenávidí. Děsí ji a je sama.“

„Předpokládám, že jsi pořád v kanceláři?“

„Ano.“

„V mém stole, v šuplíku vpravo nahoře je možná náhradní klíč, který mi Fee dala pro případ nouze,“ řekl René.

Ostře jsem se nadechl. „Nejsem si jistý, jestli mě chce vidět.“

„Zkus to, Haltone. Vezmi si ten klíč a jeď za ní. Ona tě potřebuje a upřímně řečeno, ty ji potřebuješ ještě víc. Jestli se budeš muset plazit, plaz se.“

Zaznělo další zadunění a obloha se rozsvítila jasným a strašidelným světlem. Fee musí být vyděšená. Vstal jsem. „Ano, dnešní noc je nocí omluv.“

„To je správný přístup!“

„Myslím to vážně, René.“ Vzpomněl jsem si na slova, která jsem tak často slýchal od Bentleyho, ale až do této chvíle jsem je nikdy nepochopil. „Jsi moje rodina.“

„Běž si pro svou dívku, Haltone. Dovol si být šťastný.“

Našel jsem klíč a pozvedl ho jako trofej. „Jdu na to!“

Nemohl jsem Fee zavolat. Odevzdala Renému svůj mobil s tím, že v BAM dostane nový. Ležel v šuplíku vedle klíče a já jsem si ho teď strčil do kapsy. Jestli mi to dovolí, vrátím jí ho.

Jel jsem tak rychle, jak to jen šlo. Ulice byly v tomhle příšerném počasí většinou opuštěné, a tak jsem se k jejímu domu dostal v rekordně krátkém čase. Zajel jsem na příjezdovou cestu a pospíchal ke dveřím; déšť, smáčející mi oblek, jsem ignoroval. Elektřina v ulici vypadla, všechny domy tonuly ve tmě. Abych si posvítil na cestu, použil jsem baterku v telefonu. Zaklepal jsem, ale nikdo neotevíral, což mě nijak nepřekvapilo.

Zasunul jsem klíč do zámku a na okamžik jsem se zarazil, protože jsem netušil, jak zareaguje, až mě uvidí. Uvnitř jsem vyklouzl z bot a zavolal na ni jménem, abych ji nevydělil ještě víc. Zatímco jsem pospíchal chodbou, zvuk hromu se rozléhal v prázdných místnostech.

„Fee!“ Zakřičel jsem v panice z toho, že neodpovídá. „Lásko, kde jsi?“

„Haltone?“ ozval se konečně její znepokojený hlas. S telefonem vysoko zdviženým, aby mě světlo vedlo k ní, jsem běžel do jejího pokoje. Byla na posteli, ale zabalená v dece seděla uprostřed. Rukama svírala okraje a pevně si je tiskla k tělu.

„C-co tady děláš?“

„Přišel jsem pro tebe.“

Jediným rychlým pohybem seskočila z postele a já jsem ji chytil do náručí. Cítil jsem, jak se celá třese.

„Je to v pořádku, lásko. Jsem u tebe.“ Tiskl jsem jí rty k hlavě a vdechoval opojnou vůni jejích vlasů. „Nikam nejdu.“

„Já vím, že to není navždycky, ale potřebuju tě,“ zakňourala, když stěnami otřáslo další dlouhé zaburácení hromu.

Zvedl jsem jí bradu tak, aby se naše oči ve slabém světle mého telefonu setkaly. „Jestli mě chceš mít, tak je to navždycky, Fee.“

I v mém sevření se jí brada otřásla. „Cože?“

„Odpusť mi to, co jsem udělal. Odpusť mi, že jsem byl takový zbabělec. Dovol mi být s tebou, Fee. Dnes v noci. Zítra. Navždycky.“

Po tvářích jí stékaly slzy.

Klesl jsem na postel a pevně ji držel. Ovinula mi paže kolem krku a rameny jí otřásaly tiché vzlyky. Přitiskl jsem jí rty k uchu.

„Miluju tě, FeeNelly. Až doteď jsem nikdy nikoho nemiloval, ale tebe miluju a chci být s tebou.“

S mokřými tvářemi ke mně vzhledla. „Abys mohl spát?“

Usmál jsem se a tvář jí otřel. „Abych mohl žít.“

„Proč?“ zašeptala a v hlase jsem stále slyšel stín pochybností. „Jak?“

„Uvědomil jsem si, že jsem ti ublížil. A Renému taky.“ Ztěžka jsem si povzdechl. „Sám před sebou jsem popíral něco, co jsem chtěl, ale moc jsem se bál to přijmout.“

„Povídej.“

Naše pohledy se setkaly. „Jsem hodný lásky. Hodný toho, abych byl milovaný a abych sám miloval.“ Sevřel jsem ji pevněji. „Chci tvou lásku, Fee. Chci tebe.“

Vzala můj obličej do dlaní, ale neříkala nic. Natočil jsem hlavu, abych jí mohl políbit dlaň a vtisknout si její ruku do tváře.

„Kdysi jsi mi řekla, že si myslíš, že každý člověk v sobě má trochu dokonalosti. Tak mi dovol, abych tě miloval, Fee. Když tě budu mít v srdci, konečně tu svou dokonalost budu mít i já. Jsi to ty.“

„Haltone...“

„Řekni mi, že ještě není pozdě. Odpusť mi.“

Sevřela mě ještě pevněji a přejela mi rty o mé. „Odpuštěno.“ Políbila mě a zašeptala mi do úst:

„Miluju tě, Haltone Smithersi. Miluju tě. Miluju tě. Miluju tě. Budu to říkat, dokud ti z toho nebude špatně.“

„To se nestane, Fee. Tahle slova mě nikdy neunaví,“ zašeptal jsem. „Miluju tě.“

Bouře ustala, ale my jsme s Fee zůstali v objetí na posteli dál. Pohnul jsem se jenom proto, abych ze sebe shodil mokřý oblek, a zase jsem si k ní lehl a držel ji u sebe. I když jsem byl šíleně vyčerpaný – oba jsme byli – usnout jsem nemohl. Měl jsem toho moc co říct.

„Byl jsem takový idiot!“

„Snažil ses ochránit sám sebe.“

Zasmál jsem se a políbil ji na čelo. „Nevěděl jsem, že potřebuju ochranu před tebou, Fee. Nebo před Reném.“

Přitiskla se blíž. „Ještě jsi to nebyl připravený přiznat, Haltone.“ Zvedla hlavu. „Co to změnilo?“

„To, co řekl René. Představa, že už tě nikdy neuvídím.“ Polkl jsem naprázdno. „Telefonát od matky.“

„Ale!“

Vzdychl jsem. „Chtěla peníze. Ani neřekla ahoj, ani nic nepředstírala. Chtěla jenom peníze. A když jsem řekl ne, nebyla šťastná.“

„A?“

„Zeptal jsem se jí, proč mě nikdy neměla dost ráda. Proč mi pořád bránila vídat se s otcem. Prohlásila, že mu chtěla něco dokázat. Když jsem jí řekl, že to byla její vina, že se z něj stal opilec, a že mi zničila život, zasmála se. V tu chvíli mi došlo, že jí chyběla empatie. K otci nebo ke mně. To mě vyděsilo víc než její nemoc. Nikdy jsem nechtěl být tak necitlivý, ale tím, že jsem odmítal přiznat své city k jiným lidem, jsem přesně to dělal. A tím, že jsem s ní byl v kontaktu pořád, jsem jí dovolil, aby mi ubližovala dál.“ Dlouhým a pomalým tahem jsem jí přešel rukou po zádech. „Já ve svém životě nepotřebuju lidi, kteří ubližují. Potřebuju lidi, jako jsi ty. Bylo načase odříznout se od minulosti a posunout se vpřed.“ V šeru jsem se jí zahleděl do očí. „S tebou.“

„Je mi líto, že ti ublížila. A je mi líto, že jsi musel ty vztahy přetrhat.“

Pokrčil jsem rameny. „Vlastně to byl dobrý pocit. Nedlužím jí nic. Ona si myslí, že ano, a já jsem ji nechal cítit to samé. Jsme si kvit.“

„Ty nedlužíš nikomu nic, Haltone, jenom sám sobě.“

„Co dlužím sám sobě?“

Vzala mé tváře do dlaní. „To, abys byl šťastný.“

„K tomu potřebuju tebe, Fee.“

„Mě už máš.“

„Můžu tady zůstat?“ zeptal jsem se se srdcem až v krku.

„Chceš zůstat se mnou? Tady?“

„Nechci se vracet domů. Už mě unavuje být sám. Chci být s tebou.“

„Jo.“ Stiskla mi tváře ještě silněji. „Jo, můžeš tady zůstat – jak dlouho budeš chtít.“

„Chci to všechno.“

„Co to povídáš?“

„Lhal jsem ti. Tehdy dávno. Nechci být tvůj jenom teď, Fee. Chci být tvůj navždycky. Jestli mi to dovolíš.“

„Můj navždycky...“ opakovala.

Políbil jsem ji na dlaň. „Vezmi si mě.“ Šokovalo ji to natolik, že nebyla schopna slova.

Přitiskl jsem si její ruku k srdci. „Bez tebe není k ničemu. Buď mým ideálním místem navždycky, FeeNelly.“

„Haltone,“ zašeptala.

„Prosím.“

Její odpověď byla stejně prostá a dokonalá, jaká byla ona pro mě. „Ano.“

Přitáhl jsem si ji k sobě a políbil ji vším, co jsem v sobě měl. Konečně jsem si dovolil cítit tu emoci, že ji miluju.

Svou Fee.

Během příštích okamžiků jsem se ji znovu učil v úplně jiném jazyce. V jazyce lásky.

Něžně jsme se zbavili posledních kousků oblečení. Nikam jsme nespěchali, nic jsme nemuseli. Můj jazyk jen dlouze a pomalu klouzal po jejím. Něžně jsem jí prsty přejížděl po hedvábné pleti. V celém těle jsem cítil takové tiché vrnění, touhu po ní, kterou jsem nedokázal vysvětlit. Nemohl jsem se k ní dostat dost blízko. Nemohl jsem se jí dost dotýkat nebo ji dostatečně ochutnávat na to, abych touhu po ní uspokojil. Ať jsem dělal, co jsem dělal, potřeboval jsem jí víc.

Potřeboval jsem ji.

Usadil jsem se jí mezi nohama, a když jsem do ní vklouzl, naše pohledy se setkaly. Jakmile jsme se spojili, mé tělo se uvolnilo. S tichým povzdechem jsem jí přitiskl obličej k voňavému krku.

„Vítej doma,“ zamumlala.

Naše rty se spojily a já jsem se v ní pomaličku pohyboval. Byli jsme spojeni od kyčlí ke krku a tiskli jsme se k sobě tak, jako bychom měli jednu společnou kůži. Pohyboval jsem se pomaličku, naše boky se od sebe nikdy neoddělily. Při jejích něžných dotecích jsem se třásl.

„Jak toho dokážeš dát tolik do jediného doteku?“ zeptal jsem se s pohledem upřeným do jejích očí. „Jak to, že jsem až doteď tvou lásku necítil?“

„Nebyl jsi připravený.“

„Nikdy nepřestávej.“

Přitáhla si mě k sobě a její ústa byla od mých vzdálena jen na jeden dech. „Nikdy.“

Miloval jsem ji vším, co jsem měl. Mé tělo zbožňovalo to její. Vyjadřoval jsem to i slovy. Mé srdce tepalo v rytmu jejího jména.

Zaplavil mě orgasmus, pomalý, hluboký a silný. Ona se kolem mě sevřela a křičela mé jméno. Vyvrcholili jsme společně a naše srdce tu vášeň okamžiku ještě zesilovala.

Skulil jsem se z ní, přitáhl si ji k sobě a pevně ji držel. „Miluju tě.“

„Hmm,“ zašeptala. „Vždycky, Haltone. Navždycky jsem tvá.“

Se spokojeným povzdechem jsem nechal spánek, aby se mě zmocnil, s vědomím, že ji mám vedle sebe, jsem se cítil v bezpečí.

„Kdy přijdeš domů?“ zeptala se Fee drsným hlasem. Posledních pár dní měla chřipku a já jsem ji strašně nerad nechával doma samotnou, ale v kanceláři to bylo šílené.

Za ten měsíc, kdy jsme spolu oficiálně bydleli, se událo mnoho změn. Najal jsem dalšího právníka – byla to žena jménem Lydia Watsonová, která na mě při pohovoru zapůsobila zdaleka nejvíc a svou etikou a touhou pomáhat lidem udivila dokonce i Reného.

Momentálně úřadovala v knihovně, ale Van už pracoval na vedlejší kanceláři, takže brzy bude mít vlastní prostory.

Reného jsem nechal vybrat si novou asistentku. Fee si myslela, že nejlepší bude, když bude pracovat pro BAM, protože takové odloučení potřebujeme. Mně se to nelíbilo a zkusil jsem ji přesvědčit, aby si to rozmyslela, ale byla neoblomná. Musel jsem uznat, že ten mladý muž, Clark, jehož René najal, svou práci dělal na výbornou. Renému se zase moc líbilo, že ho mohl

nejrůznějšími způsoby komandovat.

Kancelář byla rušná a produktivní, cvrkot v ní byl celý den a často až do večera. Bentleyho firma naštěstí nebyla daleko, takže se mi občas podařilo vidět se s Fee během dne na oběd a po práci mi často přicházela pomoci. To byly mé oblíbené dny.

„Ještě hodinu, láska. Slibuju. Mám přivést polívku?“

„Jo,“ řekla. „Už se cítím trochu líp. Doufám, že to nechytneš.“

Zasmál jsem se. „No, protože to už chytli Clark a René, tak mě překvapuje, že to přeskočilo Lydii a mě a šlo to po tobě.“

„Myslím, že jsem je oba minulý týden zbytečně moc objímala.“

„Tak to sis asi měla svá objetí nechat jenom pro mě,“ zavrčel jsem hravě.

„Jsi nenapravitelný,“ zasmála se.

„Jo. A ty jsi moje.“

Vzdychla. „Přijď domů brzo, advokáte. Chybíš mi.“

Po těch slovech jsem ucítil teplo na hrudi, jak se mi to v takových situacích stávalo často. „Už brzo.“

Zavěsil jsem, sáhl do kapsy a vytáhl malou sametovou krabičku. Asi posté jsem ji otevřel a prohlížel si prsten. Ve světle se třpytil překrásný smaragd, obklopený o nic méně brilantními diamanty. Bentley mě poslal za jednou svou známou, která mi pomohla navrhnout a vybrat perfektní drahokam a usazení. Smaragd jsem chtěl kvůli Feeiným krásným očím a teplé barvě. Diamanty se mi pro ni zdály příliš chladné. Byl jsem si jistý, že se Fee bude líbit, ale z nějakého důvodu jsem jí ho ještě nedal.

Ano mi řekla už předtím, takže ten prsten byl už jen prostou formalitou, ale i tak jsem byl nervózní. Renému to přišlo legrační, ale věděl jsem, že se už nemůže dočkat, až prsten Fee dám. Udělám to hned, až se toho viru zbaví. V jeho a Clarkově případě to byla záležitost čtyřiaadvaceti hodin, jenomže u Fee to už trvalo několik dní.

Oči jsem od prstenu odtrhl, až když jsem uslyšel něčí odkašlání. Mezi dveřmi stál Reid s notebookem pod paží a vypadal podivně nervózní. Překvapilo mě, že ho vidím, a z nějakého důvodu ve mně jeho neklid vyvolal obavy.

„Ahoj.“

Vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře a posadil se naproti mně. Já jsem krabičku s prstenem znovu zasunul do kapsy. „Co se děje?“

Povzdechl si a předklonil se ke mně. „Dneska jsem si čistil disk – mazal soubory a uvolňoval místo. No, a uviděl jsem něco, o čem jsem si myslel, že musíš vědět.“

„Co?“

Zaváhal, ale potom notebook otevřel. Byl tak nesvůj, až jsem byl napjatý, a když natočil obrazovku ke mně, zamračil jsem se.

„Měl jsem tam soubor ze Scottova počítače. Až dodneška jsem si ho nevšiml a zahlídl jsem ho fakt těsně před smazáním, tak jsem ho otevřel a přečetl si ho. Zdálo se mi to – prostě se mi to

zdálo důležité.“

Přítáhl jsem si notebook blíž a začetl se do něčeho, co vypadalo jako lékařská zpráva. Přečetl jsem si to jednou a potom znovu, teprve potom jsem se setkal s Reidovým pohledem.

„Ale kurva!“

Na znamení souhlasu s mým prohlášením pozvedl obočí.

„Takže Scott měl vasektomii? Fee řekl, že jeho testy vyšly v pořádku. Jak je to možné?“

Reid si prohrábl vlasy. „Stručně ti řeknu, co jsem zjistil. Scott si najal doktora, který potom přišel o licenci. Ta zpráva byla falešná. Scott si nechal vasektomii udělat šest měsíců předtím, než došlo na ty testy.“ Zahleděl se na mě. „Feein test byl zfalšovaný taky. Zdá se, že Scott po dětech netoužil, ale nechtěl to Fee říct, tak lhal.“

Ztuhl jsem. „Ten hajzl chtěl, aby si myslela, že problém je na její straně.“

„Jo.“

„Zatracený kretén!“ zuřil jsem.

„Jo, a, Hale?“

„Co?“ zavrčel jsem a přál si, aby byl Scott ještě naživu, abych ho mohl znovu zabít.

„Nechci být moc osobní, ale nemá teď Fee údajně střevní chřipku?“

Údajně?

„Ano.“

„A... používáte ochranu?“

Při té otázce jsem jen zamrkal a zrovna jsem se mu chystal říct, aby si hleděl svého, když vtom se mi rozsvítilo. Fee nebyla neplodná a my jsme už bůhvíkolik týdnů měli nechráněný sex. Nemocná byla delší dobu než René a její příznaky byly trochu jiné. Nebyla to žádná podělaná chřipka.

Vstal jsem tak rychle, až jsem převrátil židli. „A do prdele! Musím jít!“

Zasmál se a vstal také, ale než jsem došel ke dveřím, zařval na mě. „Hale!“

Otočil jsem se. „Co je?“

Podával mi krabičku s prstenem. „Tohle bys mohl potřebovat.“

Popadl jsem krabičku, která mi vypadla z kapsy. „Díky.“

Mrkl na mě. „Gratuluju – ke *všem* novinkám.“

Vyřítíl jsem se z kanceláře a běžel jsem tak rychle, jak jen to šlo.

Jak to sakra Fee řeknu?

Našel jsem ji v koupelně na podlaze, s hlavou složenou na chladné vaně vedle záchodu. Když jsem se vrátil dovnitř, unaveně zvedla hlavu a nabídla mi slabý úsměv.

„Vrátilo se to.“

Zvedl jsem ji do náručí a přivinul ji k sobě. „Promiň, lásko.“

Snažila se zase odtlačit. „Fuj, strašně smrdím.“

„To je mi jedno.“

„Ale mně ne. Pust' mě, umyju se.“

Když si čistila zuby a oplachovala obličej, stál jsem za ní. Byla bledá a oči měla vyčerpané. Hlavou se mi divoce míhala jedna myšlenka za druhou. Musel jsem jí říct, že její mrtvý bývalý manžel byl prolhaným pytle sraček, a následovat něčím jako: „A mimochodem bys mohla být těhotná, protože tě píchám při každé příležitosti, kterou mám. Zastavil jsem se, abych koupil těhotenský test – nechceš si čurnout na tyčinku?“

Vzápětí jsem se musel zasmát, protože jsem se nemohl rozhodnout, jestli mě nakopne do koulí, nebo bude jenom křičet. Se zmateným výrazem se na mě v zrcadle podívala.

„To vypadám tak špatně, že se musíš smát?“

Ovinul jsem ji pažemi a přitáhl si ji k hrudi. „Jsi nádherná. Směju se tomu, na co jsem zrovna myslel.“

„Přinesl jsi to zázvorové pivo?“

„A sušenky.“

„Sušenky?“

„René říkal, že jsou na nevolnost dobré.“

Popravdě tedy, když jsem mu volal z auta, řekl spoustu věcí. Smál se tak, že jsem si nebyl jistý, jestli nepláče.

„Ale, Haltone. Nemáš ani ponětí... Tvůj život...“ Znovu se rozburácel. „Nemáš ponětí, jak moc se brzo změní tvůj život. Budu si z toho užívat každíčkou sekundu!“

„René, jak já to zvládnu? Nikdy jsem děti neplánoval!“

Zvážněl. „A taky jsi nikdy neměl v plánu se zamilovat. Řekl bych, že tohle ti vyšlo zatraceně dobře. Pověz mi, Haltone, jak se právě teď cítíš.“

Sjel jsem na výjezdu k domu. K tomu, který jsem sdílel s Fee – k našemu domu. Vzpomněl jsem si na jeho otázku. Když jsem se tu novinu dozvěděl, necítil jsem zlost ani stres. Žádný takový ten nesmysl o přivádění dítěte do tohoto světa. S Fee zajistíme, aby bylo v pořádku. Byl jsem si jistý, že ona v pořádku bude. Jedinou starost jsem měl z toho, abych se dostal k Fee a o tom zázraku jí řekl. Věděl jsem, že jakmile se z toho vzpamatuje, bude u vytržení.

„Řekl bych, že jsem šťastný a mám strach.“

„Máš strach z toho, že budeš táta?“

„Mám strach o Fee. A ano, budu dobrý táta.“

„Budeš, Haltone. Když se na to zaměříš tak, jako to děláš se vším ostatním, budeš skvělý otec.“

„To chci.“

„Nebo si myslíš, že bysme ti Fee nebo já dovolili selhat v něčem tak moc důležitém?“

Měl pravdu. Jestliže jsem měl ve svém životě je, selhat jsem prostě nemohl.

Když jsem vedl Fee k posteli a ukládal ji, jeho slova mi znovu zněla v hlavě. Posadil jsem se vedle ní a nabídl jí studené zázvorové pivo, které jsem jí přinesl.

Opatrně ho upíjela. „Chceš sušenku?“

„Možná později.“ Složila hlavu na polštáře, jichž měla naskládaných asi pět. Polštáře milovala.

„Doufám, že to brzo skončí. Proč to u Reného a Clarka trvalo jenom čtyřadvacet hodin?“

Zastrčil jsem jí za ucho zbloudilý pramen vlasů. „Není to chřipka, Fee.“

„Ne?“

„Ne.“

Obrátila oči v sloup. „Tak jaká je vaše diagnóza, doktore Smithersi?“

Odkáshal jsem si. „Dneska se za mnou zastavil Reid. Všiml si něčeho v těch souborech, které měl ze Scottova počítače. Něčeho... no, osobního.“

Když jsem jí zopakoval, co jsem četl a co mi řekl Reid, zbledla ještě víc. Potom úplně ztichla.

„Fee? Lásko? Slyšela jsi mě?“

Sklonila hlavu tak, aby si viděla na břicho, a položila na ně ruku. Musel jsem se usmát. „Fee?“ pobídl jsem ji.

„Opustíš mě?“ zeptala se.

To už jsem na ni hleděl s očima doširoka vytřeštěnýma. „Co? Ne! Nikdy.“

„Ale říkal jsi...“ Hlas se jí vytratil.

Vzal jsem její ruce do svých. „Předtím, než jsem si konečně vytáhl hlavu z prdele, jsem nakecal spoustu nesmyslů. Zapomeň na ně. To ze mě mluvil strach a hloupost.“

V očích se jí nahromadily slzy. „Takže chceš – chceš se mnou mít dítě?“

„Chci s tebou mít hodně dětí a s tímhle jedním můžeme začít.“

Vrhla se mi kolem krku a rozplakala se. Tiskl jsem ji k sobě a nechal ji vybrečet. Hladil jsem ji po zádech nahoru a dolů, vydával uklidňující zvuky a pohupoval s ní. Když přestala vzlykat, povolil jsem sevření a otřel jí tváře. Vysmrkala se a já jsem se zasmál.

„Dobrý, FeeNelly?“

Popotáhla. „Co teď budeme dělat?“

Zalovil jsem v tašce a vytáhl krabičku. „Vyčuráme se na tyčinku.“

Podlaha v koupelně byla studená. Seděl jsem zády ke stěně a Fee mi s testem v ruce odpočívala na klíně. Byl lícem dolů a já jsem na telefonu měřil čas. Stejně už jsem věděl, co ukáže, ale chtěl jsem tento okamžik sdílet s ní.

Rozezněl se časovač a Fee se zhluboka nadechla. „Mám strach,“ přiznala.

Jemně jsem ji šťouchl a položil jí bradu na rameno. „Není se čeho bát, Fee. Jsem tady a vždycky tady budu.“

Podívala se mi do očí a napětí jí v ramenou povolilo. „Dobře.“

„Tak na tři,“ zašeptal jsem.

Otočili jsme tyčinku a jasně a zřetelně jsme viděli slovo TĚHOTNÁ. „Páni,“ zamumlal jsem.

„Budeš táta,“ řekla Fee a obrátila se ke mně.

Políbil jsem ji. „A ty budeš maminka. Úžasná.“

„Nikdy jsem si nemyslela, že bych mohla být maminka.“ Oči se jí zaleskly. „Nemůžu tomu uvěřit. Není to chřipka, Haltone. Není to chřipka!“

„Není,“ zasmál jsem se. „Chřipka ne. Je to naše dítě.“ Ta slova mi připadala divná, ale správná. „Určitě je to v pořádku?“ zeptala se nervózně.

Přitiskl jsem svou tvář k její. „Splnilas mi sen, o kterém jsem ani nevěděl, že ho mám, Fee. Budu mít vlastní rodinu.“ Sevřel jsem ji pevněji. „Nikdy tě neopustím, ani tě nezklam. Ani jednoho z vás.“

Přitiskla se blíž. „To ty jsi můj sen, Haltone. A mně se splnila všechna moje přání.“

„Já mám ještě jedno.“ Vtiskl jsem jí do ruky krabičku. „Jedno přání, abysme byli my dva kompletní.“

Podívala se na černý samet. S třesoucíma se rukama krabičku otevřela, a když uviděla prsten, zalapala po dechu.

„Nos můj prsten a buď mou ženou,“ zamumlal jsem jí do ucha. „Bud' matkou mých dětí a mou partnerkou, Fee. Bud' mým světem, protože mým srdcem už jsi.“

Upřeně se mi podívala do očí. „Ano.“

Sklonil jsem se k polibku, ona se však prudce nadechla. „Co je?“

„Budu zvracet.“

Rychle si zase klekla a já jsem ji hladil po zádech, zatímco dávala, a potom jsem ji zase odnesl do postele, přikryl ji a zahleděl se na ni. Pohladil jsem ji po čele.

„Spi, lásko. Až se probudíš, budu tady.“

„Nemůžu uvěřit, že jsem zracela po tom, co jsi mě požádal o ruku.“

Musel jsem se smát. Měl jsem pocit, že co se návrhů k sňatku týče, ten náš byl jedinečný.

Vyčerpaná usnula s rukou položenou na přikrývce a s třpytícím se smaragdem na prstu.

Místnost zaplnily její tiché raptoří zvuky, které mě znovu přinutily k úsměvu.

Ona mě nutila se usmívat.

Světlo mého světa. Má partnerka ve všem, a teď už do konce života. Ať už to bude jedinečné nebo ne, já to беру.

Epilog

Halton

O čtyři měsíce později

Čekal jsem, nervózní a vzrušený, mimoděk jsem si podupával a svíral a zase rozevíral prsty, když vtom začala hrát hudba. René, stojící vedle mě, se zasmál a položil mi ruku na rameno. „Už jde, Haltone.“

Musel jsem se usmát. Věděl jsem, že jde, ale nešla dost rychle. Fee jsem neviděl od včerejšího oběda, a teď už bylo sedm večer. Byla to ta nejdelší doba za celé měsíce, kdy jsme byli od sebe, a mně se tahle část plánu vůbec nelíbila, ale když Fee tvrdila, že to tak chce, vzdal jsem to. Uvědomil jsem si, že jí prostě nedokážu říct ne.

Pověděla mi, že je to jenom jedna maličká tradice v našem jinak velmi netradičním vztahu. Plán byl takový, že ona stráví večer s Joanne a já budu s Reném, ale naši přátelé to viděli jinak. Objevili se kluci z BAM – Bentley, Aiden, Maddox, Reid, Van a dokonce i Jordan – a vytáhli Reného i mě do Maddoxova oblíbeného whisky baru. Maddox tam rezervoval celou jednu část, a tak jsme tam seděli, popíjeli whisky, jedli nejrůznější jídla, která Aiden objednal, a smáli se. Byli jsme hlasití a hluční a opravdu jsem si vychutnával každý okamžik. Byla tam spousta špičkování a manželských rad, z nichž většinu jsem mohl v pohodě ignorovat. Hlavně ty Aidenovy.

Pohodlně se opřel a svou silnou paži přehodil přes opěradlo. „Protože jsem v BAM nejdýl ženatým mužem, dám ti pár rad.“

Bentley obrátil oči v sloup. „Já jsem Emmy o ruku požádal jako první.“

Aiden zavrtěl hlavou. „Já jsem se právně oženil před tebou.“

„O pár měsíců,“ ušklíbl se Maddox.

„To je jedno,“ mávl rukou Aiden. „Stejně je to dýl než vy dva.“

Setkal jsem se s Vanovým pobaveným pohledem. Ti tři se neustále snažili jeden druhého v čemkoli překonat. Bylo zábavné to sledovat, ale jejich vztah jsem stejně obdivoval. Nikdy jsem nepoznal žádné tři jiné muže, kteří by si navzájem byli tak loajální a blízcí. Jejich přátelství bylo pevné a sahalo přes celou jejich firmu i daleko za ni. Když jste se s nimi spřátelili, stali jste se součástí jejich kruhu. Byl jsem rád, že do něj patřím také.

Zvedl jsem svou sklenku a vychutnal si lahodnost whisky, kterou jsme zrovna ochutnávali.

„Tak se poděl o svou moudrost, Aidene.“

Moudře přikývl. „Vždycky musíš vědět, kdo je šéf.“ Pokrčil rameny. „Cami ví, kdo v rodině nosí kalhoty.“

Chvilíčku byli všichni zticha. Potom Maddox vyprskl smíchy a Bentley svěsil hlavu, ale ramena se mu smíchy třásla. Reid se smál tak silně, až málem spadl z nízké židle, na níž seděl. Van se zase rozchechtal se zakloněnou hlavou, a dokonce i Jordan si zakryl oči a smál se. René jenom kroutil

hlavou, ale ve tváři se mu zračilo pobavení.

„Co je?“ ptal se Aiden.

„Ty jsi šéf, když ti Cami řekne, že to tak může být,“ informoval ho Bentley. „Což nebývá často.“

„A co ty?“ opáčil Aiden.

Bentley pokrčil rameny. „Mě má Emmy na povel totálně. Co řekne, to platí, a já jsem s tím spokojený. Mad Dogu?“

Maddox si otřel oči. „Celkem dobrý. Co Dee řekne, to platí – nebo ve většině případů.“

Suggestivně zamrkal. „V jednom případě velím já, ale to si nechám pro sebe.“

Reid se zazubil. „Já Beccu nechávám, aby mi šéfovala. Celkem se mi to líbí.“ Tomu jsme se zasmáli všichni.

S pobaveným pohledem jsem se otočil k Vanovi. S ním jsem si byl z celé skupiny nejbližší. „Co řekneš ty, Vane? Je u vás doma šéfkou Liv?“

Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Fakt?“ zeptal jsem se překvapeně.

Usmál se do sklenice whisky. „Sammy. Platí to, co řekne ona.“

Tomu komickému prohlášení jsme se smáli všichni. Sammy je Vanova adoptovaná dcera a on ji úplně zbožňuje.

„Mia je ve velení druhá. Liv je až po nich,“ zakončil. „My s Reedem prostě děláme, co nám řeknou.“ Poplácal mě po rameni. „To je ten nejjednodušší způsob, kamaráde. Plynout s proudem.“

Bentley se mi zadíval do očí a s vážným pohledem mi řekl: „Valibuka ignoruj a poslouchej mě, Haltone. Miluj ji. Všim, co v sobě máš. Emmy je středem mého světa. Je na prvním místě, před firmou, penězi, přede vším. Kdybych o to všechno přišel a měl jenom ji, stejně bych měl všechno.“ Hlas se mu zadrhl. „Je pro mě všim.“

Chápavě jsem přikývl, protože se mi stejně náhle sevřelo hrdlo. Fee pro mě už tak byla důležitější než cokoli jiného. Pro to, aby byla šťastná, bych udělal cokoli. Budu čímkoli bude chtít, abych byl. Budu dělat, co budu muset, abych ji udržel v bezpečí, šťastnou a u sebe. Všiml jsem si, že mě René pozoruje svými tmavými očima. Chápavě se usmíval, protože věděl, jaké demony jsem musel porazit, abych se dostal až k bodu, kdy jsem přiznal svou lásku k Fee. Poplácal mě po rameni.

„Udělej, co řekl Bentley, Haltone. Miluj ji.“

To jsem měl v úmyslu dělat po zbytek života.

Fee se dočkala vlastního překvapení, když s ní Joanne zajela do jedné malé restaurace v Mississauze, kde po vstupu našla všechny ženy z BAM. Emmy, Cami, Dee, Becca, Liv a Sandy na ni čekaly s dárky a se všemi jednohubkami a chuťovkami, po nichž Fee neustále toužila. Ostatní ženy vypily spoustu vína, ale Fee se držela zázvorového piva, které je bez alkoholu. Poslala mi pár fotek některých dárků, které dostala. Při pohledu na ty hromady krajek a saténu v celé škále barev jsem se šklebil od ucha k uchu a představoval si, jak mi všechny ty modely předvádí. Představa, jak jí to všechno svlékám z té její hladké kůže, byla jako dárek, davaný znovu a znovu.

Momentálně jsem ale potřeboval svou nevěstu.

Byli jsme v nádherném sále s výhledem na Toronto. Bylo to tam vyzdobené květinami, tylem a mihotavými svíčkami, na stolech leželo krémové a zelené prostírání. Já jsem čekal u oltáře, který

i s květinami obloženým obloukem stál na jednom konci místnosti. Naši přátelé nás obklopovali a čekali, až po krátkém obřadu vypukne oslava s večeří a tancem.

Ve dveřích se objevila Joanne a pomalu k nám kráčela. Na dlouhou chvíli spočinula pohledem na Reném. Ohlédl jsem se na něj a všiml si širokého úsměvu v jeho tváři i toho, jak na ni upíral oči. Když jsme se konečně setkali, překvapilo mě zjištění, že je o deset let starší než Fee. Od chvíle, kdy se poprvé setkala s Reném, se nijak nesnažili maskovat vzájemnou přitažlivost, a když jsem je sledoval teď, nutilo mě to zamyslet se nad tím, kam až ta jejich přitažlivost zašla.

René si mého pobaveného pohledu všiml. „Ty si koukej na vlastní ženu,“ zavrčel tiše. Zasmál jsem se. „Tak takhle to je, starouši?“

Hravě mě šťouchl do žeber. „Do toho ti nic není, Haltone. Soustřed' se na ženění. Já svůj milostný život zvládnou.“

Smích mi na rtech odumřel ve chvíli, kdy se ve dveřích objevila Fee. Zatímco jsem ji sledoval, jak ke mně kráčí, ta krátká cesta mi přišla strašlivě dlouhá.

Krásné stříbrné vlasy měla rozpuštěné, splývaly jí přes ramena ve spoustě vln, ve slabém světle zářících. Měla krajkové šaty v barvě slonoviny, pevně utažené pod ěadry, zato však volně vířící kolem kolen. Světle zelená šerpa zdůrazňovala břicho, které tak hrdě dávala na odiv.

Bůh ví, že jsem od něj nemohl odtrhnout ruce. Pokaždé, když byla nablízku, jsem se přistihl, jak se ho dotýkám. Když jsem vedle ní seděl, vždycky jsem na tu rostoucí bouli pokládal ruku. V noci, když spala, jsem na břicho nekonečně mluvil. Neustále jsem je líbal a mumlal při tom, jak obdivuju její kůži. Ignoroval jsem Feeiny posměšky a každý den jsem mu zpíval legrační písničky a četl knížky o liškách, štěňátkách a koťátkách.

Když jsem uviděl první snímek z ultrazvuku, veškeré pochybnosti o tom, jestli budu tohle dítě, *naše dítě*, milovat, byly okamžitě pryč. Zamilovaný už jsem byl, ale když jsem spatřil ten snímek, emoce mi vyletěly až nad hlavu a už jsem se zbláznil úplně. Pohlaví jsme neznali, což ale nevadilo. Mé dítě mi už ukradlo srdce.

Teď se naše pohledy setkaly, intenzivní tmavomodrá se slila s teplou a krásně zelenou barvou, až mi z toho zaklokotalo srdce. Toto byla žena, s níž strávím zbytek života. Žena, která bude chránit mé srdce a bude se mnou navždycky. A já budu totéž pro ni.

Natáhl jsem ruku, protože jsem se nemohl dočkat jejího doteku. Se širokým úsměvem a radostí v očích mi vklouzla dlaní do ruky a já jsem naše spojené prsty zvedl k ústům a políbil je.

„Připravená, FeeNelly?“ zeptal jsem se tiše.

„Naprosto připravená, advokáte.“

„Tak se pojďme vzít.“

O čtyři roky později

Zajel jsem na příjezdovou cestu a předtím, než jsem vyběhl po schodech, jsem se na okamžik zastavil, abych se pokochal liniemi nového domu. Byl mnohem větší než ten, v němž jsme s Fee bydleli, když jsme se vzali – tenhle měl pět ložnic a velkou zahradu, komplet i s bazénem. Od

Toronta je sice dál, než jsem si kdy myslel, že budu bydlet, ale je v dobré a pro mou rodinu bezpečné čtvrti. Otevřel jsem si druhou kancelář, blíž k novému domovu, a teď jsem dva dny v týdnu trávil v Torontu a tři v té nové. Obě kanceláře jsou vytížené a produktivní. René vede kancelář v Torontu, Clark tu novou.

S nadějí, že nejdu pozdě, jsem se podíval na hodinky. Vyťukal jsem kombinaci kódu ke dveřím a vstoupil dovnitř, kde mě přivítal jeden z mých nejoblíbenějších zvuků na světě.

Po schodech sbíhala má dcera Elsie Renée a pištěla mé jméno. Rozevřel jsem náruč a chytil ji, protože jako vždycky skočila z posledního schodu. Zatočil jsem se s ní dokola, smál se jejímu radostnému vrískotu a potom jsem ji přitiskl k sobě a políbil ji do vlásků. Cítil jsem penu do koupele, květiny a malou holčičku. V ruce držela sušenku, kterou mi velkoryse nabídla.

„To je pro mě?“

Se širokým úsměvem se mi v náručí zavrtěla. „Udělalysme je s mamkou!“

Prohlédl jsem sušenku a všiml si, že na jedné straně pár kousíčků chybí. „Myslím, že mi kousek sušenky sežrala myšička.“

Zahihňala se a se rtíky až u ucha mi spiklenecky zašeptala: „To nebyla myšička, tati. To jsem byla já!“

V hraném překvapení jsem vytřeštil oči a pozvedl obočí. „To by mě nikdy nenapadlo!“

Zachichotala se a já se zakousl do sušenky a vychutnával si čokoládu.

„Kde je máma?“

„Nahoře. Já jsem na tebe čekala.“ Upřeně se na mě podívala očima, stejně zelenýma jako má Fee. Tmavé vlasy měla po mně, ale jinak byla celá Fee, včetně droboučké postavy. „Mně se po tobě stýskalo!“

Žertovně jsem třel svůj nos o její. „Mně se stýskalo po tobě, holčičko.“

Přitiskla své čelo k mému a tak tichým hlasem, jako kdyby mi sdělovala nějaké tajemství, řekla: „Potřebuju pohádku, tati.“

Hodil jsem do pusy zbytek sušenky, usadil si ji na bok a vydal se po schodech nahoru. „Tak dostaneš pohádku.“

Ve dveřích dětského pokoje jsem se zastavil a vychutnával si ten sladký pohled. Fee seděla v houpacím křesle a kojila našeho čerstvě narozeného syna.

„Ahoj, FeeNelly.“

Když se na mě rozzářila, ty její nádherné oči byly ještě krásnější. „Ahoj, advokáte.“

Došel jsem k houpacímu křeslu a sehnul se, abych ji mohl políbit na plné rty, a potom jsem se sehnul ještě níž a vtiskl pusu na hlavu synovi. Jako obvykle se do akce přidala Elsie, která Brandonovi do vlásků vlepila asi sto polibků.

Narovnal jsem se a vzal Feeinu tvář do dlaní. „Všechno v pořádku? Vypadáš unaveně, lásko.“

„Dneska byl trochu náladový. Asi se mu stýskalo po tatínkovi.“

Přešel jsem mu prstem po naducané tvářičce. „Mně se stýskalo po něm.“

Když se Brandon narodil, vzal jsem si dva týdny volna a potom jsem se poprvé v životě bál

návratu do práce. Celý den jsem sice pracoval, ale myšlenky se mi až příliš často zatoulaly tam, kde bylo mé srdce – doma s rodinou.

„To vyřešíme,“ ujistila mě.

„Přemýšlel jsem o tom, že bych do práce jezdil čtyřikrát týdně. Dvakrát do centra, dvakrát sem a jeden den bych byl doma.“ Zvedl jsem Elsie, a když si položila hlavu k mému krku, dlouhými tahy jsem ji škrábal na zádech, protože vím, jak moc to má ráda. Spokojeně zavrnila a ještě víc se přitulila.

Fee se rozveselila. Mám moc rád, když se na mě takhle dívá. „Mně se to líbí.“

„Taky přemýšlím o tom, že si najmu dalšího právníka a příští rok budu pracovat ještě méně.“

Fee pohladila Brandona po hlavě a řekla: „Nedělej rozhodnutí na základě prvního dne, kdy ses vrátil do práce. Teď z tebe mluví emoce.“

„A já je poslouchám, popíral jsem je už moc dlouho.“ Povzdechl jsem si a vtiskl Elsie polibek na hlavu. „Nechci, aby mi jejich dětství uteklo. René mi řekl, že bych mohl přecházet spíš do role poradce. Že bych chodil na schůzky a pomáhal případy řídit, ale nepracoval na nich. Že bych tuhle část nechal na ostatních, takže bych získal spoustu času. Pracoval bych tři dny a zbytek bych byl doma.“

„To bychom rádi. My všichni.“

Naše pohledy se do sebe uzamkly a proběhl mezi námi tichý rozhovor. Mé oči ji prosily o pochopení, že s ní a s našimi dětmi musím být, co nejvíc to bude možné. V jejích zelených očích jsem viděl cit a porozumění. Nepostřehnutelně přikývla na znamení, že mě podpoří bez ohledu na to, jak se rozhodnu.

Elsie zvedla hlavu a poplácala mě po tváři, aby získala mou pozornost. „Pohajdu, tati!“

„Přesně tak.“ Sklonil jsem její hlavu tak, aby byla v úrovni Feeina obličeje. „Dej mamince pusinku na dobrou noc.“

Když záplava polibků ustala, odnesl jsem Elsie chodbou do pokojíčku. Místnost zcela ovládla růžová, fialová a žlutá barva. Měla tam mraky krajek, mašliček a plyšových hraček. Pokojíček byl tak holčičí, jak si jen dokážete představit. Usadil jsem se do velkého křesla v rohu, z něhož jsem předtím shodil asi deset plyšáků, a posadil si Elsie na klín. Její nová postel „pro velkou holčičku“ byla na to, abych se na ní cítil pohodlně, moc malá a ze zkušenosti jsem věděl, že pohádky se čtou nejméně třicet minut. Elsie po mně zdědila ještě jednu věc – noční neklid. Zjistili jsme ale, že pomáhá zavedení a dodržování rutiny. Uklidnit ji pomáhala teplá koupel, pohádka a pochování, a když už usnula, poslední dobou se probouzela jen málokdy. Musím přiznat, že to byla moje oblíbená část dne.

Podíval jsem se na přetékající knihovničku. „Tak kterou, holčičko?“

„Tatínkovací pohajdu.“

„Aha.“ Měla ráda, když jsem si pohádky vymýšlel a vyprávěl jí je. Líbily se jí i legrační hlasy a spousta princezen. Často byl základní příběh stejný, ale vždycky jsem k tomu přidal něco nového. Fee mě ujistila, že to, co se Elsie líbí nejvíc, je tón mého hlasu a to, že jsme spolu.

Našpulil jsem rty.

„Bylo nebylo, byla jednou jedna princezna jménem Fee.“

„Jako máma!“

Políbil jsem ji na hlavu. „Ano.“

„Jednoho dne šla princezna na procházku a ztratila se. Tak šla pořád dál a hledala nějakého přítele, aby jí pomohl. Hluboko v lese potkala zlou příšeru, která bydlela sama v jeskyni.“

Přes chodbu jsem slyšel Feein jemný smích. „Měla strach?“

„Ne. Princezna byla statečná a věděla, že jí příšera neublíží. Byla chytrá.“

Elsie nakrčila to své maličké obočí. V tomto gestu vypadala tak moc jako Fee, že jsem jí musel dát pusku na nosík. „Měla nějaké jméno, tati?“

„Jo. Jmenovala se Smitty.“

Fee se znovu zasmála a já se zaklonil, abych viděl do chodby. Měla hlavu složenou na opěradle houpacího křesla a pozorovala nás. Uspořádala místnosti tak, aby z každého křesla viděla na obě děti, což bylo obzvlášť výhodné v noci. Mrkl jsem na ni a ona zavrtěla hlavou.

„Proč byl Smitty sám?“

„Byl to nabručený mrzout.“

„A plóc?“

Pohládl jsem Elsie po tvářičce. „Měl v tlapce trn, o kterém nikdo nevěděl. Celou dobu ho to moc bolelo.“

Vytřeštila oči. „On měl bebí?“

„Ano.“

„A neměl maminku, aby mu na to dala pusinku?“

„Ne. Byla to dospělá příšera.“

Zamračila se. „To je smutné.“

Zasmál jsem se. „Princezna Smittymu řekla, že se ztratila a že potřebuje jeho pomoc. On řekl ne, ale ona ho požádala znovu a usmála se na něj. Smitty si myslel, že to je ten nejkrásnější úsměv, jaký kdy viděl, a tak řekl, že dobře. Ukázal princezně, kudy se dostane domů, ale než mu stihla poděkovat, odešel. Ale princezna si jeho laskavost pamatovala. O několik dní později šla princezna znovu na procházku a na příšeru zase narazila. Snažila si s ním povídat, ale byla hrubá.“

„A taky sobecká,“ přilétl z protější místnosti Feein hlas.

Sice jsem se ze všech sil snažil nesmát, ale na hlase byste to vůbec nepoznali. Znovu jsem se na ni podíval a snažil se tvářit přísně. „Ticho tam ve druhé řadě!“

Zvedla si Brandona na rameno, houpala jím a poplácávala ho po zádech. Moc rád jsem se díval, jak je s našimi dětmi. Hrálo mě to u srdce.

Vtom mě za vousy zatahaly malé prstíky. „Co bylo pak, tati?“

„Princezna Fee byla kouzelná princezna. Měla dlouhé stříbrné vlásky, ve kterých schovávala kouzelnou hůlku, a když od ní Smitty odcházel, zamávala s ní ve vzduchu a ona jí ukázala ten trn,

který měl hluboko pod kůží.“

„A dál?“ zeptala se úzkostlivě.

„Princezna Fee šla za Smittym domů a použila hůlku, aby trn zmizel.“

Elsie zatleskala. „Takže už nebyl bručoun?“

„Kdepak. Vlastně, když trn zmizel, Smitty se proměnil v toho nejkrásnějšího prince na světě. Byl okouzlující a elegantní a princezna Fee se do něj zamilovala. Znovu mávla kouzelnou hůlkou a změnila jeskyni v palác.“

„Jé!“

Fee se tentokrát zahihňala hlasitěji, a když jsem se otočil, viděl jsem, že se opírá o dvevní rám.

„Okouzlující a elegantní?“ dobírala si mě.

„Velice okouzlující. Princezna mu nemohla odolat.“

„Ehm-ehm.“

Elsie mě poplácala po tváři, aby získala mou pozornost. „Co bylo pak?“

„Princ si princeznu vzal a žili spolu šťastně až do smrti.“ Elsie si povzdechla a položila mi hlavu na rameno. „Dobrá pohajda, tati.“

Fee se ode dveří odlepila. „No, aspoň tohle jsi udělal správně.“

Sledoval jsem, jak se synem v náručí odchází.

Dcera se ke mně přitulila blíž, a jak začala usínat, její droboučké tělíčko zvolna těžklo. Vždycky jsem poznal, kdy usne, protože ve spánku vydávala stejné zvuky jako Fee, i když Elsie spíš cvakala, než vrněla. Teď jsem měl doma raptory dva – a miloval jsem každou minutu s nimi.

Rozhlédl jsem se po místnosti a naslouchal zvukům toho, jak se má rodina ukládá ke spánku – tichému cvakání své dcery, Feeinu jemnému pobrukování Brandonovi a jeho vrnění při usínání. Když děti spaly, mohl jsem zbytek večera strávit se svou krásnou ženou a dohnat všechny věci, které mi během dne chyběly. Dohnat je s ní.

A potom naleznu klidný odpočinek, který mi může dopřát jen ona.

Má Fee.

Měl jsem všechno, o čem jsem kdy snil a v co jsem se bál i jen doufat.

Skutečný domov a rodinu, kterou zbožňuju – a to všechno díky ženě, která mi ukázala, že láska nemusí vždycky přicházet s bolestí. Která byla dost silná na to, aby mi to dokazovala každý den. Vytvořila pro mě úplně nový svět a já jsem jí dával ten, který si zasloužila.

Svět plný nekonečné lásky.

Tohle jsme byli my. Náš příběh – my navždy.

My šťastně až do smrti.

Poděkování

Jako vždy existují lidé, kterým chci poděkovat. Těm, kteří stojí za všemi slovy povzbuzení a podpory. Lidem, kteří z mnoha důvodů vznik těchto knih umožnili.

Mí čtenáři – děkuji vám za to, že jste této sérii dali šanci. Jsem moc šťastná, že máte BAM tak rádi!

Liso, tobě děkuji za vynikající redakci a trpělivost. Moc ráda čtu tvé připomínky a těší mě, když vím, že se budeš smát.

Beth, Trino a Melisso – vám děkuji za zpětnou vazbu a podporu.

Carrie, mé UN dámy, Ayden, Jeannie, Freyo – mám vás ráda a jsem poctěna tím, že vám můžu říkat kamarádky. Jsem vám vděčná.

Peggy a Deb, vám děkuji za podporu a bystré oči.

Melisso – vždycky vezmeš mé roztržité myšlenky a proměníš je v obálky, které zbožňuju. Děkuji!

Karen, má drahá kamarádko a agentko. Prostě se mi nedostává slov. To, co děláš, se nedá popsat, a vděčnost, kterou cítím, nelze vyjádřit. Posílám hodně lásky.

Všem bloggerům, čtenářům, a zejména svému novému redakčnímu týmu. Díky za všechno, co děláte. Za to, jak přímo křičíte svou lásku ke knihám – k mé práci –, za všechno to zveřejňování, sdílení – za vaše doporučení, díky nimž mám pořád plný seznam toho, co si mám přečíst, a za všechnu podporu, již mi prokazujete a které si tak cením.

Děkuji svým kolegům spisovatelům, kteří mi prokázali tolik laskavosti. Budu následovat vašeho příkladu a pošlu to dál.

Své čtenářské skupině, Melaniiným mimoňkám – miluji vás všechny.

A mému Matthewovi. Láska není dost silné slovo. Jeden život nestačí. Navždy tvoje, vždycky.